

Dumnezeu arată prin minuni că șansa mântuirii este
credința creștin ortodoxă

Dacă dorim mântuirea putem spune că ne-am curățat inima de păcate
ca să trăiască Hristos acolo ?

Cuvânt înainte

Mulțumesc vrednicului de pomenire părintelui Veniamin Băican, fostul stareț al sfintei mănăstiri Rarău, care m-a îndemnat să adun cât mai multe minuni făcute de Domnul Dumnezeu pentru luminarea celor ce vor să se mântuiască.

Am ales din nenumăratele minuni ale Domnului pe cele văzute de un număr mai mare de oameni. pentru a nu fi contestate de cei înșelați și căzuți în plasa duhurilor necurate.

Dumnezeu își manifestă existența și grija permanentă pentru creația Sa prin minuni.

Înțelegem că minunile sunt intervențiile directe ale Creatorului asupra unor persoane, grupuri sau popoare pentru a le îndruma sau a le schimba intențiile și faptele greșite.

Minunile fac parte din planul mântuirii și nu sunt o suspendare a legilor divine.

Scopul este de a ne lumina mintea să înțelegem că pentru mântuire e necesar să facem voia Sa.

Nenumăratele minuni ale Domnului ne arată clar că șansa mântuirii este credința creștin ortodoxă.

CUPRINS

- 1. Dumnezeu face lumea prin minuni în 7 zile (zilele creației)**
- 2. Dumnezeu dă primele porunci oamenilor**
 - 2.1 Căderea în păcat și pierderea Raiului
 - 2.2 Dumnezeu îndrumă pe urmașii lui Adam și Eva
- 3. Dumnezeu dă porunci și îndrumări oamenilor după alungarea din Rai până la Noe**
- 4. Dumnezeu îndrumă oamenii de la Noe la Avraam**
- 5. Dumnezeu îndrumă pe Avraam și face din urmașii lui poporul ales.**
- 6. Dumnezeu îndrumă poporul ales de la Aavram la Moise**
- 7. Dumnezeu îndrumă poporul ales prin Moise**
- 8. Dumnezeu îndrumă poporul ales de la Moise la Iisus**
 - 8.1 Minuni făcute prin Iosua
 - 8.2 Minuni făcute prin proorocul Ilie și Elisei
 - 8.3 Minuni făcute prin proorocii Samuel și David
 - 8.4 Minuni făcute prin proorocul Isaia

8.5 Minuni ale Domnului făcute prin urmașii lui David

8.6 Minuni făcute de Domnul prin Daniel proorocul

9. Dumnezeu îndrumă poporul ales prin Iisus și cheamă toate neamurile la mântuire

9.1 Minuni făcute de Domnul Iisus Hristos

9.2 Învierea Domnului argumente

9.3 Martorii Învierii

9.4 Acuzații și răspunsuri

9.5 Iisus Hristos este Dumnezeu argumente

9.6 Învățăturile Domnului Iisus Hristos

10. Dumnezeu face minuni și prin Sfinții Apostoli, ucenici și urmașii lor sfinții până în ziua de azi

10.1 Minuni făcute pentru luminarea evreilor după

Înviere

10.1.1 Minuni prin Sfinții Apostoli Petru și Pavel

10.1.2 Minunea apariției Sfintei Cruci la Ierusalim

10.2 Minuni făcute pentru luminarea închinătorilor la idoli

10.2.1 Sfântul Elefterie

10.2.2 Sfântul Zotic

10.2.3 Sfântul Filimon și Apolonie

10.2.4 Sfântul Tirs, Levchie, Calinic

10.2.5 Sfântul Trifon

10.2.6 Sfântul Haralambie

10.2.7 Sfântul Pantelimon

10.2.8 Sfânta Ecaterina

10.2.9 Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

10.2.10 Minunea Sfântului Teopempt și Teona

10.2.11 Sfinții Mucenici Iulian și Vasilisa

10.2.12 Sfânta Tatiana

10.2.13 Sfântul Iacob din Nisibe

10.2.14 Sfânta Mare Muceniță Irina

10.3 Minuni făcute pentru luminarea arienilor

10.3.1 Minunea făcută prin Sfântul Spiridon

10.3.2 Minunea făcută prin Sfântul Nicolae

10.3.3 Minunea făcută prin Sfântul Vasile cel Mare

10.3.4 Minunea făcută prin Sfântul Isachie

10.4 Minuni făcute pentru luminarea monofiziților

10.4.1 Minunea Sfintei Lumini din coloana de piatra

10.4.2 Minunea făcută prin Sfânta Eufimia

10.5 Minuni pentru cei ce nu cred în învierea din morți

10.5.1 Minunea celor șapte tineri din Efes

10.6 Minuni făcute pentru luminarea catolicilor

10.6.1 Izbăvirile și căderea Constantinopolului.

10.6.2 Monahii neputreziți din Mt Athos care au făcut slujbă cu catolicii.

10.6.3 Minunea aghiazmei sfintite de preoții ortodocși în timpul domnitorului Mihai Viteazul

10.6.4 Minunea Sfântului Spiridon și altarul catolic

10.6.5 Minunea sfântului Nicodim de la Tismana

10.7 Minuni făcute pentru luminarea musulmanilor

10.7.1 Vindecarea conducătoarei Hoardei de Aur Taidula

10.7.2 Minunea aprinderii coloanei de piatră mărturisită de emirul Tunom

10.7.3 Viața sfântului Ioan cel Nou de la Suceava

10.7.4 Minunea aprinderii cuiului din candelă

10.7.5 Minunea aprinderii candelii în fața Sultanului Saladin

10.8 Minuni făcute pentru luminarea ateilor

10.8.1 Minunea Icoanei Sfântului Nicolae din Ciuda

10.8.2 Crucea izvorătoare de mir de la Coșlogeni

10.8.3 Viața plină de minuni a sfântului Ioan Gură de Aur

10.8.4 Icoana Mântuitorului care izvorăște mir și sânge

10.9 Minuni pentru întărirea creștinilor ortodocși

10.9.1 Minunile făcute prin Sfântul Teodosie

10.9.2 Cele șapte icoane a Maicii Domnului de la Sfânta Mănăstire Vatopedu din Sfântul Munte Athos

10.9.3 Minunile făcute prin cuviosul Gherontie de la Tismana

10.9.4 Minunea cu racla sfintei Parascheva de la Iași.

10.9.5 Viața sfântului Grigorie Teologul

11. Dumnezeu face minuni și celor care se roagă la sfinți

12. Dumnezeu face minuni și celor care se roagă la sfinte icoane

12.1 Icoana Maicii Domnului a Rădăcinii (a Semnului)

12.2 Icoana Maicii Domnului de la Kazan

12.3 Icoana Maicii Domnului de la Poceaev

12.4 Icoana Maicii Domnului de la Vladimir

12.5 Icoana Maicii Domnului cu trei mâini Thrierusa

12.6 Icoana Maicii Domnului a cazacilor

12.7 Icoana Maicii Domnului a tancurilor (Scribus)

12.8 Icoana Maicii Domnului din Tolga

12.9 Icoana Maicii Domnului Kera-Kardiotissa (legată cu lanțuri)

12.10 Icoana Maicii Domnului de Elicona

12.11 Icoana Sfintei Ana de la mănăstirea Bistrița

12.12 Icoana Maicii Domnului din Hawaii

12.13 Icoana Maicii Domnului de la mănăstirea Rarau

12.14 Icoana Maicii Domnului de la Hodoj-Bodrog

13. Dumnezeu face minuni și celor care se roagă la sfinte cruci

13.1 Crucile izvorătoare de mir de la Dervent.

14. Dumnezeu face minuni tuturor oamenilor indiferent de credința lor

14.1 Minunea Maicii Domnului de la Al Zaitoun

15. Dumnezeu face și altfel de minuni

15.1 Șerpii Maicii Domnului din Kefalonia

15.2 Copacii Sfintei Teodora de la Vasta

15.3 Curățirea minunată a unor Icoane

15.4 Minunea mutării Bisericii Bunei Vestiri

15.5 Învierea unor oameni din morți

15.6 Înflorirea coroanei de spini uscate.

15.7 Biserica care s-a clădit singura.

15.8 Icoana Mântuitorului de la Celic Dere care se curăță singură

15.9 Fotografia sfântului Arsenie Boca care izvorăște mir

15.10 Cimitirul sfintei mănăstiri a Sfântului Sava cel Sfințit din Țara Sfântă.

15.11 Osuarul Sf. Mănăstiri Sf. Ecaterina din Sinai, Egipt.

15.12 Minunea de la Sfânta Mănăstire Peciora din Rusia

15.13 Minunile Sfântului Alexandru din Svir

15.14 Minunea crinilor uscați care înfloresc.

15.15 Minunea mutării muntelui Adar

15.16 Minunea mutării muntelui Francisc din Etiopia

15.17 Minunea mutării muntelui Durda din Egipt

15.18 Mucenici din care a curs lapte în loc de sânge

15.19 Animale care vorbesc

15.20 Mâna caldă a sfintei Maria Magdalena

16. Dumnezeu arată că singura șansă de mântuire este credința creștin ortodoxă

16.1 Întoarcerea apelor Iordanului înapoi în Ajunul Bobotezei.

16.2 Coborârea Sfintei Lumini la Biserica Învierii Domnului din Ierusalim

16.3 Coborârea norului sfânt pe Mt Tabor în noaptea Schimbării la Față

17. Mărturii personale

17.1 O minune de la sfânta mănăstire Sâmbăta de Sus

17.2 O minune a Sfînteii Parascheva de la Iași

17.3 O minune a Sfântului Dimitrie Basarabov

17.4 Izvoare și alte ape vindecătoare

18. Minuni și false minuni.

19. Mumii, trupuri blestемate si sfinte moaște.

20. Despre rugăciune

21. Despre botez

22. Luptele creștinismului

23. Responsabilitatea creștinilor ortodocși

24. Epilog

25. Bibliografie

1. Dumnezeu a făcut lumea prin minuni în cele 7(șapte) zile ale creației

Ziua întâi (Facerea 1, 1-5)

- La început a făcut Domnul cerul și pământul și pământul era netocmit și gol.
- Întuneric era asupra adâncului și duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor.
- Și a zis Dumnezeu „ Să fie lumină ! ”
- Și a fost lumină și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric
- Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul noapte .

Ziua a doua (Facerea 1, 6-8)

- A zis Dumnezeu : „ Să fie o tărie prin mijlocul apelor !”
- Și a fost așa.
- Dumnezeu a numit tăria cer.

Ziua a treia (Facerea 1, 9-13)

- Dumnezeu a zis „ Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul ”
- Și așa a fost.

- Dumnezeu a numit uscatul pământ iar adunarea apelor a numit-o mări.

- Dumnezeu a zis:

„ Să dea pământul din sine verdeață: iarbă cu sămânță într-înșea, după felul și asemănarea ei și pomi roditori care să dea rod cu sămânță în sine, după fel pe pământ ! ”

Ziua a patra (Facerea 1, 14-19)

- A zis Dumnezeu: „ Să fie luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ să despartă ziua de noapte și să fie semne care să deosebească anotimpurile, zilele și anii ! ”

- Și așa a fost.

- A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari pe cel mai mare pentru cârmuirea zilei și pe cel mai mic pentru cârmuirea nopții și stelele.

Ziua a cincea (Facerea 1, 20-23)

- Dumnezeu a zis „ Să mișune apele de vietăți, ființe cu viață în ele și păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului ! ”

- A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape și toate ființele vii care mișună în ape unde ele se prădesc după felul lor și toate păsările înaripate după felul lor.

- Și le-a binecuvântat Dumnezeu și a zis :

„Prăsiți-vă și vă înmulțiți și umpleți apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ !”

Ziua a șasea (Facerea 1 ,24-31)

- A zis Dumnezeu „ Să dea pământul ființe vii după felul lor: animale târătoare și fiare sălbatice după felul lor !”

Și a fost așa.

- Și a zis Dumnezeu „ Să facem om după chipul și asemănarea Noastră ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul !”

- Și a făcut Dumnezeu după chipul Său pe om : bărbat și femeie.

- Și i-a binecuvântat zicând „ Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți.

- Așa a zis Dumnezeu „Iată vă dau toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el. Acestea vor fi hrana voastră!”

- Și a fost așa.

- Așa s-a făcut cerul și pământul și toată oștirea lor (Fac. 2.1)

Obs:

Cum a fost lumină în prima zi dacă soarele, luna și stelele au fost create în a patra zi?

Se știe că lumina este o radiație electromagnetică cu diverse lungimi de undă și frecvențe.

După lungimea de undă, oamenii de știință au făcut această clasificare.

În ordinea crescătoare a lungimii de undă există:

- raze Gama

- raze X

- raze ultraviolete

- lumină vizibilă care este radiație electromagnetică cu lungime de undă între 380 și 790 nm

- raze infraroșii

- microunde

- unde radio

Înseamnă că în afara spectrului luminii vizibile noi suntem orbi, dar există și lumini pe care nu le poate vedea ochiul uman.

Ele au fost puse în evidență cu aparatura modernă și sunt energii.

Așadar lumina este energie adică radiație electromagnetică și

este făcută în prima zi, deși Soarele, Luna și stelele au fost făcute în a patra zi.

Dumnezeu a dat omului chipul Său în dar iar asemănarea doar ca posibilitate a celor care prin propria voință ascultă și păzesc poruncile Sale.

Adică dacă chipul este darul lui Dumnezeu, asemănarea este șansa lăsată la voia omului dacă vrea să asculte și să urmeze voia Creatorului prin nevoină personală.

Se folosește pluralul „Nostru” pentru că sunt trei persoane ale Sfintei Treimi.

Prima binecuvântare a fost și prima poruncă după alungarea din Rai adică să crească și să se înmulțească oamenii nu să se facă planificare familiară sau să aprecieze că este suprapopulată planeta, pentru a justifica războaie, înfometări, boli, avorturile etc.

Hrana omului de la început a fost cea de origine vegetală fără tratamente termice(foc), chimicale sau iradierii.

Ziua a șaptea (Facerea 2, 2-25)

- În ziua șaptea Dumnezeu S-a odihnit. A binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o pentru că într-însa S-a odihnit.

- Domnul Dumnezeu a luat țărână din pământ, a făcut om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie.

Obs:

Dumnezeu a făcut toată lumea prin Cuvânt adică a zis și s-a făcut.

Doar pe om Dumnezeu l-a făcut luând țărână și suflându-i în față suflarea vieții, adică doar noi oamenii suntem lucrul mâinilor sale și zidirea Sa cea căzută.

2. Dumnezeu dă primele porunci oamenilor (Facere 2)

- Apoi a sădit Dumnezeu o grădină în Eden spre răsărit și a pus acolo pe om.

- A făcut Domnul să răsară din pământ tot felul de pomi cu roade bune de mâncat. În mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoașterii binelui și răului.

- Domnul Dumnezeu l-a pus pe om să lucreze și să păzească grădina din Eden și i-a dat poruncă:

„...din toți pomii din rai poți să mănânci iar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit !”(Fac 2.16,17)

- A zis Dumnezeu :

„Nu este bine să fie omul singur, să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Fac 2.18)

- A adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu și după ce a adormit a luat una din coastele lui și a umplut locul cu carne.

Iar din coasta luată din Adam a făcut Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o lui Adam.

2.1 Căderea în păcat și pierderea raiului (Facerea 3.1-24)

- Șarpele îi spune Evei că dacă va mânca din pomul cunoștinței binelui și răului nu va muri ci li se vor deschide ochii și vor fi ca Dumnezeu.

- De aceea Eva socotind că rodul pomului este bun de mâncat și vrednic de dorit pentru că dă știință a luat din el, a mâncat și a dat și lui Adam care a mâncat și el. -

Atunci li s-au deschis ochii și au cunoscut că sunt goi și și-au făcut acoperământ din frunze de smochin.

- Fiind întrebați de Dumnezeu dacă au încălcat porunca primită Adam a dat vina pe femeia care i-a fost dată iar Eva a dat vina pe șarpe.

Obs:

Dumnezeu a dat o singură poruncă primilor oameni în Rai dar și aceasta a fost încălcată.

Șarpele a început prin a introduce îndoiala în cele spuse de Dumnezeu folosind cuvântul „oare”.

Șarpele (cel viclean) a folosit de la început minciuna (că nu vor muri și vor fi ca Dumnezeu) amestecată cu adevărul (li se vor deschide ochii) îndemnându-i la călcarea poruncii căci nu avea puterea să-i oblige.

De la Adam și Eva a rămas obiceiul de a nu-și recunoaște omul vina, păcatul sau greșeala dând vina fie pe Dumnezeu fie pe alți oameni fie pe cel viclean.

Puteau să mănânce din pomul vieții și să fie nemuritori dar au ascultat de ispită celui viclean călcând porunca lui Dumnezeu.

Așa se întâmplă mereu dacă iubim păcatul mai mult decât pe Dumnezeu căci fructul oprit este cel dorit.

- Atunci Dumnezeu a blestemat șarpele să se târască pe pământ și să mănânce toată viața lui țărână (Facerea 3.14)

- Evei i-a zis:

„Voi înmulți mereu necazurile tale mai ales în timpul sarcinii

tale; în dureri vei naște copii ” (Facerea 3.16)

- Lui Adam i-a zis:

„ Blestemat va fi pământul pentru tine ! Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale !”(Fac 3.17)

- Apoi a zis Dumnezeu :

„ Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum ca nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mânânce și să trăiască în veci (Fac.3 .22)

De aceea L-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul din care fusese luat și L-a așezat în preajma acestei grădini.

- A pus heruvim cu sabie de foc să păzească drumul spre pomul vieții. (Facere 3. 23,24)

2.2 Dumnezeu îndrumă pe urmașii lui Adam și Eva

(Fac.4.1-26)

- Eva a născut pe Cain și apoi pe Abel. Cain lucra pământul iar Abel era păstor de oi. Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului iar Abel din cele întâi născute ale oilor sale.

- Domnul a căutat spre jerta lui Abel dar nu și spre darurile lui Cain.

- S-a întristat Cain.

- Domnul Dumnezeu a zis lui Cain:

„ Pentru ce te-ai întristat și pentru ce s-a posomorât fața ta ?

Când faci bine oare nu-ți este fața senină ? Iar dacă nu faci bine păcatul bate la ușă și caută să te târască, dar tu biruiește-l !”

Obs:

Dumnezeu știind intenția lui Cain l-a îndemnat să biruie păcatul la care se gândea.

Așadar Dumnezeu vorbea cu ei, deși erau alungați din rai

- Dar Cain nu ascultă de sfatul lui Dumnezeu și-l omoară pe Abel.

- Apoi Dumnezeu îi zice lui Cain:

„Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.

Și acum ești blestemat de pământul care și-a deschis gura sa ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta ! ”

Obs:

Dumnezeu a mai vorbit cu Cain chiar după crimă dar el nu a regretat nimic.

Atunci Domnul zice:„Când vei lucra pământul acela nu-și va mai da roadele sale ție, zbuciumat și fugar vei fi tu pe pământ !”

Obs:

Așadar dacă pământul nu mai rodește este pedeapsă de la Domnul Dumnezeu pentru păcatele noastre.

- Apoi Dumnezeu a mai dăruit un copil lui Adam și Evei pe Set.
- Set a avut un fiu pe Enos.
- Atunci au început oamenii a chema numele Domnului Dumnezeu (Facerea 4. 26)

Obs: Adică atunci au început oamenii să se roage.

3. Dumnezeu dă porunci și îndrumări oamenilor după alungarea din Rai până la Noe (Facerea 5, 1-32)

- Din urmașii lui Set remarcăm pe Enoh care a plăcut lui Dumnezeu și a fost mutat de Domnul și nu s-a mai aflat. (Fac 5,24)

Obs:

Tot prin minune a fost răpit la cer și sfântul Ilie Tesviteanul și amândoi vor veni să înfrunte pe Antihrist și să fie uciși din ordinul lui pentru a cunoaște moartea în trup.

În acele vremuri prin mila Domnului oamenii trăiau sute de ani. Acesta mare minune astăzi nu se mai întâlnește.

Unul din fii lui Enoh este Matusalem care a trăit 969 ani cel mai longeviv om. (Fac 5.27)

Un urmaș a lui Matusalem a fost Noe care a avut trei fii: Sem, Ham și Iafet. (Fac 5.32, 6.10)

4. Dumnezeu îndrumă oamenii de la Noe la Avraam

(Facere 6.1-11)

- După ce au început a se înmulți oamenii pe pământ s-au înmulțit păcatele.

- Dumnezeu a zis: „Nu va mai rămâne Duhul meu pururea în oamenii aceștia pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să fie o sută douzeci de ani !”(Facerea 6.3)

- Dar Domnul Dumnezeu vede că s-a mărit răutatea oamenilor pe pământ și toate cugetele și dorințele lor sunt îndreptate spre rău zilnic. (Facerea 6.5)

- A zis Domnul :

„Voi pierde de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut

De la om până la dobitoc și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut ”
(Facerea 6.7)

- Doar Noe era om drept și neprihănit între oamenii timpului

său și mergea pe calea Domnului.(Facerea 6.9)

- Domnul Dumnezeu i-a zis lui Noe să-și facă o corabie din lemn de salcâm în care să urce cei trei fii ai lui, soția lui Noe și nurerile lui.

- Să urce în corabie câte șapte perechi din toate animalele și păsările curate și doar o pereche din cele necurate (Facerea 7. 2, 3)

- Noe a ascultat de Domnul și a făcut corabia la dimensiunile primite apoi a urcat el și toată casa lui și toate animalele și păsările parte bărbătească și parte femeiască așa cum îi spusese Dumnezeu.

- După urcarea lor în corabie Dumnezeu a dat potopul timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți încât au fost acoperite de ape și munții cei mai înalți și a pierit toată suflarea de viață de pe pământ. (Facerea 7. 17 -21)

- După patruzeci de zile s-a oprit potopul.

- A zis Dumnezeu lui Noe să coboare și el cu casa lui și toate animalele să se împrăștie pe pământ să prăsească și să se înmulțească. (Facerea 8.17)

- Apoi a făcut Noe un jerfelnic Domnului și a adus ardere de tot din animalele cele curate.

- A binecuvântat Dumnezeu pe Noe și pe fiii lui și le-a zis „Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți !”
(Facerea 9. 1-7)

Obs:

Dumnezeu repetă lui Noe cea dintâi porunca dată lui Adam și Evei de a avea copii și urmași. (Facere 1.28)

- Și a încheiat Dumnezeu legământ cu Noe și cu urmașii lui ca să nu mai piardă tot trupul cu apele potopului iar ca semn va pune curcubeul în nori. (Fac 9. 11-13)

- În tot pământul urmașii lui Noe s-au înmulțit și vorbeau o singură limbă. (Fac 11.1)

- Oamenii au venit de la răsărit și s-au așezat pe un șes în țara Șenaar.

- S-au hotărât să ridice un turn al cărui vârf să ajungă la cer și să-și facă faimă. (Adică să se mândrească) (Fac 11.4)

- Dar s-a pogorât Domnul să vadă cetatea și turnul pe care îl zideau .

- A zis Domnul: „ Toți sunt de un neam și de o limbă. Să Ne pogorâm și să le amestecăm limbile, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul.

- Și așa au fost împrăștiați de Dumnezeu încetând să mai ridice cetatea și turnul.

- De aceea s-a numit cetatea Babilon pentru că acolo a amestecat Domnul limbile.(Fac 11. 5-9)

Obs:

Amestecarea limbilor este pedeapsa pentru păcatul mândriei oamenilor.

- Din seminția lui Sem se remarcă Avram fiul lui Terah.

5. Dumnezeu îndrumă pe Avraam și face din urmașii lui poporul ales (Facere 11-25)

Avram fiul lui Terah din Urul Caldeii care este în Mesopotamia (zona dintre fluviile Tigru și Eufrat) era din seminția lui Sem, (neamuri semite) urmașii lui Noe.

Terah a avut trei copii : Avram, Nahor și Haran (care a murit în Urul Caldeii având doar un copil, pe Lot).

Terah a plecat din Mesopotamia spre Canaan cu Avram, Nahor și nepotul Lot(fiul lui Haran) dar s-a oprit în Haran (pe drum Terah a murit) Facerea 11.10

După aceea Dumnezeu îi zice lui Avraam să plece din Haran spre pământul pe care i-l va arăta El.

„Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi un izvor de binecuvântare.

Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului.” Fac 12. 2,3

Avraam ascultă cuvântul Domnului și pleacă din Haran în Canaan și se oprește la stejarul Mamvri însoțit de soția Sarai și de nepotul Lot.

Acolo S-a arătat Domnul lui Avram și i-a zis :

„Țara aceasta o voi da urmașilor Tăi”.

„Și a zidit Avram acolo un jerefelnic Domnului Celui ce i Se arătase” (Fac 12, 4-8)

Obs:

Cât de curat sufletește era Avram dacă i s-a arătat Dumnezeu și i-a făcut promisiuni minunate fără să le ceară ? Avram se desparte de Lot și apoi Domnul îi repetă promisiunea de a-i da tot acel ținut lui și urmașilor pe vecie. (Facerea 13. 14-18)

Avram Evreul (Facerea 14.13) îl scapă pe Lot din robie, apoi este întâmpinat de Melchisedec regele Salemului cu pâine și cu

vin.

Fiind preot al Dumnezeului cel Preaînalt l-a binecuvântat pe Avram iar el i-a dat lui Melchisedec zeciuală din toate. (Fac 14. 14-20)

Obs:

Este o prefigurare a pâinii și vinului care se transformă la rugăciunile preoților în Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Domnului în timpul sfintei Liturghii.

Este prima menținune a zeciuelii.

Noaptea zice Domnul lui Avram în vis:

„Nu te teme Avrame, că Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi mare !”

Avram răspunde:

„Stăpâne Doamne ce ai să-mi dai? Că iată, eu am să mor fără copii...” Domnul i- a răspuns:

„Cel ce va răsări din coapsele Tale, acela te va moșteni !”

Apoi l-a scos afară și i-a zis:

„Privește la cer și numără stelele de le poți număra....atât de mulți vor fi urmașii tăi !

Să știi că urmașii tăi vor pribegi în pământ străin, unde vor fi

robiți și apăsăți patru sute de ani”

În ziua aceea a încheiat Domnul legământ cu Avram zicând:

„Urmașilor tăi voi da pamântul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului....(Facerea15. 1-21)

Sarai, femeia lui Avraam neputînd avea copii îi zice bărbatului ei : „Intră dar la slujnica mea, poate vei dobîndi copii de la ea!”

Slujnica Agar egipteanca după ce rămîne gravidă a început să o disprețuiască pe stăpîna ei, iar Sarai la rîndul ei a necăjit-o până ce Agar a fugit în pustie.

Îngerul Domnului a găsit-o lângă izvorul ce duce spre Șur și îi zice să se întoarcă la stăpîna ei și să se supună.

Îi mai zice că va înmulți urmașii ei foarte tare și să-i pună numele Ismael băiatului pe care îl va naște.

Agar se întoarce, naște un fiu și Avram îi pune numele Ismael.

Avram avea optzeci și șase de ani când a născut Agar. (Fac 16. 1-16)

Când Avram avea nouăzeci și nouă de ani S-a arătat Domnul și i-a zis:

„Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic, fă ce-i plăcut înaintea Mea și fii fără prihană !”

„Eu sunt și iată care-i legământul Meu cu tine: vei fi tată a mulțime de popoare.

Și nu te vei mai numi Avram ci Avraam va fi numele tău.

Voi pune legământul Meu între tine și urmașii tăi, din neam în neam, să fie legământ veșnic.....

Iar legământul este ca „toți cei de parte bărbătească ai voștri să se taie împrejur” (Fac 17.11)

Să se taie împrejur în opta zi . (Fac 17.12)

„Pe Sarai femeia ta, să nu o mai numești Sarai, ci Sarra să-i fie numele. Și o voi binecuvânta și-ți voi da din ea un fiuși va fi mamă de popoare și regi peste popoare care se vor ridica dintr-însa”

Avraam căzând cu fața la pământ a zis în sine : „E cu puțință oare să mai aibă fiu cel de o sută de ani? Și Sarra cea de nouăzeci de ani e cu puțință să mai nască ?”

A zis Avraam:

„O Doamne, măcar Ismael să trăiască înaintea Ta !”

Dumnezeu a răspuns:

„Adevărat, însăși Sarra, femeia ta, îți va naște un fiu și-i vei pune numele Isaac și Eu voi încheia cu el legământul Meu, legământ veșnic: să-i fiu Dumnezeu lui și urmașilor lui”

„Iată, te-am ascultat și pentru Ismael și iată îl voi binecuvânta, îl voi crește și-l voi înmulți foarte foarte tare, dousprezece voievozi se vor naște din el și voi face din el popor mare.

Dar legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, pe care-l va naște Sarra la anul pe vremea aceasta!”

Încetând apoi Dumnezeu de a mai vorbi cu Avraam S-a înălțat de la el iar Avraam s-a tăiat împrejur și toată casa lui chiar în acea zi.

Avraam avea nouzeci și nouă de ani și Ismael treisprezece cand s-au tăiat împrejur (Fac 17.1-27)

Obs.

După ce Dumnezeu Se arată și vorbește cu Avraam, îi dăruiește un legământ veșnic pentru el și pentru urmașii lui, îi promite un fiu la vârsta lui înaintată și îl face și martor al înălțării sale.

De câte minuni s-a bucurat Avraam !

Apoi S-a arătat iarăși Domnul lui Avraam la stejarul Mamvri.

Avraam a văzut trei Oameni care stăteau înaintea lui, a alergat în întâmpinarea lor, li s-a închinat până la pământ, i-a rugat să nu îl ocolească, că le va aduce apă pentru spălat picioarele și să

se odihnească sub copac iar el le v-a aduce pâine.

A pus-o pe Sarra să frământa trei măsuri de făină bună și să facă azime, apoi a adus un vițel gras și l-a dat slugii să-l pregătească degrabă.

Le-a oferit Avraam unt, lapte și vițelul pregătit.

A zis Unul: „Iată la anul pe vremea asta am să vin iar pe la tine și Sarra, femeia ta va avea un fiu”

„Și pentru că Sarra a râs în sine știind că a îmbătrânit și ea și bărbatul ei.

A zis Domnul: „Este oare ceva cu neputință la Dumnezeu ?”

Apoi i-a repetat lui Avraam promisiunea de a ridica din el un popor mare și tare și prin el se vor binecuvânta toate neamurile pământului.

Căci a fost ales să învețe pe fiii și casa lui să umble în casa Domnului și să facă judecată și dreptate pentru ca Domnul să aducă asupra lui Avraam toate cât a făgăduit.(Facerea 18.1-19)

Obs:

Deci este condiționată împlinirea făgăduințelor Domnului de faptele viitoare a lui Avraam.

Apoi doi dintre acei Oameni s-au îndreptat spre cetățile Sodoma și Gomora pentru a vedea dacă sunt adevărate faptele lor așa cum s-a făcut strigare până la Dumnezeu.

Avraam a rămas înaintea Domnului și a încercat să salveze de pedeapsă locuitorii cetăților pentru că nepotul său Lot era în Sodoma.

Domnul a răspuns lui Avraam că nu va pierde pe cei drepti o dată cu păcătoșii. Avraam a început să întrebe dacă ar fi 50 de drepti va pierde Sodoma? iar Domnul a zis nu. Apoi Avraam a întrebat pentru 45, 30, 20 până la 10, iar Domnul a zis iarăși nu. apoi S-a dus. (Facerea 18.20-33).

La poarta cetății Sodoma stătea Lot care i-a poftit pe cei doi Oameni în casa lui apoi le-a pregătit mâncare și azime.

Locuitorii cetății aflând de oaspeți au cerut lui Lot să le dea lor musafirii și să îi scoată din casă.

Lot a răspuns să nu le facă nici un rău, mai degrabă le dă cele două fete ale lui care nu au cunoscut încă bărbat numai să nu se atingă de musafiri.

Atunci locuitorii cetății au vrut să intre cu forța în casa lui Lot dar au fost orbiți de acei Oameni.

Obs:

Iată încă o minune a Domnului după ce Lot are bucuria de a vedea, de a vorbi și primi în casa sa pe Dumnezeu.

Apoi au zis lui Lot că vor pierde cetatea și au scos afară pe Lot cu soția și fetele lui spunându-le să nu se uite înapoi și nici să se oprească. Femeia lui Lot nu a ascultat și uitându-se înapoi s-a prefăcut în stâlp de sare.

Peste aceste cetăți și împrejurul lor a trimis Domnul ploaie de pucioasă și foc din cer de au pierit toți oamenii. (Facere 19.1-38)

Obs:

Iată pedeapsa Domnului pentru cei cu păcate grele contra firii (homosexualitate).

Această minune a Domnului a rămas peste veacuri spre luare aminte căci ruinele acestor cetăți sunt și astăzi pe fundul Mării Moarte.

6. Dumnezeu îndrumă poporul ales de la Avraam la Moise

Sarra a născut lui Avraam un fiu după făgăduința Domnului și la vremea arătată de Dumnezeu.

Avraam i-a pus numele de Isaac și l-a tăiat împrejur a opta zi

după porunca Domnului.

Avraam avea 100 de ani iar Sarra avea 91 ani când a născut pe Isaac.(Fac 21.5; 17.17)

Obs:

Si asta este o minune a Domnului.

Sarra i-a cerut lui Avraam să îl alunge pe Ismael și pe mama lui, Agar, (roaba din Egipt) pentru a nu fi moștenitor cu fiul ei Isaac.

Dumnezeu i-a zis lui Avraam să asculte glasul lui Sarra pentru că numai urmașii lui Isaac se vor chema urmașii lui.

Dar și pe fiul roabei îl va face neam mare că și el este din sămânța lui.

Avraam a slobozit-o pe Agar și pe copilul ei Ismael cu o pâine și un burdof de apă.

Au plecat rătăcind prin pustiul Berșeba iar când s-a terminat apa Agar a plâns și a ridicat glasul.

Îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer să se scoale, să ridice copilul, să îl țină de mână, că va face din el un popor mare.

Atunci i-a deschis Dumnezeu ochii și a văzut Agar o fântână cu apă, au băut și au trăit în pustiu.

Ismael s-a făcut vânător. Agar i-a luat soție lui Ismael din Egipt. (Facere 21.1-21)

Apoi Dumnezeu a încercat pe Avraam cerându-i să aducă jertfă pe unicul fiu rămas adică Isaac, pe muntele Moria.

Avraam a fost gata să îl înjunghie pe Isaac dar în ultima clipă îngerul Domnului a strigat din cer și l-a oprit. Apoi a văzut un berbec încurcat într-un tufiș și l-a adus jertfă.

Atunci s-a auzit iar glasul Domnului repetând promisiunile de binecuvântare, de înmulțire a urmașilor lui ca nisipul mării, de stăpânire a cetăților dușmanilor și că se vor binecuvânta toate neamurile pământului pentru că a ascultat glasul lui Dumnezeu. (Facere 22.1-18)

Obs:

Iată răsplata Domnului pentru că Avraam a ascultat de cuvântul Său și a fost gata să-și jерfească copilul.

Sarra a trăit 127 de ani și a fost îngropată în Peștera din țarina Macpela în fața lui Mamvi și a Hebronului din Canaan cumpărată de Avraam cu 400 sicli de argint de la Efron în fața fiilor lui Het.(Facere 23.1-20)

Isaac a primit ca femeie pe Rebeca, fata lui Batuel adusă din

Mesopotamia de la Nahor fratele lui Avram.

Batuel era fiul lui Milca, femeia fratelui său Nahor.

Avraam și a mai luat o femeie Chetura care a născut șase copii dar el a lăsat toată averea lui Isaac.

Avraam a murit la 175 de ani și a fost îngropat lângă Sarra de Isaac și Ismael.

Ismael a avut 12 copii care sunt voievozii semințiilor lor după cuvântul Domnului și a murit la 137 de ani.

Isaac avea 40 de ani când a luat pe femeia sa Rebeca din Mesopotamia care a născut doi gemeni pe Isav și Iacov.

Când a venit o foamete în țară, Domnul S-a arătat lui Isaac și a zis să nu plece în Egipt ci să stea în țara filistenilor.

De aceea s-a așezat Isaac în Gherara.

Domnul i-a repetat jurământul făcut tatălui său Avraam că îl va binecuvânta și că va înmulți urmașii ca stelele cerului și se vor binecuvânta toate popoarele pământului pentru că a ascultat cuvântul lui Dumnezeu și a păzit poruncile Lui, îndreptările și legile Lui.

Isaac fiind binecuvântat de Domnul s-a înbogățit stârnind invidia filistenilor.

De aceea regele Abimelec al filistenilor i-a cerut să plece de la

ei.

Și a plecat din valea Gherara apoi s-a urcat spre Beer Sheba.

Acolo iarăși S-a arătat Domnul lui Isaac și a repetat promisiunile și binecuvântările. (Facerea 26. 1-24).

Iacov fiul lui Isaac fuge de fratele său geamăn Isav

Și a făgăduit Iacov că de va fi Domnul Dumnezeu cu el și îl va povățui, de-i va da pâine și haine și se va întoarce sănătos atunci Domnul va fi Dumnezeul lui și din toate câte va primi de la Domnul va dăruia lui Dumnezeu a zecea parte.

Iacov ajunge cu bine la fratele mamei sale Laban și i-a plăcut de fiica lui cea mică Rahila.

Iacov s-a oferit să slujească șapte ani pentru a fi femeia lui.

Dar după șapte ani Laban i-a dat pe fiica mai mare Lia (pentru că nu se putea mărita fiica mai mică înainte celei mai mari) de aceea Iacov a mai slujit alți șapte ani și pentru Rahila.

Lia a născut pe Ruben, Simeon, Levi și Iuda iar Rahila nu putea zămisli.

De aceea Rahila i-a dat pe Bilha roaba ei să facă copii cu Iacov.

Bilha a născut pe Dan și pe Neftali.

Apoi nici Lia nu a mai putut naște și a dat și ea pe roaba ei

Zilpa să-i facă copii lui Iacov.

Zilpa a născut pe Gad și pe Așer.

Apoi Lia a mai născut pe Isahar și pe Zabulon și o fată Dana.

Dumnezeu a auzit rugămintțile lui Rahila și a născut și ea pe Iosif.

Iacov a rămas în slujba lui Laban încă șase ani după cei paisprezece, primind ca simbrie miei conform unei înțelegeri.

Dar fiind binecuvântat de Domnul, Iacov s-a îmbogățit stârnind invidia feciorilor lui Laban.

Atunci Domnul a zis către Iacov să se întoară în țara lui.

Iacov a ascultat și a plecat cu cele două femei Lia și Rahila, cu copiii lor și cu toate turmele lui dar fără să îi spună lui Laban care a pornit după ei și i-a ajuns după șapte zile.

După ce se-au înțeles, au ridicat din pietre o movilă, pe care au numit-o movila mărturie, unde au mâncat, au băut și au promis că nu vor trece de locul acela cu gând rău unul spre altul.
(Facerea 31. 1-55)

Apoi a plecat Iacov și a văzut oștirea lui Dumnezeu tăbărâtă căci l-au întâmpinat îngerii lui Domnului.

Obs:

Altă mare minune de care s-a învrednicit Iacov.

Iacov a trimis soli la fratele său Isav și a primit răspuns că a pornit în întâmpinarea lui cu 400 de oameni.

Iacov s-a speriat și a împărțit în două tabere oamenii și turmele sale, pentru a scăpa măcar una din ele.

Apoi a trimis daruri fratelui său Isav, turme de capre, cămile, vaci, asini înaintea lui.

Noaptea s-a luptat Iacov cu Cineva până la răsăritul soarelui

Văzând că nu îl poate răpune i-a atins încheietura coapsei și l-a vătămat. Apoi a zis:

„Lasă-mă să plec că s-au ivit zorile!”

Iacov a zis că nu îl va lăsa până nu îi va da binecuvântare.

Acela i-a zis:

„De acum nu îți va mai fi numele Iacov ci Israel te vei numi că te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai ieșit biruitor!”

Iacov i-a cerut să-i spună și El numele Său.

Acela a zis:

„Pentru ce întrebi numele Meu ? El este minunat!”

Și l-a binecuvântat acolo iar Iacov a numit locul acela Peniel adică fața lui Dumnezeu căci și-a zis :

„Am văzut pe Dumnezeu în față și mântuit a fost sufletul meu!”

Obs:

Dacă a văzut fața lui Dumnezeu înseamnă că avea inima curată. (Feriți-vă cei curați cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu)

De atunci fiii lui Israel nu mănâncă mușchiul de pe șold pentru că a fost atins de Dumnezeu. (Facerea 32. 1-32)

Apoi s-a întâlnit Iacov cu Isav, s-au îmbrățișat și s-au bucurat amândoi.

Iacov (Israel) s-a îndreptat spre Sucot și s-a așezat în fața cetății Salem din ținutul Sichem. (Facerea 33. 1-34)

Dumnezeu îi zice lui Iacov (Israel) să se stabilească la Betel adică Luz și se ridice acolo jertfelnic Domnului.

Iacov (Israel) a zis tuturor să lepede idolii lor, să-și curățească hainele că vor face în Betel un jertfelnic lui Dumnezeu pentru că acolo i s-a arătat Domnul când fugea de Isav.

În Luz se mai arată Dumnezeu lui Iacov și repetă promisiunile făcute lui Avraam și lui Isaac după care S-a înălțat de la El. (Facerea 35.13)

Obs: Iată o altă mare minune că a văzut înălțarea Domnului

În acel loc a pus Iacov un stâlp, a turnat peste el undelemn și a pus numele Betel aceluia loc.

Rahila a născut în drum spre Efrata dar a murit la naștere și a fost îngropată în Betleem. Copilul a fost numit Beniamin.

Iacov(Israel) a ajuns la Isaac tatăl său care, mai traia la Mavri adică la Hebron.

Apoi Isaac a murit la 180 de ani și a fost îngropat de fiii săi Isav(Edom) și Iacov (Israel). Fac 35.1-29

Iosif fiul lui Iacov(Israel) născut de Rahila îi spunea tatălui său despre purtările rele ale fraților lui care au început să îl urască.

Așa că într-o zi l-au aruncat într-un puț fără apă și apoi l-au vândut pe 20 de arginți, unor ismailiteni, care veneau cu o caravană de cămile.(Fac. 37,28)

Caravana a mers în Egipt unde a fost vândut Iosif lui Putifar dregător și comandant al gărzii lui Faraon.

Frații au adus tatălui lor haina lui Iosif înmuiată în sângele unui ied zicând că l-a mâncat o fiară. Fac 37.1-36

Iosif fiind îndemnatic pentru că Domnul era cu el i-a plăcut stăpânului său Putifar, care i-a lăsat toată grija casei sale.

Dar femeia lui Putifar a vrut să se culce cu Iosif și dacă a fost refuzată l-a reclamat la bărbatul ei că a vrut să o batjocorească.

Putifar l-a băgat pe Iosif în temniță, dar Domnul era cu el și a aflat trecere în fața mai marelui temniței.

Apoi au fost aruncați în temniță doi dregători, mai marele paharnic și marele pitar ai Faraonului.

Au avut fiecare câte un vis iar Iosif le-a tâlcuit și s-a împlinit tâlcuirea făcută de el. Fac 40.1-23

După doi ani a avut și Faraon două vise pe care nici un mag sau înțelept nu au putut să le tâlcuiască.

Atunci și-a adus aminte mai marele paharnic de Iosif și a zis că le-a tâlcuit visele corect și el a fost repus în dregătorie iar celălalt a fost spânzurat.

Faraonul îl pune pe Iosif se explice visele iar el îi zice că Domnul îl va anunța ce se va întâmpla în viitor.

Primul vis era cu șapte vaci frumoase și grase care au fost mâncate de alte șapte vaci slabe și urâte.

Al doilea vis era cu șapte spice de grâu care au crescut dintr-o tulpina, toate frumoase și pline.

După ele au ieșit alte șapte spice subțiri seci și pălite care le-au mâncat pe cele pline.

Iosif a spus că vor urma șapte ani de belșug după care vor fi șapte ani de foamete.

Iosif propune lui Faraon să aleagă un om priceput și înțelept să îl pună peste tot Egiptul ca să adune în cei șapte ani de belșug a cincea parte din roadele țării, pentru a fi rezerva celor șapte ani de foamete .

Faraonul l-a pus pe Iosif peste toată țara și i-a dat de soție pe Asineta, fiica marelui preot Poti-Fera din Iliopolis.(Fac 41.1-57)

Ea a născut doi copii pe Manase și pe Efraim.

Când au venit anii de foamete, Iosif a vândut pâine la toți egiptenii dar și la alții din alte țări. Aflând Iacov că este grâu în Egipt și-a trimis feciorii să cumpere și ei.(în afară de cel mai mic Veniamin)

Iosif i-a recunoscut dar frații lui nu, așa că i-a acuzat că sunt spioni și dacă vor să arate că este adevărat ce spun ei să vină și cu fratele lor mai mic Veniamin.

Ca să garanteze că nu sunt spioni, Iosif l-a oprit pe Simeon până la venirea cu Veniamin.

Le-a dat grâul cerut și în saci a pus și argintul lor.

Când s-au întors frații lui Iosif cu Veniamin, Iosif i-a pus la masă le-a dat grâul cerut și apoi s-a făcut cunoscut fraților lui.

Atunci i-a chemat să se așeze cu toții în Egipt și să îl aducă și pe tatăl lor.

Frații s-au întors și au spus tatălui lor Israel (Iacov) invitația în Egipt.

S-a dus Israel (Iacov) în Beer-seba și a adus jertfă lui Dumnezeu. Fac 46.1

Dumnezeu noaptea în vis i-a spus să se ducă fără teamă în Egipt că acolo va face un neam mare din urmașii lui și tot El îi va scoate.

Așa a plecat Iacov cu toți ai lui din Canaan adică 66 de suflete iar cu fiii și nepoții lui Iosif născuți în Egipt au fost 75.

În acei ani de foamete a vândut Iosif la egipteni și la străini grâu pe argint până când s-a terminat argintul.

Apoi egiptenii și au vândut vitele, apoi pământul iar la urmă s-au vândut pe ei ca robi lui Faraon pentru a nu muri de foame.

Iosif moare la 147 de ani și a fost îngropat la Macbela lângă Mamvri. Fac 43-50

7. Dumnezeu îndrumă poporul ales prin Moise

Moise ajunge cu oile la păscut în Muntele Horeb. Acolo vede un rug **care arde fără să se mistuie.** (Ieșire 3.1)

Din rug aude vocea Domnului care îl trimite să scoată poporul

evreu din robia Egiptului și să-l ducă într-un pământ roditor „unde curge lapte și miere,, (Ieșire 3.8).

Moise zice Faraonului că Domnul Dumnezeuul evreilor l-a trimis să lase poporul Lui să aducă jertfă în pustie timp de trei zile.

Iar dovada că Moise este trimis de Dumnezeu este că poate să transforme toiagul în șarpe. (Ieș. 7-10)

Faraonul refuză pentru că și vrăjitorii lui au făcut la fel.

Urmează cele 10 plăgi (pedepse) care sunt mari minuni.

Domnul îl trimite iar la Faraon și pentru refuz urmează pedepsele.

1. Apele Egiptului **se transformă în sânge**, peștii mor (Ieșire 9.1-7)
2. Egiptul **se umple de broaște** în ape, în case, în cămări...
3. Apar **țânțari peste oameni și peste vite**. (Ieș 8.1-15)
4. Egiptul este **lovit de tăuni** (Ieș 8.2-32)
5. **Au murit vitele egiptenilor dar nu și a evreilor**. (Ieș 9.1-7)
6. Apar **răni usturătoare pe oameni și pe vite** (Ieș 9.8-12)
7. A venit **grindina și a distrus pomii și recoltele** ((Ieș 9.18-34)
8. A trimis Domnul **lăcuste care au mâncat toată vegetația**.

9. A venit **beznă peste Egipt timp de trei zile**, dar la fii lui Israel a fost lumină.

Obs:

Cum să recunoască și să asculte Faraonul de Dumnezeuul Evreilor care erau robii lui când el se considera zeu în viață iar poporul îi aducea jertfe și se ruga lui ca unui dumnezeu.

Așadar păcatul mândriei a fost cel care a împiedecat pe faraon să dea drumul poporului evreu și de aceea Dumnezeu a învârtosât inima lui.

Faraonul îl roagă pe Moise de fiecare dată să înlăture pedepsele, promite că va lăsa poporul să plece dar apoi refuză după ce a încetat necazul.

Urmarea acestui refuz repetat aduce ultima pedeapsă.

10. **Au fost ucisi toți întâii născuți ai Egiptului de la Faraon la rob și la fel întâii născuți ai dobitoacelor.**

Abia acum Faraonul a dat voie să plece tot poporul evreu cam 600000 afară de femei și copii (Ieșire 12.37).

Obs:

Se vede că poporul ales este de fapt făcut de Dumnezeu din urmașii lui Avraam.

Ieșirea din robie a fost după 430 ani de la venirea evreilor în Egipt.

Poporul a fost călăuzit de Domnul ziua în chip de **stâlp de nor**, iar noapte în chip de **stâlp de foc** luminându-le calea.

Multe alte mari minuni a făcut Domnul cu ei.

La Rafidim s-au bătut cu Amaleciții și când Moise **își ridică mâinile biruia Israel** și când își lăsa mâinile jos erau biruiți.

Atunci Aaron și Or au ținut mâinile lui Moise ridicate până a fost învins Amalec.

Domnul a dat zece porunci lui Moise.

1. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău și să nu ai alți dumnezei în afară de mine !

2. Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer sus și din câte sunt pe pământ și nici din câte sunt în apele de sub pământ !

Să nu te închini lor nici să le slujești că Eu Domnul Dumnezeuul tău sunt un Dumnezeu gelos care pedepsesc pe copii pentru vina părinților celor ce mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam și mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce mă iubesc și păzesc poruncile mele.

3. Să nu iei numele Meu în deșert ! că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui.

4. Adu-ți aminte de ziua odihnei și să o sfințești

Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale, iar în ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău, să nu faci în ziua aceea nici un lucru, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine.

Căci în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și toate ce sunt într-însele iar în ziua a șaptea S-a odihnit.

De aceea a binecuvântat Domnul ziua a șaptea și a sfințit-o.

5. Cinstește pe tatăl tău și mama ta ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământul tău pe care Dumnezeul tău ți-l va da ție !

6. Să nu ucizi !

7. Să nu fii desfrânat !

8. Să nu furi !

9. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău !

10. Să nu dorești casa aproapelui tău, să nu dorești femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui,

nici boul lui, nici asinul lui și nici unul din dobitoacele lui și nimic din câte are aproapele tău !

Obs:

Cele zece porunci sunt un mare progres pentru omenire, un prim cod moral de proveniență divină

Aceste legi stau la baza legislației lumii întregi, până azi și o etapă superioară legii talionului care este prima reglementare pentru limitarea pedepselor în funcția de gravitatea faptelor.

După ce a ajuns poporul evreu la Marea Roșie. Domnul a făcut o altă **mare minune**.

I-a zis lui Moise să ridice toiagul și s-au **despărțit apele** iar fii lui Israel **au mers ca pe uscat prin mijlocul mării**, apele fiind ca un perete la dreapta și la stânga lor.

Apoi a zis Domnul lui Moise să-și întindă mâna asupra mării ca să se întoarcă apele la locul lor și așa au scăpat ei de armata egipteană care îi urmărea. (Ieșire 14.23–31)

Domnul a făcut alte multe minuni în pustie prin Moise:

Au primit zilnic mană ca hrană de la Domnul (Ieșire 16.1-5)

Moise la îndemnul Domnului a aruncat un lemn în **apa amară care a devenit apă dulce** potolind setea poporului la locul numit Mara. (Ieșire 15.22-27)

Când au vrut carne Domnul le-a dat prepelițe (Ieșire 16.3-13)

Pentru a potoli cârtirea poporului împotriva lui Moise și Aaron, Domnul **a făcut minunea ca toiagul lui Aaron din casa lui Levi să înmugurească, să înflorească și să rodească migdale** (Numeri 17.1-13)

La Cadeș poporul nu avea apă iar Domnul a făcut altă minune prin Moise care **a lovit stânca și a ieșit apă multă**. Aceasta este apa Meriba (Numeri 20.1-13)

A început iar poporul să fie nemulțumit de drumul lung prin pustie și Domnul **a trimis șerpi veninoși** care au mușcat și au ucis mulțime de popor.

Dar și-au cerut iertare iar Domnul a cerut lui Moise să facă un șarpe de aramă, să-l pună pe un stâlp, **iar cei mușcați doar dacă vor privi, vor trăi** și așa au scăpat. Num 21.1-9

Domnul a mai făcut o **mare minune cu apa Iordanului** care s-a oprit și **poporul a trecut ca pe uscat** când au intrat ei în țara promisă. Iosua 3.13-17

Altă mare minune este **căderea zidurilor Ierihonului** doar la trâmbițele preoților și strigătul poporului. Iosua 6.13-27

În ziua în care amoreii se băteau cu evreii a strigat Iosua către Domnul „ Stai Soare deasupra Ghibeonului și tu Lună oprește-te deasupra văii Aialon ! ”,

Domnul a oprit Soarele și Luna până ce au biruit evreii .
Iosua 10.1-14

Obs:

Văzând atât de multe și mari minuni făcute de Dumnezeu prin Moise înțelegem dragostea și grija permanentă a Lui pentru îndrumarea poporului ales.

Domnul zice lui Moise cum să fie jertfele aduse pentru a arderea de tot, pentru împăcare, pentru păcat, pentru vină, pentru mulțumire și pentru mântuire.

Domnul a zis lui Moise să îl sfințească pe Aaron și pe fiii lui în fața a toată obștea, la ușa cortului adunării.

După ce a îndeplinit Moise cele spuse lui, l-a lăsat de strajă Domnului la ușa cortului adunării șapte zile să săvârșească sfințirea lor.

În ziua a opta Moise l-a pus pe Aaron și pe fiii lui să aducă

un vițel jertfă pentru păcat și un berbec pentru arderea de tot.

Aaron a binecuvântat poporul apoi a intrat cu Moise în cortul adunării iar când au ieșit au binecuvântat din nou poporul.

Atunci s-a arătat slava Domnului căci a ieșit foc de la Domnul care a mistuit arderea de tot și grăsimea de pe jertfelnic.

Tot poporul s-a bucurat și a căzut cu fața la pământ. Lev 9.1-24.

Nadab și Abiud, doi din fiii lui Aaron și-au luat cadelnițele au pus foc și tămâie și au adus înaintea Domnului foc străin, ce nu le poruncise Domnul.

Atunci a ieșit foc de la Domnul și i-a mistuit și au murit amândoi. (Lev 10.1,2)

Obs:

Focul trebuia luat de la jertfelnicul dinaintea Domnului (Levitic 16,12)

Dacă se menționează foc străin presupunem că era luat din altă parte.

Pentru că au încălcat poruncile Domnului au murit.

Domnul a zis lui Aron că nici el nici fiii lui rămași Eliazar și Ițamar să nu bea nici vin nici sicheră (cidru din fructe) când vor intra în cortul adunării sau când se vor apropia de jertfelnic, ca

să nu moară.

Domnul a zis lui Moise și Aaron ca poporul să mănânce dintre animale doar pe cele curate adică pe cele care au copita despicață și rumegă. (Lev 11.1-41)

Aceste legi au fost date pentru a nu se pângări sufletele lor.

„Deci fiți sfinți că Eu Domnul sunt sfânt” (Lev 11.1-45)

Domnul a zis lui Moise, că femeia care va naște fiu va fi necurată șapte zile iar în ziua a opta se va tăia pruncul împrejur.

Să mai stea 33 zile, să se curețe și să nu se atingă de nimic sfânt.

De va naște fată va fi necurată două săptămâni și apoi să mai stea 66 zile pentru a se curăți. Abia după ce se împlinesc zilele curăției să aducă preotului la ușa cortului un miel de un an pentru ardere de tot și un pui de porumbel sau o turturea ca jertfă pentru păcat.

Iar dacă nu va putea (financiar) atunci să aducă măcar două turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru ardere de tot și unul pentru păcat și va fi curată. (Lev 12,1-8)

Domnul grăiește lui Moise și Aaron: Preoții vor cerceta rănile, umflăturile sau bășicile de pe pielea oamenilor și vor constata dacă acel om suferă de lepră sau nu.

Rana de lepră se recunoaște dacă perii de pe rană s-au făcut albi și rana s-a adâncit în pielea trupului în acest caz preotul îl declară necurat.

Cercetarea se face după rânduilele primite de la Domnul pentru a se vedea dacă este lepra sau altă boală de piele.

Exemplu: pecinginea sau pleșuvia.

Boala leprei poate fi și pe haine de lână sau în sau piele.

În acest caz haina sau lucru respectiv se va arde în foc iar leprosul va umbla obligatoriu cu hainele sfâșiate, cu capul descoperit, învelit până la buze și va striga mereu: Necurat! , Necurat !

Domnul a zis lui Moise ce să facă leprosul dacă se va curăți.

Se va duce la preot care după ce va constata că este curat îi va spune care este rânduiala pentru de jertfă de curățire. (Lev 13,1-59), Lev 14,1-57)

Domnul le spune lui Moise și Aaron rânduiala pentru curățirea bărbaților și femeilor care au curgeri din trupul lor ca să nu moară în necurăția lor.(Lev 15,1-33)s

Domnul îi spune lui Moise rânduiala după care trebuie să intre în locașul sfânt, cu ce jerfe pentru păcat și pentru arderea de tot, cum să fie îmbrăcat, cum să curețe locașul sfânt de necurăția,

nelegiuirile și păcatele poporului.

Domnul zice lui Moise că cei care vor înjunghia o vită și nu o vor aduce la ușa cortului adunării să fie stârpit pentru a nu-și aduce jertfele lor la idoli.

Nici unul din fiii lui Israel sau dintre străinii care trăiesc între ei să nu mănânce sânge de orice fel că vor fi stârpiți de Domnul.

Sângele animalelor sau păsărilor vâdate se va scurge și apoi se va acoperi cu pământ. (Lev 17.1-16)

Domnul a zis lui Moise despre oprirea însoțirilor nelegiuite.

Nimeni să nu se apropie de nici o rudă după trup cu gând să îi descopere goliciunea.

Să nu se apropie nimeni de femeie în timpul necurăție ei.

Să nu te culci cu femeia aproapei tale.

Să nu îți dai copiii în slujba lui Moloch (la idoli).

Să nu te culci cu un bărbat ca și cu o femeie.

Să nu te culci cu un dobitoc și nici femeia să nu stea la dobitoc.

Căci așa au făcut păgânii pe care Eu, I-am gonit din fața voastră că s-a întinat pământul cu nelegiuirile lor. Ca nu cumva să vă lepede și pe voi pământul, cum a aruncat el de la sine popoarele care au fost înainte de voi. (Lev 18.1-30)

Domnul a zis lui Moise:

Jertfa de izbăvire să fie adusă de bunăvoie (Lev 19.5)

Să nu seceri până la fir în ogorul tău.

Din via ta să nu culegi strugurii rămași, nici boabele căzute, ci să le lași săracului și străinului.

Plata simbriașului să nu rămână la tine până a doua zi.

Să nu te răzbuni cu mâna ta și să nu ai ură asupra fiilor poporului tău

Vitele să nu se împreuneze cu alt soi.

Ogorul să nu îl semeni cu două feluri de semințe.

Haină țesută din diferite materiale (exemplu lână și in) să nu fie îmbrăcată.

Când veți sădi un pom roditor, trei ani roadele să le socotiți necurate și să nu le mâncați.

Al patrulea an toate roadele sunt afierosite (dăruite) lui Dumnezeu spre lauda Lui.

Abia în anul al cincilea să mânânci toate roadele.

Să nu faci vrăji.

Să nu ghiciți.

Să nu vă tundeți rotund părul capului.

Să nu stricați fața bărbii

Pentru morți să nu faceți tăieturi pe trup, nici semne cu împunsături.

Să nu îngădui fiicei tale, să facă desfrânare, că o necinstești.

Să nu alergi la cei ce cheamă morții (spiritism).

Să cinstești fața bătrânilor.

Să nu strâmtorați străinul care se va așeza pe pământul vostru ci să-l iubiți ca pe voi înșivă că și voi ați fost străini în Egipt.

Unitățile de măsură la greutate să fie drepte (Lev 19.1-37)

Domnul a zis lui Moise:

„Cei care își dau copiii lui Moloh (la idoli) să fie uciși cu pietre”

„La fel cu cei ce aleargă la cei ce cheamă morții (fac spiritism) și la vrăjitori”

„Cel ce grăiește de rău pe tatăl său sau pe mama sa”

„Cel ce va desfrâna cu femeia măritată”

„Cel ce se va culca cu femeia tatălui său sau cu nora lui”

„Cel ce se va culca cu un bărbat ca și cu o femeie”

„Cel ce se va desfrâna cu soacra lui”

„Cel ce se va amesteca cu dobitoc”

„Cel ce se va culca cu femeia în timpul curgerii ei”

„Cel ce se va culca cu sora tatălui său sau mamei sale”

„Cel ce ia femeia fratelui (cumnata) dacă este fratele în viață”

„Să fiți sfinți că Eu Domnul Dumnezeu vostru sunt sfânt și v-am deosebit de toate popoarele ca să fiți ai Mei”

Domnul zice lui Moise despre preoți:

„Să nu se atingă de mort”

„Să nu-și radă capul”

„Să nu-și tundă marginea bărbii”

„Să nu își facă tăieturi pe trup pentru morți”

„Să nu ia de soție femeie desfrânată sau necinstită nici lepădată de bărbatul ei”

„Să-mi fiți sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeu vostru sunt Sfânt și v-am deosebit de toate popoarele ca să fiți ai Mei” (Lev 20.1-27)

„Să fie cinstiți ca sfinți”

Alte rânduieli zise de Domnul lui Moise:

„Cel dintâi snop al secerișului să-l aduceți la preot. (Lev 23.1-10)

În ziua cincisprezecea a lunii a șaptea începe sărbătoarea corturilor.

Șapte zile să sărbătorești în cinstea Domnului și să aduci jertfe.

Prima și ultima zi sunt sărbători sfinte.

Să știe urmașii că în corturi a așezat Domnul pe fiii lui Israel când au fost scoși din Egipt. (Lev 23.42-43)

Cel ce va huli pe Dumnezeu să fie ucis cu pietre.

Șase ani să semeni ogorul și să lucrezi via iar al șaptelea să fie an de odihnă a pământului, adică ogorul să nu-l semeni iar via să nu o tai. Iar după ce numeri de șapte ori câte șapte ani al cizecelea este an de slobozenie, an de jubileu.

Să nu semănați, nici să nu secerați.

Să se întoarcă fiecare la ogorul lui. (Lev 25. 1-55)

Obs:

Domnul promite binecuvântare pentru ascultarea legilor Lui și dă pedepse pentru neascultare, din ce în ce mai grele până ce va frânge îndărătnicia celor mândri.

Pe cât de mari sunt binecuvântările, pe atât de cumplite sunt pedepsele.

Orașele prefăcute în ruine.(Lev 26.31)

Pustiirea pământului. (Lev 26.32)

Risipirea printre popoare. (Lev 26.33)

Peirea dintre popoare. (Lev 26.38)

„Când își vor mărturisi păcatele atunci își vor supune inima lor cea netăiată împrejur. Eu Îmi voi aminti de ei pentru legământul încheiat cu strămoșii lor” (Lev 26.40-46)

- Domnul a zis lui Moise să numere poporul pe seminții, pe cei de parte bărbătească peste douzeci de ani care pot ieși la oaste. (Num 1.1)

- Domnul a zis că seminția lui Levi să nu fie numărată.

- Domnul a zis să pună seminția lui Levi ca ajutor preoților, să facă de pază la cortul adunării, să facă slujbele la cort iar tabăra lor să fie în jurul cortului.

Iar lui Aaron și fiilor lui să le încredințeze cortul adunării, să-și facă acolo datoria preoțească și la jertfelnic și după perdea iar de se va apropia cineva străin să fie ucis.

Domnul a zis că a luat pe leviți în locul tuturor întâilor născuți a lui Israel.

Leviții să fie ai Domnului căci toți întâii născuți sunt ai Lui.
Num 3. 1-13

Pentru curățirea taberii Domnul a zis lui Moise să scoată pe toți leproșii, pe cei cu scurgere și pe cei întinați prin atingere de mort, căci în mijlocul taberii locuiește El.

Domnul a zis că dacă un bărbat sau o femeie va face un păcat

față de un om, prin aceasta va păcătui împotriva Domnului.

De aceia să-și mărturisească păcatul făcut și să întoarcă deplin tot ce a luat sau distrus prin care a păcăduit și să mai adauge și a cincea parte. Num 5, 1-7

Dacă un bărbat sau o femeie va hotărî să dea făgăduință de nazireu să se afierosească nazireu Domnului (*să se dedice, adică să se consacre*) Num 6. 1-8

Domnul a zis lui Moise că Aaron și fiii lui (preoți) să binecuvânteze așa:

„Să te binecuvinteze Domnul și să te păzească !

Să caute Domnul asupra ta cu față veselă și să te miluiască !

Să-și întoarcă Domnul fața Sa către tine și să-ți dăruiască pace !” Num 6. 22-27

Leviții sunt dați Domnului dintre fiii lui Israel în locul tuturor celor întâi născuți, care deschid orice pânțece.

Al Domnului este tot întâiul născut de la om la dobitoc, căci i-a sfințit Domnul în ziua în care a lovit pe toți întâii născuți din Egipt.

În ziua în care a fost așezat cortul adunării, un nor l-a acoperit iar noaptea o vedere de foc.

Când se ridica norul de deasupra cortului, plecau, iar unde se oprea, poposeau.

Obs:

Dacă porneau și poposeau odată cu norul înseamnă că făceau ascultare față de Domnul

Domnul a zis să-și facă două trâmbițe de argint pentru chemarea obștii și pentru plecarea taberei.

La război să însoțească sunetele din trâmbiță cu strigăte ca să fie pomeniți înaintea Domnului și izbăviți de vrășmași.

Rugăciunea lui Moise la plecarea chivotului:

„Scoală Doamne și să se risipească vrăjmașii Tăi și să fugă de la Fața Ta cei ce te urăsc pe Tine !”

Iar când se oprea zicea:

„Întoarce-Te Doamne la miile și zecile de mii a lui Israel”

Num 10. 35,36

Poporul a început să cârtească în auzul Domnului și atunci a izbucnit între ei foc de la Domnul și a început a mistui marginile taberei.

A strigat poporul la Moise iar el s-a rugat și Domnul a încetat focul.

Locul a fost numit Tabeera adică ardere. *Altă minune*

Străinii și fiii lui Israel au început apoi a plânge după carne amintindu-și de hrana din Egipt: pești, pepeni, ceapa etc...iar acum au doar mană.

S-a mâniat Domnul și a stârnit vânt care a adus prepelițe atât de multe încât a acoperit tabăra.

Dar n-au terminat de mâncat că a lovit Domnul poporul cu bătaie mare și asta este o altă minune.

Au numit locul Chibrot-Hataava adică mormintele poftei, căci acolo au fost îngropați cei aprinși de poftă. Num 1.11-35

Mariam și Aaron(sora și fratele lui Moise)vorbeau împotriva lui pentru că era căsătorit cu o etiopeancă zicând:

„Oare numai cu Moise a grăit Domnul?

Nu a grăit și cu noi?”

A auzit Domnul și a zis:

„ De este între voi un prooroc al Domnului, Mă arăt lui în vedenie și în somn vorbesc cu el, dar cu Moise, grăiesc gură către gură, la arătare și aievea, iar nu în ghicituri și el vede fața Domnului” Num 12.8

Obs: Iată ce minunată mărturie despre Moise ne dă chiar Domnul. Ce șansă extraordinară a avut poporul evreu să fie

condus de așa un om.

„Cum de nu va-ți temut să cârțiți împotriva robului meu Moise ?”

Și mâniindu-se Domnul, Mariam a fost pedepsită devenind albă de lepră.

S-a rugat Moise și a fost vindecată după ce a stat șapte zile închisă afară din tabără. Num 12.1-15

Domnul a zis lui Moise să trimită douăsprezece căpetenii, câte una pentru fiecare seminție, să iscodească pământul Canaan promis să fie dăruit de El lor.

S-au întors iscoadele după patruzeci de zile cu un strugure uriaș cărat de doi dintre ei și cu rodii și smochine ca dovezi a bogăției aceluia ținut.

Ioshua și Caleb au zis că pământul este bun și să nu aibă teamă că Domnul le va da lor acel loc.

Dar ceilalți zece au zis că locuitorii sunt uriași și mult mai puternici decât ei.

Și a plâns poporul toată noaptea zicând „de ce ...să cădem în război?” Numeri 14.3

Unii au zis „Să ne alegem căpetenii și să ne întoarcem în Egipt”.

Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ înaintea întregii adunări iar Ioshua și Caleb și-au rupt hainele zicând că „pământul este foarte bun și să nu aibă teamă.

Că ei nu au apărare, iar cu noi este Domnul”.

„Nu vă temeți de ei ! ” Numeri 14.9

Atunci toată obștea a zis „Să-i ucidem cu pietre !”

Dar s-a arătat slava Domnului în nor tuturor la curtea adunării. Numeri 14.10 *Iată altă minune*

Domnul a zis lui Moise că va pierde acest popor și va face pe el și casa tatălui său popor numeros și mai puternic.

Dar Moise s-a rugat pentru iertare.

Domnul i-a iertat dar a zis că toți bărbații care au văzut minunile făcute și nu au ascultat glasul Lui nu vor vedea pământul făgăduit, ci doar copii lor.

Numai Ioshua și Caleb vor intra în acest pământ.

Num 14.11-30

Domnul a zis:

„Mâine vă întoarceți și vă duceți în pustie spre Marea Roșie”

„Copii voștri vor rătăci prin pustie patruzeci de ani și vor suferi pedeapsă pentru desfrânarea voastră până vor cădea toate oasele voastre în pustie”

„După numărul celor patruzeci de zile în care ați iscodit pământul Canaan, veți purta pedeapsă pentru păcatele voastre patruzeci de ani, câte un an pentru fiecare zi ca să cunoașteți ce înseamnă să fiți părăsiți de Mine”

Iar oamenii trimiși de Moise să iscodească și care la întoarcere au întărit obștea cu zvonuri mincinoase, au murit înaintea Domnului. Numeri 14.31-39

Poporul s-a întristat foarte și a plecat de dimineață pe vârful muntelui zicând:

„Ne ducem la locul unde a grăit Domnul, căci am greșit!”

Degeaba le-a zis Moise să nu meargă că Domnul nu este cu ei și vor cădea în fața vrăjmașilor.

Ei nu au ascultat și s-au urcat pe vârful muntelui iar locuitorii i-au înfrânt și gonit. Numeri 14.40-45

Pedeapsa pentru călcarea zilei de odihnă este uciderea cu pietre de toată obștea.

Să-și facă fiecare ciucuri la poalele hainelor lor ca să își aducă aminte și să împlinească toate poruncile Domnului și să fie sfinți înaintea Dumnezeului lor. Num 15.1- 41

Împotriva lui Moise și Aaron s-au ridicat Core, Datan și Abiron cu două sute și cincizeci de căpetenii ale obștii zicând că

toți sunt sfinți iar Domnul este printre ei.

Pentru ce se socotesc Moise și Aaron mai presus de adunarea Domnului ? Moise a căzut cu fața la pământ zicând:

„Mâine va arăta Domnul cine este a Lui și cine este sfânt”

„Să vă luați cădelnițe, să puneți în ele foc și tămâie și pe cine va alege Domnul acela va fi sfânt”

Apoi Moise a zis lui Core:

„Oare este puțin că Domnul v-a apropiat de El să slujiți la cortul lui?

Alergați acum și după preoție?”

Moise a chemat pe Datan și Abiron dar ei au refuzat să vină zicând:

„ Vrei să și domnești peste noi?”

Au reproșat că nu i-a dus în țara unde curge lapte și miere.

Moise a zis lui Core să și sfințească ceata și să fie gata înaintea Domnului.

Fiecare cu cădelnița lui cu foc și tămâie în ele.

Core însă a adunat toată obștea împotriva lui Moise și Aaron, înaintea cortului adunării.

Domnul a zis:

„Osebiți-vă de obștea aceasta și o voi pierde într-o clipă”

Iar s-a rugat Moise, să nu se mânie Domnul pe toată obștea pentru un om care a greșit.

Atunci a zis Domnul să spună obștii:

„Feriți-vă din toate părțile de locuințele lui Core, Datan și a lui Abiron ”

Moise a zis obștii să se ferească de corturile lor și să nu se atingă de nimic a lor. Num 16. 1-31

„Și și-a deschis pământul gura sa și a înghițit pe ei, casele lor, pe toți oamenii lui Core și toată averea” Num 16. 32-35

„Și s-au coborât ei cu toate câte aveau în locuința morților, i-a acoperit pământul și au pierit în mijlocul obștii”

„Și a ieșit foc apoi de la Domnul și a mistuit pe cei două sute cincizeci de bărbați care au adus tămâie”

Domnul a zis să adune toate cădelnițele de aramă, să le sfărâme, să le facă foi pentru acoperirea jertfelnicului ca să își aducă aminte că nimeni din altă seminție care nu este din seminția lui Aaron, să nu mai aducă tămâie înaintea Domnului ca să nu pățească la fel.

Dar a doua zi toată obștea a cârtit contra lui Moise și lui Aaron zicând că ei au omorât poporul Domnului. Num 16.41

S-a adunat obștea la cortul adunării, dar s-a arătat Slava

Domnului și norul care l-a acoperit.

Domnul a zis lui Moise să se depărteze de obște că o v-a pierde într-o clipă.

Dar Moise a zis lui Aaron să pună foc și tămâie în cădelniță și să se ducă repede în tabără să se roage, că a început pedepsirea poporului.

A alergat Aaron în mijlocul obștii dar începuse deja moartea în popor.

Însă rugându-se el între vii și morți a încetat bătaia.

Atunci au murit 14700 oameni afară de cei care au pierit cu Core. Num 16.42-50

Apoi a zis Domnul lui Moise că fiecare din cele 12 căpetenii ale semințiilor să scrie numele pe toiagul lor.

Numele lui Aaron să fie scris pe toiagul lui Levi.

Toiagele să le pună înaintea chivotului legii în cortul adunării.

A doua zi toiagul lui Aaron din casa lui Levi odrăslise, înmugurise, înflorise și făcuse migdale.

A zis Domnul că acest toiag să fie pus înaintea chivotului legii să înceteze a mai cârți împotriva lui Dumnezeu pentru a nu muri. Num 17.1-13

Când a ajuns obștea în pustiu Sin s-a oprit la Cadeș dar acolo

nu era apă și a blestemat poporul pe Moise.

Moise și Aaron s-au dus la ușa cortului adunării, au căzut cu fața la pământ și s-a arătat Slava Domnului.

A zis Domnul să ia Moise toiagul, să adune obștea și să grăiască stâncii în fața tuturor.

A lovit cu toiagul de două ori stânca și a ieșit apă multă.

A zis Domnul lui Moise și Aaron :

„Pentru că nu M-ați crezut ca să arătați sfințenia Mea înaintea ochilor fiilor lui Israel, de aceea nu veți duce voi adunarea aceasta, în pământul pe care am să i-l dau”

Aceasta este apa Meriba (a certării) că aici s-au certat.
(Numeri 20.1-24)

Când au ajuns la Muntele Hor, Aaron s-a adăugat la părinții săi. (Numeri 20.25-29)

Au cerut ajutorul Domnului și au învins pe canaanei și i-au nimicit și pe ei și orașele lor, iar locul lor a fost numit Horma adică nimicire.

Pe drum poporul și-a pierdut răbdarea grăind împotriva lui Dumnezeu și a lui Moise că acolo nu aveau nici pâine nici apă și s-au scârbit de hrana săracăcioasă (numai mană).

Atunci a trimis Domnul șerpi veninoși care au omorât mulți

oameni.

A venit poporul la Moise și a zis că au greșit grăind împotriva Domnului și a lui dar să se roage Domnului să scape de șerpi.

Domnul a zis lui Moise să pună un șarpe de aramă pe un stâlp și cel mușcat doar să se uite la șarpe și va trăi.

Așa au scăpat. Num 21. 1-9

Cu ajutorul Domnului au învins pe Sihon regele Amoreilor și pe Og regele Vasanului. Num 21. 21-35

Domnul a zis lui Moise să se urce pe muntele Nebo să privească pământul Canaanului pe care îl va da moștenire fiilor lui Israel.

După ce-l va vedea se va adăuga la poporul său, pentru că s-a împotrivit poruncii lui în pustiul Sin, ca să arate sfințenia Domnului la apele Meriba de la Cadeș.

În locul lui să îl pună pe Ioshua fiul lui Navi, să și pună mâna peste el, să îl ducă înaintea preotului Eleazar(fiul lui Aaron) și să-i îi dea povețe înaintea întregii obști.

A zis Domnul să-i dea din slava lui ca să-l asculte toată obștea fiilor lui Israel.

Așa a făcut Moise. Num 27. 12-23

Domnul a zis să lupte contra Madianiților.

Moise a trimis câte o mie din fiecare seminție sub conducerea lui Fineas, fiul preotului Eleazar, fiul lui Aaron. Ei au învins și au ucis pe toți de parte bărbătească Num 31. 1-54

Moise zice că:

Dumnezeu te-a purtat tot drumul...cum poartă un om pe fiul său. Deut 1. 32

„Să nu adăugați nimic la cele ce vă poruncesc Eu nici să lăsați ceva din ele”

La Horeb, Domnul a grăit de pe munte, din mijlocul focului și numai glasul l-ați auzit dar fața Lui nu ați văzut-o.

Să nu greșiți și să nu vă faceți chipuri cioplite.

„A mai auzit, oare vreun popor glasul Dumnezeului celui viu, grăind din mijlocul focului, cum ai auzit tu și să rămâi viu?

Sau a mai încercat oare, vreun dumnezeu să se ducă și să-și ia popor din mijlocul altui popor prin plăgi, prin semne, prin vedenii și prin război cu mână tare și cu braț înalt și prin minuni mari cum a făcut pentru voi Domnul Dumnezeul vostru în Egipt, înaintea ochilor voștri ?

Ție Israele, ți s-a dat să vezi aceasta, ca să știi că numai Domnul Dumnezeul tău este Dumnezeu și nu mai este altul afară de El” Deut. 4. 33-35

„Cunoaște dar azi și ține minte că Domnul Dumnezeuul tău este Dumnezeu și nu mai este altul afară de EL” Deut 4.39

Poruncile Domnului să fie împlinite ca să-ți fie bine și să vă înmulțiți foarte.

Să le sădești fiilor mereu aceste porunci: când stai acasă, când mergi, când te culci, când te scoli.

Să le legi ca semn de mână.

Să le scrii pe ușorii ușei casei tale și pe porțile tale. Deut. 6.1-9

Să nu mergeți după dumnezeii popoarelor care se vor afla împrejurul vostru ca să nu se aprindă mânia Domnului asupra ta și să nu te lepede de pe fața pământului.

Să nu ispiți pe Domnul Dumnezeuul vostru.

Să nu te încuscrești cu neamurile pagâne că se vor abate fiii tăi de la Domnul ca să slujească la alți dumnezei și se va aprinde mânia Lui și te va pierde.

De aceea să stricați jerfelnicele lor și să dărâmați stâlpii lor și să ardeți idolii lor „Că ești popor sfânt al Domnului Dumnezeului tău și te-a ales Domnul Dumnezeuul tău ca să fii poporul Lui ales din toate popoarele de pe pământ” Deut 7.6

„Și urâciunea idolească să nu o aduci în casa ta, ca să nu cazi

sub blestem ca ea. Ferește-te de aceasta și să-ți fie scârbă de ea, că este blestemată” Deut 7.26

„Te-a smerit, te-a pedepsit cu foamea și te-a hrănit cu mană pe care nu o cunoșteau nici părinții tăi ca să-ți arate că nu numai cu pâine trăiește omul, ci că omul trăiește și cu tot cuvântul ce iese din gura Domnului” Deut 8.3

„Când vei avea de toate, să nu zici în inima ta: puterea mea și tăria mâinii mele mi-au adus bogăția aceasta”

„Nu pentru dreptatea ta și nici pentru dreptatea inimii tale mergi să moștenești pământul lor, ci pentru necredința și fărâdelegile popoarelor acestora le izgonește Domnul Dumnezeu de la fața ta.....” Deut 9.1-5

„Deci să tăiați împrejur inima voastră și de acum înainte să nu mai fiți tari la cerbice, că Domnul Dumnezeul vostru ...nu caută la față, nici nu ia mită” Deut 10.16

Iată, Eu vă pun astăzi înaintea binecuvântare și blestem.

Binecuvântare dacă veți asculta poruncile Domnului Dumnezeului vostru...iar blestem dacă nu veți asculta poruncile Domnului Dumnezeului vostru” Deut 11. 26-27

În anul al șaptelea vei face iertare. Se iartă datoria fraților dar nu și a celor de alt neam. Deu 15.1, Deut 15.2,3

„Căci Domnul Dumnezeuul tău te va binecuvânta, după cum ți-a grăit și vei da împrumut altor popoare, iar tu nu vei lua cu împrumut și vei domni peste multe popoare, iar acelea nu vor domni peste tine” Deut 15.6

Să dai împrumut celor săraci chiar dacă se aproprie anul al șaptelea.

„Căci nu va lipsi sărac din pământul tău; de aceia îți și poruncesc Eu: deschide mâna ta fratelui tău, săracului tău și celui lipsit din pământul tău” Deut 15.11

„Dacă se vor duce unii după alți dumnezei să-i ucizi cu pietre după ce vei cerceta bine spusele a doi sau trei martori” Deut 17.6

Să-ți pui rege peste tine pe cel ales de Domnul Dumnezeuul tău și să fie dintre frații tăi și nu străin” Deut 17. 14,15

„El să se silească a împlini toate cuvintele legii acesteia și toate hotărârile ei”

„Preoții și leviții nu au parte și moștenire în Israel și se vor hrăni cu jerfele Domnului și cu partea Lui și cu pârga din toate”

Căci Domnul însuși este moștenirea lui Levi.

„Să nu muți hotarul aproapei tale” Deut 19.14

„Când vor merge la război căpeteniile să întoarcă înapoi:

- pe cei care au zidit casa și nu au sfințit-o

- pe cei care au sădit vie și nu au mâncat din ea
- pe cei ce s-au logodit dar nu au luat-o (*de soție*)
- pe cei care sunt fricoși ca să nu-i facă fricoși și pe ceilalți”

„Să nu dai cu cămată fraților tăi, dar poți să dai celui de alt neam”

„Să dai plata lucrătorului în aceiași zi”

„Părinții să nu fie pedepsiți cu moartea pentru vina copiilor și nici copii pentru vina părinților adică fiecare să fie pedepsit cu moartea pentru vina sa”

„Cel găsit vinovat să fie bătut cu până la 40 de lovituri”

„Să nu legi gura boului care treieră”

„Urâciune este înaintea Domnului cel ce face strâmbătate”

„Pârğa tuturor roadelor pământului să le dai Domnului”

„După ce vei intra în pământul făgăduit, adică după trecerea Iordanului, șase seminții vor binecuvânta poporul de pe muntele Garizim iar celelate șase vor blestema de pe muntele Ebal”

Deut 27. 12-26

Leviții vor striga poporului:

„Blestemat să fie ceea ce face idol cioplit sau turnat și îl va pune la loc tainic

- cel ce va grăi de rău pe tatăl și pe mama sa.

- cel ce va muta hotarul aproapelui său
- cel ce va abate un orb din cale
- cel ce va judeca strâmb pe străin, pe văduvă, pe orfan
- cel ce se va culca cu femeia tatălui său
- cel ce se va culca cu un dobitoc
- cel ce se va culca cu sora lui(fiica tatălui sau mamei sale)
- cel ce se va culca cu soacra sa
- cel ce se va culca cu sora femeii sale (cumnata)
- cel ce va ucide pe aproape său pe ascuns
- cel ce va lua mită ca să ucidă suflete și să verse sânge

nevinovat

- cel ce nu va împlini toate cuvintele acestei legi.

Poporul să zică Amin! după fiecare strigare ale leviților.

Binecuvântările Domnului vor fi date dacă vei împlini cu băgare de seamă toate poruncile Lui.

- te va pune mai presus de toate popoarele pământului,
- te va binecuvânta în cetate și în țarină

Binecuvântat să fie:

- rodul pântecului tău
- rodul pământului tău și rodul dobitoacelor tale
- hambarele și cămările tale

- intrarea și la ieșirea ta din casă
- va bate Domnul pe vrăjmașii tăi
- grânele tale și tot lucrul mâinilor tale.
- să facă Domnul Dumnezeuul tău din tine popor sfânt.
- vor vedea toate popoarele pământului că porți numele

Domnului Dumnezeului tău și se vor teme de tine.

- Domnul va deschide comoara Sa cea bună, cerul, ca să dea ploaie la vreme.

- vei da împrumut multor popoare, iar tu nu vei lua împrumut.
- vei domni peste alte popoare.
- Domnul Dumnezeu te va pune cap, nu coadă.
- vei fi numai sus iar jos nu. Deut. 1-14

- Dacă nu vei asculta de Domnul Dumnezeuul tău, va trimite toate relele asupra ta, vei fi bătut de vrăjmași și vei fi împrăștiat prin toate țările pământului.

Moise mai spune:

Patruzeci de ani v-a purtat prin pustie și hainele pe voi nu s-au învechit, nici încălțăminte voastră nu s-a stricat, pâine nu-ați mâncat, vin și sicheră nu-ați băut, și v-a dat Domnul pământul închinătorilor la idoli. Deut 29.5,6

Dacă poporul se va întoarce la Domnul și va asculta poruncile

Lui, se va milostivi și te va aduce din toate popoarele.

Va tăia Domnul împrejur inima ta și a urmașilor, ca să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău.

Va întoarce Domnul Dumnezeuul tău toate blestemele asupra vrășmașilor tăi.

A mai zis Moise :

„Martori sunt cerul și pământul. Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești tu și urmașii tăi” Deut 30.1-20

A scris Moise legea aceasta și a dat-o preoților, fiilor leviților (care purtau chivotul legii) și tuturor bătrânilor lui Israel și a zis.

După șapte ani, în anul iertării la sărbătoarea corturilor se va citi această lege în auzul a tot poporul.

Domnul a zis lui Moise să-l cheme pe Ioshua și să stea la ușa cortului adunării că El îi va da povețe.

S-a arătat Domnul în cort, în stâlp de nor și a stat în ușa cortului adunării.

A zis Domnul lui Moise:

„Iată, tu te vei odihni cu părinții tăi, iar poporul acesta se va scula și se va desfrâna după dumnezei străini ai pământului

aceluia în care va intra, iar pe Mine mă va părăsi și va călca legământul Meu, pe care l-am încheiat cu ei.

Pentru aceasta se va aprinde mânia Mea, asupra lui în ziua aceea și-i voi părăsi. De aceea vor avea mulțime de necazuri.

Să scrie cuvintele acestei cântări care vor fi mărturie împotriva lor când îi vor ajunge mulțime de necazuri”

„Când Domnul a împărțit moștenire neamurilor, când a împărțit pe fiii lui Adam, atunci a statornicit hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu.

Iar partea Domnului este poporul lui Iacob, Israel este partea lui de moștenire”

„A mea este răzbunarea și răsplătirea când se va poticni piciorul lor”

Domnul i-a zis lui Moise să se suie pe muntele Nebo, să vadă pământul pe care El îl va da fiilor lui Israel și apoi să moară acolo în pământul Moabului.

Moise a trăit o sută două zeci de ani.

„Iar Ioshua, fiul lui Navi, s-a umplut de duhul înțelepciunii pentru că-și pusese Moise mâinile asupra lui și i s-au supus fiii lui Israel și au făcut așa după cum le poruncise Domnul prin Moise.

De atunci nu s-a mai ridicat în Israel prooroc asemenea lui Moise, pe care Dumnezeu să-l fi cunoscut față în față...” Deut 34. 9,10

8 Dumnezeu îndrumă poporul ales de la Moise la Iisus

8.1 Minuni făcute prin Iosua

Domnul zice lui Ioshua să treacă Iordanul în țara promisă fiilor lui Israel că va fi cu el așa cum a fost și cu Moise. Ios 1.1-8

„Iată îți poruncesc: fii tare și curajos, să nu te temi, nici să te spăimântezi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine pretudindeni, oriunde vei merge” Ios 1.9.

Domnul face o mare minune la trecerea Iordanului .

„Îndată ce preoții cei ce duceau chivotul au intrat în Iordan și picioarele preoților care purtau chivotul s-au afundat în apele Iordanului, apa care curgea de sus s-a oprit și s-a făcut perete pe o foarte mare depărtare , până la cetatea Adam care e lângă Țartan iar cea care curgea spre marea din Arabah spre Marea Sărată s-a scurs și a secat, iar poporul a trecut în fața Ierihonului...

Preoții care duceau chivotul legământului Domnului, stăteau

ca pe uscat, în mijlocul Iordanului cu picioarele neudate, iar fiii lui Israel au mers ca pe uscat, până ce tot poporul a trecut prin Iordan” Ios 3.15-17

Și cum au ieșit din Iordan preoții, apa Iordanului a curs ca mai înainte.

Au trecut în acea zi cam patruzeci de mii de oameni înarmați pentru război.

Apoi Domnul a zis lui Iosua să fie tăiați împrejur fiii lui Israel căci de la ieșirea din Egipt timp de patruzeci și doi de ani, cei născuți pe drum nu au mai fost tăiați.

Apoi au făcut Paștile acolo în șesul Iordanului.

A doua zi de Paști au mâncat din roadele acelui pământ azime și pâine nouă.

„În ziua aceea a încetat mana de a mai cădea și de a doua zi după ce au mâncat din roadele pământului, fiii lui Israel nu au mai avut mană, ci au mâncat anul acela din roadele țării Canaanului”

Altă mare minune făcută de Domnul este căderea zidurilor cetății Ierihon.

Domnul a zis lui Iosua să înconjoare cetatea o dată pe zi timp de șase zile cu chivotul purtat de preoți iar în a șaptea zi preoții

să sune din trâmbițe.

Cei înarmați mergeau înainte iar poporul venea după chivot.

În ziua a șaptea au mers în jurul cetății de șapte ori.

Când preoții au sunat din trâmbiță a șaptea oară a zis Iosua:

„Strigați că v-a dat Domnul cetatea!” Ios 6.1-16

„Și cum a auzit poporul glasul de trâmbiță, a strigat tot poporul împreună cu glas tare și puternic și s-au prăbușit toate zidurile împrejurul cetății până la temelie și a intrat tot poporul în cetate fiecare din partea unde era și au luat cetatea”

„Și au ucis pe toți din cetate, oameni și animale în afară de cei aflați în casa lui Rahab desfrânata care a ascuns iscoadele trimise de Iosua în Ierihon. Ios 6. 21-27

Apoi a dat Domnul pe mâna lor cetatea Ai, după care cinci regi ai Amoreilor au înconjurat cetatea Ghibeon pentru că locuitorii s-au supus fiilor lui Israel.

Domnul a zis lui Iosua :

„Nu te teme de ei, că i-am dat în mâinile tale, nimeni dintre ei nu va putea să stea împotriva voastră,, Ios 10. 8

A năvălit Iosua fără veste asupra lor.

„Și a făcut Domnul să se sperie de vederea fiilor lui Israel și i-a învins pe ei Domnul cu înfrângere grea la Ghibeon...”

Ios 10.10

Pe cînd fugeau ei de fiii lui Israel, pe povârnișul Bet-Haron, Domnul a aruncat din cer grindină mare pînă la Azeca și cei ce au murit de grindină au fost mai mulți decît cei uciși de fiii lui Israel cu sabia în lupte.

Obs: Încă o minune căci grindina a ucis doar pe vrășmași nu și pe ei.

Altă mare minune a Domnului este oprirea Soarelui și a Lunii.

„În ziua aceea în care Dumnezeu a dat pe Amorei în mâinile lui Israel și cînd i-a bătut la Gibeon și au fost zdrobiți în fața fiilor lui Israel, a strigat Iosua către Domnul și a zis înaintea israeliților:

„Stai Soare deasupra Ghedeonului și tu Lună oprește-te deasupra văii Aialon !”

Și s-a oprit Soarele și Luna a stat pînă ce Dumnezeu a făcut izbîndă asupra vrășmașilor lor. Și nu a mai fost nici înainte, nici după aceea, o astfel de zi în care Domnul să asculte așa glasul omului, că Domnul lupta pentru Israel. Ios 10.14

Tot în ziua aceea a cuprins Ioshua Macheda și a lovit-o cu sabia pe ea și pe regele ei și a nimicit pe locuitorii ei și toată

sufllarea care era în ea.

Apoi a dat Domnul în mâna lui Ioshua multe alte cetăți cu regii lor în total treizeci și unul de regi. Ios. 12.24.

Pământul neamurilor închinători la idoli câștigat de fiii lui Israel a fost împărțit prin tragerea la sorți cum poruncise Domnul prin Moise.

Ioshua fiind bătrân a zis poporului să repete cuvântul Domnului mereu pentru că au văzut cu toții atâtea minuni.

Și a zis poporul către Ioshua:

„Domnului Dumnezeului nostru vom sluji și glasul lui vom asculta. Și a încheiat Ioshua cu poporul legământ în ziua aceea și i-a dat legi și porunci în Sichem, înaintea cortului Domnului Dumnezeului lui Israel.

Și a scris Ioshua cuvintele acestea în cartea lui Dumnezeu...”

Apoi a murit Ioshua la o sută zece ani.

Israel a slujit Domnului în toate zilele lui Ioshua și în toate zilele bătrânilor a căror viață s-a prelungit după Ioshua. Ios 24.31

Apoi au început fiii lui Israel a sluji Astartei și lui Astarot și dumnezeilor popoarelor vecine.

De aceea i-a dat Domnul în mâinile lui Eglon regele Moabului și i-a stăpânit optsprezece ani. Ios 24.35

8.2 Dumnezeu face minuni prin proorocul Ilie și Elisei

Regele Ahab ia de soție pe Izabela fiica regelui Sidonului și începe să slujească lui Baal, ridicând un jertfelnic într-un templu zidit de el pentru acest idol în Samaria. Ahab a făcut și o Așeră (idol de lemn sfințit) în cinstea zeiței Astarte. III Regi 16. 31-33

Atunci proorocul Ilie Tesviteanul a zis lui Ahab că nu va mai fi nici nori nici ploaie ca semn că Dumnezeu este supărat pentru închinarea la idoli.

Apoi Ilie a fost trimis la pâ râul Cherit să se acundă de Ahab unde a fost hrănit cu pâine și carne de corbi trimiși de Domnul.

După o vreme fiind secetă, pâ râul a secat și Ilie a fost trimis de Domnul la o văduvă din Sirepta Sidonului.

Acolo Domnul a **înmulțit făina și untelemnul** pentru a-l hrăni pe el, pe văduvă și pe copilul ei.

Când a murit copilul, Domnul a ascultat rugăciunea lui Ilie și **copilul văduvei a înviat.**

Altă minune este **coborârea focului din cer** peste jertfa lui Ilie pe muntele Carmel, pentru a vedea tot poporul că jertfa

adusă de cei 450 proorocii ai lui Baal și cei 400 proorocii Astartei nu este primită de Domnul.

De aceia au fost uciși de Ilie la pârâul Chișon toți acești prooroci mincinoși.

Domnul a dat apoi ploaie să vadă tot poporul că Domnul Dumnezeu este singurul Dumnezeu adevărat.

Ilie este răpit la cer în vârtej de vânt de un car și cai de foc.

Elisei cere de la Ilie ca duhul să fie îndoit în el.

Ilie se roagă și Domnul îl ascultă.

Domnul face minuni și prin Elisei IV Regi 2.9,12

Elisei face apa bună și curată la Ierihon la rugămintea locuitorilor acestei cetăți. IV Regi 2.19-22

Prin rugăciunile lui Elisei, au fost înfrânți Moabiții.

Elisei prin rugăciuni înmulțește uleiul din vasele unei văduve pentru a-și plăti datoriile mari. IV Regi 4.1-7

La rugăciunile lui Domnul dăruiește un fiu unei femei din Șumen.

Copilul după ce a crescut a murit.

Domnul învie copilul la rugăciunile lui Elisei .

O căldare cu mâncare devine otrăvitoare din cauza unei

buruieni aruncată din greșeala.

Elisei presară făină și mâncarea devine bună.

Tot el prin rugăciuni înmulțește 20 de pâini mici încât se sature 120 de oameni și mai rămâne. IV Regi 4.8-44

Domnul îl vindecă pe Neeman Sirianul de lepră la rugăciunile lui Elisei.

Elisei văzând lăcomia slugii sale Ghenazi îl pedepsește dându-i lepră. IV Regi 5.1-27

Elisei face să se ridice la suprafață un topor căzut în apă.

Elisei orbește armata siriană ducându-i în Samaria.

Mai târziu regele Siriei Benhadad a înconjurat Samaria provocând o mare foamete.

Domnul a făcut o mare minune că în tabara sirienilor s-au auzit zgomote de care și nechezat de cai.

Sirienii cred că a venit armată în ajutorul Samariei și au fugit speriați.

Elisei trimite pe unul din fiii proorocilor să-l ungă rege peste Israel pe Iehu fiul lui Ioasafat pentru a nimici casa lui Ahab regele care a impus idolatria în Israel.

Iehu ucide pe toți din neamul lui Ahab și pe Izabela soția lui, pe toți preoții lui Baal și distruge toate capiştele și statuile

idolilor după cum sfântul Ilie proorocise.

Domnul a făcut minuni prin Elisei și după moartea lui când un mort este aruncat peste moaștele proorocului și mortul a înviat.

(IV Regi 10. 1-26)

8.3 Minunile făcute prin proorocii Samuel și David

Un om din muntele Efraim avea două femei din care una Ana nu putea avea copii.

El se ducea în fiecare an la Șilo să se închine și să aducă jertfă Domnului Savaot. Cealaltă femeie Penina o amăra grozav pe Ana să cârtească împotriva Domnului pentru că nu avea copii.

Dar Ana se ruga Domnului și a promis că dacă va naște un fiu îl va dăruia Domnului (va fi nazireu), adică nu va bea nici vin nici sichera (cidru) și nici nu se va atinge brici de capul lui.

Domnul i-a dăruit Anei un fiu pe care l-au numit Samuel.

Copilul Samuel a fost dus la Șilo, unde a fost dăruit să slujească Domnului sub povața preotului Eli.

Domnul a mai dăruit Anei încă trei băieți și două fete.

Preotul Eli avea doi fii care erau preoți dar nu își făceau datoria preoțească și păcătuiau.

La preotul Eli a venit un om a lui Dumnezeu și a zis că

Domnul i-a grăit că pentru păcatele fiilor lui toți urmașii casei sale vor muri.

Același mesaj a fost zis de Domnul și lui Samuel care s-a învrednicit să fie prooroc al Domnului. În acea vreme au pornit filistenii război și au ucis cam 4000 de oameni.

Apoi s-au decis israeliții să meargă la război cu chivotul legii.

Dar au fost înfrânți și au murit cam 30000 inclusiv cei doi fii ai preotului Eli, iar chivotul sfânt a fost luat de filistenii.

La aflarea acestor nenorociri preotul Eli a murit.

Filistenii au pus chivotul legii în capiștea zeului lor Dagon dar a doua zi au găsit căzut statuia zeului căzută cu fața în jos înaintea chivotului.

L-au pus la loc, dar iar l-au găsit la pământ, în plus cu brațele, picioarele și capul tăiate pe prag.

Apoi au fost pedepsiți cu bube și cu înmulțirea șoarecilor până au hotărât după șapte luni să îl trimită înapoi.

Chivotul Sfânt al Domnului a ajuns în cetatea Betșemeș, dar din oamenii cetății, fiii lui Iehonia nu s-au bucurat și atunci Domnul a ucis 50.070 din ei .

De aceea a fost dus chivotul la Chiriathaim iar în timp de 20 de ani toată casa lui Israel s-a întors la Domnul .

La îndemnul lui Samuel poporul a lepădat idoli (balii și astartele) și a început să slujească numai Domnului.

Samson a chemat poporul la Mițpa unde au postit și au zis:
„Am greșit înaintea Domnului !”

Iar au venit filistenii la luptă dar Domnul a dat în ziua aceea un tunet atât de mare încât au fost toți năvălitorii îngroziți și nimiciți. 1 Regi 7. 1-17.

Obs:

Domnul a ascultat rugămintea lui Samuel după ce poporul a recunoscut că a greșit închinându-se idolilor.

*Acel tunet a fost atât de mare încât a îngrozit pe filistenii și i-a pus pe fugă, dar nu i-a speriat pe fiii lui Israel -**încă o minune** a Domnului care arată că i-a iertat după ce s-au lepădat de idoli.*

Samuel avea doi fii judecători dar care nu urmau calea lui, fiind lacomi, luând daruri și judecând strâmb.

Din acest motiv bătrânii lui Israel au cerut lui Samuel să pună rege peste ei care să-i judece precum au și alte popoare.

Obs:

Puteau să ceară alți judecători corecți căci și regii poți fi păcătoși.

Samuel s-a supărat dar s-a rugat Domnului care i-a zis:

„Ascultă glasul poporului în toate câte îți grăiește căci nu pe tine te au lepădat ci M-au lepădat pe Mine, ca să nu mai domnesc Eu peste ei”

Le-a spus Samuel cuvântul Domnului inclusiv drepturile regelui dar nici atunci nu au renunțat zicând:

„Nu, lasă să fie rege peste noi ”

Samuel a uns rege pe Saul după cuvântul Domnului 1 Regi 9.10

După o lună amoniții au împresurat cetatea Iabeș iar duhul lui Dumnezeu s-a coborât asupra lui Saul.

Atunci Saul a chemat poporul la luptă și au fost măcelărit toți năvălitorii.

Apoi Saul a fost pus rege înaintea Domnului la Ghilgal și au fost aduse jertfe Domnului .

Samuel a zis:

„Dar eu voi striga către Domnul și El va trimite trăsnet și ploaie și veți afla și veți vedea cât de mare este păcatul pe care l-

„ați făcut voi înaintea ochilor Domnului când ați cerut rege”

Și a strigat Samuel către Domnul și a trimis Domnul tunete și ploaie.

A zis poporului Samuel să se roage pentru ei ca să nu moară, „căci la toate celelalte păcate ale noastre am mai adăugat un păcat, când am cerut rege”

Samuel le-a zis să nu se teamă și să slujească Domnului din toată inima, iar de nu vor pieri și ei și regele lor.

În al doilea an al domniei lui Saul fiul său Ionatan cu o parte din oaste a sfărâmat tabăra de pază a filistenilor din Gheba.

Filistenii s-au adunat să se răzbune dar Saul a sunat din trâmbiță în toată țara strigând:

„Să vină toți evreii ! 1 Regi 13.3

Dar văzând că filistenii sunt mulți ca nisipul mării, unii s-au speriat și s-au ascuns în peșteri, stufiguri, printre stânci iar alții au trecut Iordanul.

Saul a așteptat opt zile până la vremea hotărâtă de Samuel după care a adus el ardere de tot.

Obs:

Numai preoții aveau voie să aducă jerfe, așadar Saul a făcut un mare păcat.

Imediat a venit Samuel care i-a zis că rău a făcut înaintea Domnului așa că nu va mai dura domnia lui și că va găsi pe altul în locul lui. 1 Regi 13.4-23

Totuși Domnul l-a ajutat să câștige bătăliile cu toate neamurile idolatre, Moabiți, Amoniți, Edomiți. 1 Regi 14.1-52

Samuel zice lui Saul că este trimis de El „să bată pe Amalec dar să dea blestemului toate ale lor adică să dea morții de la bărbat la femeie, de la tânăr la pruncul de sân, de la bou până la oaie, de la cămilă până la asin” (1 Regi 15, 1 -3)

Saul a bătut și ucis tot poporul Amaleciților, dar a cruțat pe Agag regele lor și vitele cele mai bune.

Domnul i-a zis lui Samuel „Îmi pare rău că am pus pe Saul rege, că el s-a abătut de la Mine și cuvântul Meu nu l-a împlinit” 1 Regi 15.10

Samuel îi zice lui Saul de regretul Domnului dar Saul motivează că poporul a lăsat din prăzi pe cele mai bune ca să le aducă jertfă Domnului 1 Regi 15.4-21

Însă Samuel zice „...arderile de tot și jerfele sunt tot atât de plăcute înaintea Domnului ca și ascultarea glasului Domnului?”

„Ascultarea este mai bună decât jerfa și supunerea decât grăsimea berbecilor.

Căci nesupunerea este un păcat la fel ca și vrăjitoria și împotrivirea este la fel ca și închinarea la idoli”

„Pentru că ai lepădat cuvântul Domnului și El te-a lepădat ca să nu mai fii rege peste Israel ” 1Regi 15.22-34

Domnul îl trimite pe Samuel să-l ungă rege pe David, fiul cel mai mic a lui Iesei din Betleem „, căci omul se uită la față, iar Domnul se uită la inimă” 1 Regi 16.7

După ce Samuel l-a uns cu mir pe David în fața fraților săi, s-a odihnit Duhul Domnului peste el. Tot atunci s-a depărtat Duhul Domnului de la Saul și-l tulbura un duh rău trimis de Domnul .

Slugile lui Saul i-au zis să caute un bun cântăreț din harfă care să-l liniștească.

Una din slugi l-a recomandat pe David și i-a plăcut regelui cum îi cânta lui, de aceea l-a făcut purtătorul său de arme.

1Regi 16.1-23

În vremea aceea Filistenii au strâns oșteni să lupte cu Israel iar Saul a făcut la fel. Din tabăra filistenilor a ieșit un luptător uriaș numit Goliat care timp de patruzeci de zile i-a provocat la luptă pe oamenii lui Saul.

David a avut curajul să iasă la luptă iar Goliat l-a blestemat cu

numele dumnezeului lui.

David a zis: „ Tu vii asupra mea cu sabie și cu lance și cu scut, eu însă vin asupra ta în numele Domnului Savaot, Dumnezeu al oștirilor lui Israel pe care tu l-ai hulit ”

David îl lovește pe Goliat în frunte cu o piatră aruncată dintr-o praștie, iar șocul a fost atât de mare încât Goliat a căzut la pământ.

David i-a luat sabia și i-a tăiat capul.

Filistenii s-au speriat și au fugit. 1 Regi 17.1-58

Saul îl face pe David căpetenie peste oșteni .

Când se întorceau victorioși au fost întâmpinați de femei care cântau și jucau înaintea lui Saul.

Dar ele strigau „Saul a biruit mii iar David zeci de mii”

Saul s-a mâniat și a zis „...acum numai domnia îi mai lipsește!” 1 Regi 18.1-9

A doua zi iar a căzut duhul cel rău de la Domnul asupra lui Saul, pe când David îi cânta din harfă ca și în alte zile.

Saul aruncă lancea asupra lui David și apoi ca să-l depărteze de la el îl face căpetenie peste o mie de ostași și-i dă de soție pe fiica lui, Micol, gândind că va fi cursă pentru el 1 Regi 18.1-30

Apoi regele zice fiului său Ionatan și slugilor să-l omoare pe

David.

Ionatan îl convinge că faptele lui David sunt folositoare regelui.

Începe un război cu filistenii iar David îi alungă și-i învinge. David este atacat din nou cu sulița de Saul pe când îi cânta la harfă.

David fuge și scapă cu ajutorul soției sale Micol și a lui Ionatan.

David ajunge în cetatea Nobe la preotul Abimelec și-i cere pâine spunând că are o însărcinare urgentă de la rege și a plecat fără să mănânce.

Preotul neavând pâine obișnuită îi dă pâine sfințită. 1 Regi 21.1-15

David ajunge la peștera Adulain și acolo a strâns împrejurul său cam 400 de oameni prizonieri, datornici și cu sufletul amărât.

O vreme au stat la regele Moabului apoi au plecat în pământul lui Iuda.

Saul află că David a fost la Nobe și a primit pâine de la preotul Abimelec.

De aceea ordonă uciderea tuturor preoților din Nobe.

Atunci au fost uciși optzeci și cinci de preoți și toată cetatea

preotească Nobe a fost trecută prin sabie, fiind uciși toți bărbații, femeile și toate animalele.

A scăpat doar un singur fiu a lui Abimelec cu numele Abiatar care a fugit la David. 1 Regi 22.1-23

Filistenii asediază cetatea Cheila și pradă ariile.

David întreabă pe Domnul dacă să meargă contra lor și Domnul îl îndeamnă să-i lovească.

David cu oamenii săi atacă pe Filistenii și salvează locuitorii cetății Cheila.

Saul află că David este în Cheila și strânge armată să-l prindă.

David întreabă pe Domnul și află că Saul va veni iar locuitorii din Cheila îl vor da regelui.

David fuge în pustiul Zif cu oamenii lui.

Saul cu trei mii de oșteni merge după David care ajunsese în deșertul Engledi.

Acolo era o peșteră în care Saul intră pentru nevoile sale dar chiar acolo era ascuns David cu oamenii lui.

David taie o bucată din haina regelui iar după ce s-a îndepărtat l-a strigat, i-a arătat-o și i-a zis „ți-am tăiat poala hainei dar nu te-am ucis”

Saul plânge și recunoaște că fără îndoială David va domni

și-l pune să jure că nu va stârpi pe urmașii lui.

David s-a jurat iar Saul s-a dus acasă. 1 Regi 24.1-23

După un timp Saul află că David este pe muntele Hachila și pleacă din nou cu trei mii de oșteni să-l prindă.

Dar David îl vede și se strecoară noaptea până la cortul lui Saul, îi ia sulița înfiptă lângă rege pe când dormeau toți paznicii lui Saul.

După ce David ajunge la distanță strigă lui Saul și-i arată sulița.

Saul recunoaște că a greșit și promite că nu-i va mai face rău, îl binecuvântează și se întoarce acasă. 1 Regi 26.1-25

David se retrage cu cei șase sute bărbați la Achis regele Gatului care-i dă voie să locuiască în cetatea Țiclag și a rămas acolo un an și patru luni la Filistenii.

Filistenii strâng oștire contra lui Saul care strânge și el.

Saul la vederea taberei filistenilor s-a speriat cât de mulți erau.

Saul întreabă pe Domnul dar nu primește nici un răspuns și apelează la o vrăjitoare să-i cheme sufletul lui Samuel proorocul care murise de curând.

Femeia vede un bătrân cu chipul lui Samuel care îi zice că nu

ascultase cuvântul Domnului și de aceea va da domnia lui David, iar mâine, el și fiii lui vor fi cu el(morți) căci filistenii vor birui. 1 Regi 28.1-25

Observații:

Ca întotdeauna la chemarea morților adică la spiritism vin demonii să înșele oamenii.De aceea sub înfățișarea lui Samuel era un demon care nu i-a zis nimic nou, ci doar ce era previzibil.

Când David a plecat cu oamenii lui din Țiclag, au năvălit Amaleciții care au ars cetatea și au luat locuitorii în robie.

David întreabă pe Domnul dacă să-i urmărească pe Amaleciți și primește răspuns afirmativ.

Așa că năvălește asupra lor iar oamenii săi i-au măcelărit și a luat toată prada înapoi. 1 Regi 30.1-31

A doua zi Saul a fost rănit de o săgeată iar fiii lui au murit în luptă. Saul s-a sinucis aruncându-se în sabia lui pentru a nu cădea în mâna vrăjmașilor. 1 Regi 31.1-13

8.4 Minuni făcute prin proorocul Isaia

O mare minune în vremea regelui Iezechia care s-a rugat să scape de armata asirienilor condusă de regele Sanaherib ce

înconjura Ierusalimul.

Proorocul Isaia a fost rugat de trimișii regelui Iezechia să se roage și să-i scape de asirieni și *Mare Minune* !

Îngerul Domnului a lovit noaptea în tabăra asirienilor și au murit 185000 iar dimineța erau peste tot trupuri moarte (IV Regi 19.35)

Regele Iezechia se îmbolnăvește iar Isaia proorocul îi vestește că va muri. Regele se roagă și Isaia îi spune că Domnul a auzit plângerea lui și-i va prelungi viața cu 15 ani.

Iar semnul de la Domnul a fost că s-a dat limba ceasului solar cu 10 linii înapoi IV Regi 20.1-11.

Obs.

Aceste minuni atât de mari ne arată încă o dată că la Domnul toate sunt cu putință.

8.5 Minunile Domnului făcute prin urmașii lui David

Regele Ieroboam a ridicat doi viței de aur în cetățile Betel și Dan apoi a îndemnat poporul să nu mai meargă la templul lui Dumnezeu din Ierusalim.

Mai mult a vrut să tămâieze personal jefelnicul din Betel deși a fost avertizat de un om al lui Dumnezeu. Regele a ordonat să-l

prindă. Dar Domnul a făcut să-i înlemnească mâna iar jerfelnicul s-a despicaț și cenușa s-a împrăștiat după cum îi spusese omul lui Dumnezeu.

Atunci regele l-a rugat pe acel om să îmblânzească fața Domnului și el a fost iertat. 3 Regi 13.1-34

Obs: Dar regele nici după ce a văzut această minune nu a renunțat la idolatrie până la moarte.

David a fost îndemnat de cel viclean să facă numărarea poporului și nu a întrebat pe Dumnezeu.

Dar acest lucru nu a fost plăcut Domnului care a lovit pe Israel.

David cere iertare Domnului și primește răspunsul prin proorocul Gad că are de ales între trei pedepse.

- Fie trei ani de foamete

- Fie trei luni urmărit de vrășmași iar sabia lor să ajungă până la el.

- Fie trei zile sabia Domnului și molima să fie pe pământ iar îngerul Lui să pustiască toate hotarele lui Israel.

David zice că mai bine să cadă în mâinile Domnului care este

îndurător decât în mâinile oamenilor.

Atunci Domnul a trimis molima și au pierit șaptezeci de mii de israeliți.

Când a ajuns la Ierusalim îngerul pierzător a fost oprit de Domnul pentru că i s-a făcut milă.

Când David a văzut îngerul Domnului stând între pământ și cer cu sabia întinsă asupra Ierusalimului a căzut la pământ împreună cu bătrânii poporului îmbrăcați în sac.

S-a rugat David să nu mai pedepsească poporul pentru greșeala lui.

Îngerul Domnului a zis lui Gad proorocul să ridice David un jerfelnic în locul unde a fost oprit îngerul adică în aria lui Ornan Iebuseul.

David a cumpărat locul și a ridicat un jerfelnic pe care a adus ardere de tot și jertfe de împăcare.

Domnul a trimis foc din cer pe altar și apoi a zis îngerului să-și pună sabia în teacă. (1 Paral. 21. 1-30)

Obs. Minunea coborârii focului din cer înseamnă că Domnul a primit jertfa de pe altar și l-a iertat pe David.

În timpul domniei lui Asa, fiul lui Abia, au fost îndepărtate jertfelnicele dumnezeilor străini și înălțimile și au fost sfărâmați stâlpii idolești și așerele.

Dar s-a sculat împotriva regelui Asa etiopianul Zerah cu armată de un milion de ostași și 300 de care venind până la Mareșa.

Atunci a strigat Asa către Domnul iar Domnul a lovit pe etiopeni înaintea feței lui Asa și a poporului lui Iuda.

2 Para.14.1-15

Poporul i-a fugărit, a sfărmat cetățile dinprejurul Gheradei și au adus multă pradă.

Atunci s-a pogorât duhul lui Dumnezeu asupra lui Azaria fiul lui Oded care a zis lui Asa că Domnul este cu ei.

Multe zile a fost Israel fără Dumnezeu, fără preot învățător și fără de Lege timp în care nu a avut pace.

Să se întărească pentru că vor avea plată pentru faptele lor.

Atunci Asa a azvârlit toți idolii păgânești din Iuda și Beniamin și a înnoit jertfelnicul Domnului.

A adus jertfă Domnului și a făcut legământ cu toți locuitorii să caute pe Domnul Dumnezeul părinților lor cu toată inima lor și cu tot sufletul lor. 2 Para 15.1-19

În anul treizeci și șase al domniei lui Asa regele lui Israel, a plecat împotriva lui Bașa regele lui Iuda începând să zidească Rama pentru ca să nu poată nimeni să vină sau să plece la Ierusalim.

De aceea regele Asa a cerut ajutor de la Benhadad regele Siriei căruia i-a trimis aurul și argintul din templul Domnului și din casa regelui.

Regele Siriei a trimis armata sa care a pustiit mai multe cetăți a lui Israel și de aceea Bașa a fost obligat să oprească lucrarea.

Regele Asa a luat toate materialele abandonate, pietre și lemne cu care a zidit două cetăți Ghiba și Mițpa.

Atunci a venit la Asa un văzător Hanani care i-a zis ca a nădărdit în regele Siriei și nu în Dumnezeu, de aceea i-a scăpat din mână oastea Siriei.

Oare Etiopienii și Libienii nu au avut oaste mare dar Domnul i-a dat în mâna lui pentru că și-a pus nădejdea în El, dar de acum înainte va avea parte de războaie.

În anul a treizeci și nouă al al domniei sale, regele Asa s-a îmbolnavit dar nu a căutat la Domnul și a murit. 2Para 16.1- 14

Urmează la tron fiul său Ioasaf care a desființat jerfelnicile și Astartele rămase pe înălțimi.

El a trimis căpeteniile lui, preoții și leviții să învețe poporul în cetățile lui Iuda. 2Para 17. 1-19

Dar Iosaf regele lui Iuda s-a înrudit cu Ahab regele lui Israel și s-a dus la el în Samaria.

Acolo au făcut alianță să lupte contra Sirienilor.

Ahab era închinător la idoli (vezi viața Sf.prooroc Miheia)

În lupta cu sirienii regele Ahab moare 2Para18.1-34

Iosaf se întoarce la Ierusalim.

Acolo îi zice lui Iehu fiul lui Hanani văzătorul că mânia Domnului va fi asupra lui pentru că a ajutat un nelegiuit.(pe Ahab)

Au venit Moabitii și Amonii cu război contra lui Iosaf.

Regele a cerut tuturor locuitorilor din Iuda să postească.

S-a rugat Iosaf în fața poporului la templul Domnului și s-a pogorât duhul Domnului în mijlocul adunării peste Iahaziel levit din fiii lui Asaf:

- EL a zis să nu se teamă căci războiul este a lui Dumnezeu și nu a lor.

- A doua zi să se urce toți pe coasta Țit și vor găsi pe vrăjmași în fața pustiului Ieruel.

- Nu se vor lupta ei, dar vor privi izbăvirea Domnului trimisă

lor.

- Iosaf și toți iudeii au căzut cu fața la pământ ca să se închine Domnului.

- A doua zi înaintea celor înarmați a rânduit regele cântăreți care ziceau „Slăviți pe Domnul că în veac este mila lui !”

2 Para 20.1-21

- Când au început strigătele de laudă Domnul a stârnit neînțelegeri între Amoniți și Moabiți și locuitorii muntelui care s-au bătut între ei.

-Când cei din Iuda au ajuns pe dealul de unde se vedea pustiul au văzut mulțimea de morți.

-Trei zile au adunat pradă.

Obs. Datorită acestei mari minuni au scăpat fără nici un efort

- S-au întors la Ierusalim cântând din chitări, harfe și trâmbițe. Iosafat regele lui Iuda a intrat în legătură cu Ohazia regele lui Israel care era idolatru ca să facă corăbii.

Corăbiile s-au făcut dar s-au spart după prorocirea lui Eliezer fiul lui Dodava din Mareșa.

”

„Fiindcă ai intrat în legătură cu Ohazia de acum Domnul ți-a sfărmat lucrurile tale,, 2 Para 20.22-37

Urmează la tron fiul său Ioram care începe prin a ucide pe frații săi și fiind căsătorit cu una din fiicele lui Ahab a adus poporul în rătăcirea idolească.

Ioram primește o scrisoare de la sfântul prooroc Ilie în care el află că pentru păcatele lui, Domnul va lovi și poporul său, pe fii și femeile lui și averea lui.

Iar pe el îl va lovi o boală grea la măruntaie care vor ieși din el zi cu zi.

Apoi au năvălit filistenii și arabii care au luat toată averea, femeile și fiii lui afară de cel mai mic Ohozia.

Regele s-a îmbolnăvit și a murit în chinuri grele, după doi ani de suferință.

A urmat Ohozia la tron, care a făcut fapte nelegiuite în fața Domnului, dar a fost prins și ucis de Iehu (care a adus la împlinire judecata asupra casei lui Ahab) și pe fiii lui afară de Ioas.

Ioșeba fiica lui Ioram (sora lui Ohozia) l-a ascuns pe Ioas (fiul lui Ohozia) pentru că Altalia mama lui Ohozia văzând că a murit fiul ei a stârpit pe toți din urmașii regelui.

Altalia a domnit în țara șapte ani, timp în care Ioas a fost

ascuns în templu șase ani căci Ioșeba era femeia lui Iehoiada preotul. 2 Para 22.1-12

În anul al șaptelea preotul Iehoiada a luat cinci căpetenii peste sute, a adunat leviții din toate cetățile lui Iuda și pe capii de familie după tată și au venit la Ierusalim.

A fost uns Ioăș rege în fața poporului, apoi a ucis-o pe Altalia și a făcut legământ cu poporul și cu regele să slujească Domnului.

Au dărâmat jertfelnicele idolilor și au ucis preotul lui Baal.

Iehoiada a rânduit preoți și leviți în cete să slujească cu rândul după rânduiala lui David și legile lui Moise. 2 Para 23.1-21

Ioăș a mers pe calea Domnului cât a trăit preotul Iehoiada apoi a slujit la Așere și la idoli și nu a vrut să asculte de prooroci.

Duhul lui Dumnezeu a cuprins pe Zaharia fiul lui Iehoiada preotul care a zis poporului:

„Nu veți propăși fiindcă voi ați părăsit pe Domnul iar El vă va părăsi pe voi”, dar a fost ucis cu pietre din porunca a regelui Ioăș. 2 Para 24.1-27

După un an a venit oștirea sirienilor cu număr mic de ostași dar au ucis toate căpeteniile.

Domnul a dat oastea numeroasă a lor în mâna sirienilor pentru că au părăsit calea lui Dumnezeu.

Apoi Ioaş s-a îmbolnăvit şi a fost ucis în patul lui de doi slujitori.

A urmat la tron fiul său Amasia care a făcut lucruri plăcute Domnului dar nu din toată inima.

A tocmi cu plată 10000 de oşteni din Israel dar un om a lui Dumnezeu i-a zis să nu meargă cu ei la luptă şi doar cu poporul său. (Iuda) .

Amasia a ascultat şi învinge pe fiii lui Seir la Valea Sării.

Dar după ce loveşte pe Edomiti regele Amasia aduce la el acasă, zeii fiilor lui Seir ca dumnezeii pentru el, să închină lor şi-i tămâiază.

A trimis Domnul un proroc la rege care a zis:

„De ce ai căutat pe dumnezeii poporului acestuia, care nu au fost în stare să scape poporul din mâna ta”.

Amasia regele a zis: „ ...Te-ai pus cineva să fii sfătuitor regelui? stăpâneşte-te ca nu cumva să fii ucis!”

S-a oprit proorocul şi a zis:

„Ştii că Dumnezeu a hotărât să te piardă pentru că ai făcut lucrul acesta şi n-ai ascultat sfatul meu!”

Urmarea e că Amasia s-a bătut cu Ioaş, regele lui Israel, dar a fost înfrânt, prins, a fost dărâmat zidul Ierusalimului pe 400 coţi, a fost luat tot aurul şi argintul din templul Domnului, iar oamenii lui duşi ostateci în Samaria capitala lui Israel.

A fost o uneltire împotriva lui şi a fugit regele Amasia în cetatea Lachiş dar a fost ucis acolo. 2 Para 25. 1-28

A urmat la tron Ozia fiul lui Amasia, care a făcut lucruri plăcute Domnului, a alergat la Dumnezeu şi a fost ajutat să bată pe Filistenii şi pe Arabii şi pe Muniţi, a zidit turnuri, a întărit cetăţi, a pregătit oaste mare dar s-a mândrit în inima sa. A făcut o mare nelegiuire vrând să tămâieze jertfelnicul din templul Domnului.

Preotul Azaria cu 80 de preoţi s-a împotrivit zicând că doar preoţilor (pentru că sunt sfinţiţi) le este permis să tămâieze.

Regele Ozia se supăra pe ei dar a fost lovit de lepră în faţa tuturor. (*pedeapsa Domnului*) 2 Para 26.1-23

A fost înlocuit la tron de fiul său Iotan.

Iotan a făcut lucruri plăcute Domnului şi a fost ajutat de El să învingă pe Amonii.

A fost urmat de fiul său Ahaz care a făcut toate spurcăciunile popoarelor alungate de Domnul adică: a turnat idoli, a trecut pe

fiii săi prin foc și de aceea l-a dat Domnul în mâna regelui Siriei dar și în mâna regelui lui Israel.

Când fiii lui Israel au vrut să ducă în capitala lor, Samaria, pe robii luați din Iuda un prooroc al Domnului cu numele Oded a ieșit în fața oștirii și le-a zis să ducă înapoi pe frații lor:

„Căci astfel flacăra mâniei Domnului va fi peste voi!”

Și a fost ascultat și robii au fost îmbrăcați din pradă, au fost unși răniții cu undelemn iar cei slabi puși pe asini și duși la Ierihon. 2 Para 28. 1-15

Ahaz a cerut ajutor la regelui Asirienilor căruia i-a dat toate visteriile din templul Domnului și a adus jertfă dumnezeilor sirienilor zicând că îl vor ajuta și pe el.

Apoi a strâns vasele templului le-a sfărâmat și a încuiat ușile templului Domnului.

A umplut cetățile lui Iuda cu alți dumnezei pe care i-a tămâiat.

A fost urmat la tron de fiul său Iezechia. 2 Para 28. 1-27

Iezechia a făcut lucruri plăcute Domnului,

- A descuiat ușile templului, l-a curățat și l-a sfințit.

- A adus jertfă pentru iertarea păcatelor întregului Israel și arderi de tot.

- A distrus idolii și templele idolești. 2 Para 29,30,31

A venit Sanherib regele Asiriei și a înconjurat cetățile din Iuda.

Iezechia a astupat izvoarele de apă care erau în afara cetății Ierusalimului.

A trimis regele Asiriei scrisori prin care hulea pe Domnul Dumnezeu lui Israel considerând că este la fel ca dumnezeii făcuți de mâini omenești.

S-a rugat regele Ezechia împreună cu proorocul Amos și au strigat cu glas mare la cer.

A trimis Domnul un înger care a pierdut pe tot viteazul și războinicul și căpetenia și generalul din tabăra regelui Asiriei încât s-a întors cu rușine în țara sa.

Acolo a fost ucis cu sabia de fii săi.

Așa a scăpat Domnul pe Iezechia și Ierusalimul.

Apoi s-a îmbolnăvit de moarte Iezechia, s-a rugat și Domnul i-a dat semn însă nu a fost recunoscător pentru binefacerea primită și s-a mândrit.

A căzut mânia lui Dumnezeu asupra lui, peste Ierusalim și peste toată Iuda.

Apoi s-a smerit Iezechia și cu el toți locuitorii Ierusalimului și nu s-a mai coborât mânia lui Dumnezeu asupra lor în timpul

domniei sale.

A fost urmat la tron de Manase, fiul său. 2 Para 32.1-33

Manase a făcut toate spurcăciunile popoarelor izgonite de Domnul din fața fiilor lui Israel adică a așezat jertfelnice pentru bali și așere, a trecut prin foc pe fiii săi, a făcut vrăjitorii, farnece, magie, a adus oameni care chemau duhurile morților, (spiritism), a făcut un idol pe care l-a așezat în templu lui Dumnezeu.

De aceea a grăit Domnul lui Manase și poporului său, dar ei nu au ascultat.

Apoi Domnul a adus armata regelui Asiriei care l-au prins pe Manase cu arcanul și l-au dus legat în Babilon.

Acolo s-a smerit foarte mult înaintea Domnului Dumnezeu și rugăciunea lui a fost ascultată și a fost adus înapoi la Ierusalim.

Iată o mare minune

Așa a cunoscut Manase că Domnul este Dumnezeul cel adevărat.

După revenirea la tron Manase a doborât dumnezeii străini și idolii din templul Domnului.

A adus jerfe de împăcare și laudă până la sfârșitul vieții.

A fost urmat la tron de Amon fiul său. 2 Para 33.1-20

Dar Amon a făcut lucruri urâte înaintea Domnului.

A adus jertfe la toate chipurile cioplite făcute de tatăl său și nu s-a smerit înaintea Domnului.

A fost ucis în casa sa de slugile lui.

A fost pus rege în locul lui, Iosia, fiul său. 2 Para 33.21-25

Iosia a făcut lucruri plăcute Domnului.

A curățat tot Iuda și Ierusalimul de idoli ciopliți și turnați.

A sfărâmat în fața lui jertfelnicele balilor și a așerelor.

A înnoit templul Domnului, iar preotul Hilchia, a găsit cartea Legii Domnului, dată prin Moise, care a fost citită regelui.

El a trimis să întrebe pe Domnul despre el și despre poporul din Iuda și din Israel. A întrebat pe Hulda proorocița, femeia lui Șalum.

Ea a zis că Domnul va aduce nenorociri peste locul acesta pentru că locuitorii L-au părăsit și au tămâiat alți dumnezei.

Dar pentru că regele Iosia s-a smerit în fața Domnului, el nu va vedea aceste nenorociri.

A făcut regele cu tot poporul legământ să se poarte după cuvintele Domnului din cartea Legii găsită în templu.

Dar Domnul a rămas mâniat pe Iuda pentru fărădelegile făcute de Manase .

A venit Neco regele Egiptului cu război asupra Carchemişului pe Eufrat.

Iosia a ieşit înainte şi nu a ascultat de cuvintele lui Neco, care erau din gura lui Dumnezeu:

„Să nu te împotriveşti lui Dumnezeu, Care este cu mine, ca să nu te piardă”

„Nu împotriva ta vin eu acum ”

Iosia nu a vrut să asculte şi s-a pregătit să lupte, dar arcaşii au tras asupra lui şi a murit. 2 Para 35.1-27

A urmat la tron fiul său Iohaz, care a făcut rele înaintea Domnului.

Faraonul Egiptului l-a legat şi l-a dus în Egipt.

A urmat Eliachim, fratele lui, care a făcut şi el rele înaintea Domnului.

A venit Nabucodonosor regele Babilonului, care a supus trei ani ţara, după care regele Eliachim s-a lepădat de regele Babilonului.

Domnul a trimis asupra lor pe caldeii, pe tâlharii Siriei, pe Moabiţi, pe fii lui Amon şi pe cei ai Samariei.

Apoi s-a ridicat Nabucodonosor care l-a legat în cătuşe de fier să-l ducă în Babilon dar Eliachim murit.

A urmat Iehonia fiul său la tron, nu a făcut lucruri neplăcute înaintea Domnului dar Nabucodonosor a poruncit să fie adus la Babilon și a fost pus fratele lui Sedechia pe tron care a făcut și el la fel.

El nu s-a smerit înaintea lui Ieremia proorocul și s-a răzvrătit împotriva lui Nabucodonosor.

Dar la fel au păcătuț și toate căpeteniile preoților și ale poporului împotriva Domnului.

Domnul a trimis la ei pe trimișii săi dar nu au vrut să asculte de ei și i-au batjocorit.

Atunci s-a coborât mânia Domnului peste poporul său și au fost trimiși caldeii asupra lor care au ucis pe mulți iar pe ceilalți i-au strămutat la Babilon, au dat foc templului și au darâmat zidul Ierusalimului.

Așa s-a împlinit cuvântul Domnului zis prin gura lui Ieremia până ce țara va termina de ținut zilele de odihnă, adică saptezeci de ani.

În anul întâi a lui Cyrus regele Persiei s-a împlinit cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia căci Domnul a trezit duhul lui Cyrus.

De aceea Cyrus a poruncit să se zidească templul din Ierusalim și să se întoarcă poporul lui Iuda în țara lui. 2 Para 36. 1-23

Iată că Dumnezeu lucrează și prin păgâni.

8.6 Minunile făcute de Domnul prin Daniel proorocul

Domnul **descoperă lui Daniel visul** avut de regele Babilonului Nabucodonosor și tălmăcirea lui.

Daniel îi spune că Dumnezeu din ceruri este cel care i-a descoperit această taină, dar regele a rămas închinător la idoli deși a recunoscut că Dumnezeul lor este Dumnezeul Dumnezeilor. Daniel 2. 1- 47

Dumnezeu face o altă mare minune păstrând **neatinși de foc** pe cei trei tineri – Anania, Misael și Azaria aruncați în cuptorul încins pentru că nu au vrut să se închine chipului de aur făcut din ordinul regelui.

Nabucodonosor înțelege că este o mare minune pe care doar Dumnezeul cel adevărat poate să o facă dar rămâne tot idolatru. Daniel 3.1-33

Daniel **tălmăcește al doilea vis** al regelui care se împlinește și iarăși recunoaște Nabucodonosor că Dumnezeul lui Daniel la care el se închină este Dumnezeul cel adevărat.

Daniel tălmăcește și viziunea avută de Belșatar (Baltazar) fiul lui Nabucodonosor care i-a urmat la tron. Daniel 5.1-30

Daniel este aruncat în groapa cu lei la ordinul regelui Darius iar Dumnezeu mai face o minune și îl scapă. Daniel 6.1-29

9. Dumnezeu îndrumă poporul ales prin Iisus și cheamă toate neamurile la mântuire

9.1 Minuni făcute de Domnul Iisus Hristos

1. Domnul Iisus preschimbă apa în vin la nunta din Cana Galileii (este prima minune) Ioan 2.1-11

2. Domnul Iisus a vindecat pe fiul unui slujitor regesc aflat în Capernaum când a mers din nou la Cana Galileii fiind rugat de tatăl copilului.

Iisus i-a spus tatălui „Mergi, fiul tău trăiește!”

Ajuns acasă tatăl află că la ora la care i-a spus Iisus că fiul său trăiește (cu o zi înainte la ceasul al șaptelea), atunci l-au lăsat frigurile. De aceea a crezut el și toată casa lui.

Este a doua minune făcută de Mântuitor. Ioan 4. 46-56

3. A vindecat pe slăbănogul care era bolnav de 38 ani și nu

avea om să-l ajute de la scăldătoarea Vitesda (în limba ebraică înseamnă casa milei,) de lângă Poarta Oilor din Ierusalim. Luca 5.17-26, Ioan 5.1-15

4. Iisus hrănește 5000 oameni în părțile Tiberiadei, dincolo de Marea Galileii, înmulțind 5 pâini și 2 pești, iar după ce s-au săturat au strâns 12 coșuri cu firimituri. Mt14.15-21 Mc6.32-44

5. Seara ucenicii au coborât spre mare și au mers spre Capernaum fără Iisus, dar după ce au vâslit 25-30 stadii (un stadiu-185 metri) au văzut pe Iisus umblând pe apă. Ioan6.16-21

6. Iisus a vindecat un orb din naștere apoi îl trimite să se spele la scăldătoarea Siloamului. Ioan 9.1-38

În loc să fie motiv de bucurie s-a făcut multă tulburare din cauza unor farisei care ziceau „... Acest om nu este de la Dumnezeu pentru ca nu ține ziua de Sabat” Ioan 9.16

Fariseii îl mai acuzau și pentru hulă căci „om fiind Te faci pe Tine Dumnezeu.” Ioan 10.33

Iisus a răspuns „Nu este scris în legea voastră că <<Eu am zis: dumnezeii sunteți ?>>” Ioan 10.34

„...dacă i-a numit dumnezei pe aceia către care a fost cuvântul lui Dumnezeu și Scriptura nu poate fi desființată.

Despre Cel, pe care Tatăl l-a sfințit și l-a trimis în lume voi

ziceți: Tu hulești căci am spus: Fiul lui Dumnezeu sunt ? Dacă nu fac lucrurile Tatălui Meu să nu credeți în Mine.

Iar dacă le fac chiar dacă nu credeți în Mine, credeți în aceste lucrări, ca să știți și să cunoașteți că Tatăl este în Mine și Eu în Tatăl” Ioan 10.5-38

Obs. *Degeaba au văzut minunile fariseii, că mulți nu au crezut ceea ce au văzut, împlinându-se cuvântul Domnul Iisus :*

„Dacă ați fi orbi nu ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră ” Ioan 9.41

7. Vindecarea îdrăcitului din Capernaum

Iisus îi învață în sinagoga din Capernaum într-o sâmbătă și-i uimea pe toți. Un om cu duh necurat striga :

„Ce ai cu noi Iisuse Nazarinene ? Ai venit să ne pierzi ? Te știm cine ești ! Sfântul lui Dumnezeu. Iisus l-a certat zicându-i: Taci și ieși din el ! Duhul a strigat cu glas mare și a ieșit din om.” Luca 4.33-36

8. Iisus vindecă pe soacra lui Petru, care zăcea bolnavă de friguri. Matei 8.15

9. Iisus vindecă mai mulți bolnavi în Capernaum Matei 8.16-17

10. Iisus vindecă un leproș Matei 8.2-4

- 11.** Iisus vindecă un paralytic în Capernaum Matei 9.1-8
- 12.** Iisus vindecă un om cu mână uscată în sinagogă. Matei 12.9 -14, Luca 6.6-11
- 13.** Iisus vindecă sluga sutaşului. Matei 8.5-13, Luca 7.1-10
- 14.** Iisus învie fiul văduvei din Nain. Luca 7.11-17
- 15.** Iisus vindecă un îndrăcit orb şi mut în Capernaum. Matei 12.22
- 16.** Iisus vindecă un îndrăcit în ţinutul Gadarenilor Marcu 5.1-20
- 17.** Iisus linişteşte furtuna pe mare (lacul Ghenizaret) Matei 8.24-27 Marcu 4.37-41 Luca 8.22-25
- 18.** Iisus vindecă doi demonizaţi în ţinutul Gadarenilor Matei 8.28-36
- 19.** Iisus vindecă o femeie cu scurgere de sânge de 12 ani Matei 9.20-22
- 20.** Iisus vindecă fiica lui Iair mai marele sinagogii din Capernaum Matei 9.18-26
- 21.** Iisus vindecă doi orbi din Capernaum Matei 9.27-31
- 22.** Iisus vindecă un demonizat mut Matei 9.32-34
- 23.** Iisus vindecă într-un loc pustiu bolnavii Matei 14.13,14
- 24.** Iisus merge pe apă (lacul Ghenizaret) Matei 14.22-33

Marcu 6.46-51

25. Iisus vindecă pe fiica femeii cananeencei Matei 15.21-28

26. Iisus vindecă un om surd și gîngav Marcu 7.32-37

27. Iisus vindecă mulți oameni în Decapole Matei 15.30 -31

28. Iisus hrănește 4000 bărbați în afară de femeii și copii cu șapte pâini și puțini peștișori și au rămas șapte coșuri de firimituri Matei 15.32 - 39

29. Iisus vindecă un orb în Bethsaida Marcu 8. 22- 26

30. Iisus vindecă în ținutul Ghenizaretului pe toți bolnavii care doar se atingeau de poala hainii lui. Matei 14.24-36

31. Iisus vindecă copilul lunatic (demonizat) Mt 17.14-21

32. Iisus vindecă femeia gârbovă Mt 13.11-17, Lc 13.11-16

33. Iisus vindecă bolnavul de hidropică Luca 14.1-6

34. Iisus învie pe Lazăr din Betania Ioan 11.1-46

35. Iisus vindecă zece leproși Lc 17.11- 19

36. Iisus vindecă pe Bartimeu orbul din Ierihon Mc 10.46-52

37. Iisus vindecă urechea lui Malchus tăiată de Petru cu sabia Lc 22.49-51

38. Iisus usucă smochinul neroditor Matei 21.18-19

39. Iisus vindecă un om plin de lepră Luca 5.12-15

40. Iisus vindecă pe cei chinuiți de duhuri necurate.

Lc 6.17,18

9.2 Învierea Domnului argumente ale martorilor

Arhiereii și fariseii au cerut lui Pilat să fie păzit mormântul Domnului Iisus ca nu cumva să-l fure ucenicii și să spună oamenilor că s-a sculat din morți.

Pilat a fost de acord. Mt 27. 62-66.

Femeile mironosițe s-au dus la mormânt, duminică dimineață. S-a făcut cutremur mare că îngerul Domnului coborând din cer a prăvălit piatra și s-a așezat pe ea.

„...și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada și de frica lui s-au cutremurat cei ce păzeau și s-au făcut ca morți” . Mt 28.4

Tot îngerul le-a zis că Iisus a înviat și să spună ucenicilor Lui că s-a sculat din morți și-l vor găsi în Galileia. Pe când mergeau să vestească ucenicilor le-a întâmpinat Iisus zicând:

„ Bucurați-vă!” Mt 28.1-10

Așadar îngerul a înlăturat piatra în fața paznicilor arătându-le locul unde a fost Iisus care deja înviase.

Înseamnă că Iisus a înviat, lăsând mormântul blocat cu piatra și pecetluit. Mc 16.1-8

După înviere străjerii au vestit arhieriei cele întâmplate.

Adunându-se cu bătrânii arhieriei au ținut sfat dând bani mulți ostașilor să spună că au venit noaptea ucenicii și au furat trupul lui Iisus pe când ei dormeau. Mt 28.11-16

Obs:

Adică singura variantă care le convenea, la care se gândiseră dinainte și pentru care au cerut pază. Așa a apărut minciuna care până azi a ajuns să fie crezută de majoritatea poporului evreu. Mt 28.11-15

Deci primii care au anunțat că mormântul este gol au fost ostașii de pază și de aceea le-au dat bani mulți ca să susțină minciuna.

Dacă ar fi fost adevărat furtul ce rost mai avea să le dea bani mulți ostașilor? Iar dacă ostașii au adormit de unde știau că hoții sunt ucenicii ?

9.3 Martorii Învierii

1. Maria Magdalena nu a fost crezută de apostoli Mc 16.9-11, Ioan 20.11-18
2. Femeile purtătoare de mir, mironosițele Mt 28.9, Lc 24.1
3. Ucenicii Luca și Cleopa pe drumul spre Emaus, dar nici ei nu sunt crezuți. Mc 16.12,13, Lc 24.13-35
4. Iisus S-a arătat lui Petru 1 Cor15.5, Lc 24.34
5. Iisus S-a arătat prima oară la zece ucenici trecând prin ușile încuiate și nici ei toți nu l-au putut convinge pe Toma care lipsea și el tot nu a crezut. Ioan 20.19-25
6. Iisus se arată a doua oară celor unsprezece ucenici inclusiv lui Toma care abia acum crede Lc 24.36-50
7. Iisus s-a arătat a treia oară ucenicilor pe malul mării Tiberiadei când îi dă iertare lui Petru pentru cele trei lepădări și-l repune în rândul apostolilor Ioan 21.1-19
8. Iisus se arată celor unsprezece ucenici pe un munte în Galileia Mt 28.16-20
9. Iisus se arată la 500 frați pe când se înălța la cer 1 Cor 15.6
10. Iisus se arată lui Iacob 1 Cor15.7

11. Iisus se arată lui Saul pe drumul Damascului Fap Ap 9.1-7,
Mc 16.19, 1Cor 15.8

9.4 Acuzațiile și răspunsurile Domnului Iisus

1. Nu respectă ziua de sâmbătă(sabatul) în care nu este voie să lucrezi fiind zi de rugăciune și de odihnă. Mt 12.10

Ucenicii au flămânzit și au smuls spice ca să mănânce deși era zi de sâmbătă. Mt 12.1,2

Răspuns:

„Iar El le-a zis:„, Au n-ați citit ce a făcut David când a flămânzit, el și cei ce erau cu el? Mt 12.3

Cum a intrat în casa Domnului și a mâncat pâinile punerii înainte, care nu se convenea lui să le mănânce, nici celor ce erau cu el ci numai preoților? Mt 12.4

„Și iată un om având mâna uscată.Și l-au întrebat zicând: Cade-se oare a vindeca sâmbăta? Ca să-l învinuiască.

Răspuns: Mt 12.11-13; Mc 3.4,5

El le-a zis: Cine va fi între voi omul care va avea o oaie și de va cădea ea sâmbăta în groapă, nu o va apuca și o va scoate? Mt 12.11

Cu cât se deosebește omul de oaie! De aceea se cade a face bine sâmbăta. Mt 12.12

Atunci I-a zis omului: Întinde mâna ta. El a întins-o și s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă. Mt 13.13

Reacția fariseilor: Deși n-au avut nici un argument la răspunsul lui Iisus s-au sfătuit cum să-l piardă Mt 12.14

Sau nu ați citit în lege că preoții sâmbăta în templu calcă sâmbăta și sunt fără de vină?” Mt 12.5

„Și le zicea lor: Sâmbăta a fost făcută pentru om iar nu omul pentru sâmbătă. Mt 2.27

Astfel că Fiul omului este Domn și al sâmbetei” Mt 2.28

Și a zis lor: se cuvine, sâmbăta a face bine sau a face rău, a mântui un suflet sau a-l pierde? Dar ei tăceau. Mc 3.4

Și privindu-i pe ei cu mânie și întristându-se de învârtoșarea inimii lor, a zis omului: Întinde mâna ta! și a întins-o și mâna lui s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă. Mc 3.5

„De aceea Moise v-a dat tăierea împrejur, nu că este de la Moise, ci de la părinți și sâmbăta tăiați împrejur pe om. Ioan 7.22

„Dacă omul primește tăierea împrejur sâmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mânați pe Mine că am făcut sâmbăta un om întreg sănătos?” Ioan 7.23

Obs

Inima omului păcătos se învârtoșează, iar fariseii având păcatul invidiei care-i orbea în loc să se bucure că văd o minune prin care un om este vindecat, țin sfat să-l piardă (vezi Mc 3.6; Mt 12.14)

2. Iisus se face Dumnezeu

Iisus vindecă un slăbănog Mc 2.1-12

Dar înainte de a-l vindeca îi zice că-i sunt iertate păcatele lui. Fariseii cugetau că aceste cuvinte sunt o hulă căci numai Dumnezeu poate ierta păcatele.

Iisus le zice: „ca să știți că putere are Fiul omului a ierta păcatele pe pământ”

„Și iată I-au adus un slăbănog zăcând pe pat și Iisus văzând credința lor a zis slăbănogului: îndrăznește fiule, iertate sunt păcatele tale! Mt 9.2

„Iar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește

Și Iisus știind gândurile lor le a zis: „pentru ce cugetați cele rele în cugetele voastre? Mt 9.4

Că ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Mt 9.5

Dar ca să știți că putere are Fiului Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slabonogului: Scoală-te ia-ți patul și mergi la casa ta. Mt 9.6

Și, sculându-se s-a dus la casa sa. Mt 9.7

Iar mulțimile, văzând acestea, s-au spăimântat și au slăvit pe Dumnezeu Cel ce dă oamenilor asemenea putere” Mt 9.8

Așadar Iisus cunoștea gândurile oamenilor.

Fariseii trebuiau să-și dea seama că doar Dumnezeu cunoaște gândurile noastre (o dovadă a dumnezeirii Domnului Iisus).

Bolile și necazurile noastre sunt urmarea păcatelor iar dacă Domnul Iisus a vindecat oamenii înseamnă că le-a iertat păcatele, dacă nu le-ar fi fost iertat păcatele nu ar fi fost vindecați.

Știm că numai Dumnezeu poate ierta păcatele, deci Iisus este Dumnezeu.

3. Iisus alungă duhurile necurate cu ajutorul căpeteniilor demonilor.

Iisus trimite ucenicii la propovăduire dându-le „puterea asupra duhurilor necurate ca să scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință.” Mt 10.1

Obs

Domnul Iisus are putere nu doar de a vindeca orice boală dar poate să dea și ucenicilor această putere, înseamnă că Domnul Iisus este Dumnezeu, căci niciodată demonii nu au dragoste pentru a-i ajuta pe oameni să scape de suferințe, boli, necazuri.

9.5 Iisus Hristos este Dumnezeu argumente

1. Este anunțat de prooroci

Profeții

Fac 3.15 „Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei, aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul”

Fac 49.10 „Nu va lipsi sceptru din Iuda nici toiag de cârmuitor din coapsele tale, până va veni împăciuitorul, Căruia I se vor supune popoarele”

Deut 18.15 „Prooroc din mijlocul tău și din frații tăi ca și mine, îți va ridica Domnul Dumnezeuul tău pe Acela să-l ascultați”

Deut 18.18 „Eu le voi ridica prooroc din mijlocul fraților lor, cum ești tu și voi pune cuvintele Mele în gura Lui și El le va grăi tot ce îi voi porunci Eu”

Isaia 7.14 „Pentru aceasta Domnul meu vă va da semn: Iată Fecioara, va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel”

Isaia 9.5 „Căci Prunc s-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui, Înger de mare sfat, Sfetnic minunat, Domn tare, biruitor, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie”

Isaia 9.6 „Și mare va fi stăpânirea Lui și pacea Lui nu va avea hotar. Va împărăți pe tronul și peste împărăția lui David, ca s-o întărească și s-o întemeieze prin judecată și prin dreptate, de acum și până-n în veac.

Râvna Domnului Savaot va face aceasta”

Ieremia 23.5 „Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David Odraslă dreaptă și va ajunge Rege și va domni cu înțelepciune, va face judecată și dreptate pe Pământ”

Iezechiel 34.23 „Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paște, voi pune pe robul Meu David, El le va paște și El va fi păstorul lor”

Daniel 9.24-27 „Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta cea sfântă, până fărădelegea va trece peste margini și se va pecetlui păcatul și se va ispăși nelegiurea, până ce dreptatea cea veșnică va veni, vedenia și proorocirea se vor pecetlui și se va unge Sfântul Sfinților”

Daniel 9.25 „Să știți și să înțelegeți că la ieșirea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului și până la Cel Uns, Cel Vestit, sunt șapte săptămâni și din nou vor fi zidite piețele și zidul de afară, în vremuri de strâmtoare”

Daniel 9.26 „Iar după cele șaizeci și două de săptămâni Cel Uns va pieri fără să se găsească vreo vină în El, iar poporul unui domn va veni și va dărâma cetatea și templu.

Și sfârșitul va veni prin potopul mâniei lui Dumnezeu și până la capăt va fi război, prăpădul cel hotărât”

Daniel 9.27 „Și El va încheia un legământ cu mulți într-o

săptămână, iar în mijlocul săptămânii va înceta jertfa și prinosul și în templu va fi urâciunea pustiirii, până când pedeapsa nimicirii cea hotărâtă se va vărsa peste locul pustiirii”

Miheia 4.2 „Popoare multe se vor îndrepta spre El zicând:

Veniți să ne urcăm în muntele Domnului, în casa Dumnezeului lui Iacov și El ne va învăța căile Sale și să mergem pe cărările Sale că din Sion va ieși legea și din cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim !”

Miheia 4.3 „El va fi judecător al multor popoare și dreptate va împărți la neamuri puternice până departe.

Acelea vor preface săbiile lor în fiare de plug și lăncile lor în cosoare.

Și nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu se vor mai învăța cum să lupte”

Miheia 4.4 „Ci fiecare va sta liniștit sub via și smochinul lui și nimeni nu-i va înfricoșa, că gura Domnului Savaot a grăit!”

Miheia 5.1 „Și tu Betleme Efrata, mic ești între miile lui Iuda, din tine va ieși stăpânitor peste Israel, iar obârșia lui dintru început, din zilele veșniciei”

Maleahi 3.1 „Iată Eu trimit pe îngerul Meu și va găti cale înaintea feței Mele și va veni îndată în templul Său Domnul pe

care îl căutați și îngerul legământului pe care voi Îl doriți.

Iată vine ! zice Domnul Savaot”

Isaia 53.4 „Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre.

El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănila Lui noi toți ne-am vindecat”

Isaia 53.9 „Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rele după moartea Lui, cu toate că nu săvârșise nici o nedreptate și nici o înșelăciune nu fusese în gura Lui ”

Isaia 53.12 „ Că El a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși Și-a dat viața”

Zaharia 12.10 „Atunci voi vărsa peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului duh de milostivire și își vor atînti privirile spre Mine, Cel pe care L-au străpuns și vor face plângere asupra Lui, cum se face pentru un fiu unul născut și-L vor jeli ca pe cel întâi născut”

2. S-a întrupat și S-a născut din Fecioară

Lc 1.26 „ Iar în a șasea lună a fost trimis îngerul Gavril de la Dumnezeu într-o cetate din Galileia, al cărei nume era Nazaret

Lc 1.27 Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema

Iosif, din casa lui David, iar numele fecioarei era Maria.

Lc 1.28 Și intrând îngerul la ea a zis: Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei !

Lc 1.29 Și îngerul i-a zis: Nu te teme Marie, căci ai aflat har de la Dumnezeu

Lc 1.31 Și iată vei lua în pânțece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus

Lc 1.32 Acesta va fi mare și Fiu al Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da Lui, tronul lui David, părintele Său.

Lc 1.33 Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.

Lc 1.34 Și a zis Maria către înger : Cum va fi aceasta de vreme ce eu nu știu de bărbat ?

Lc 1.35 Și răspunzând îngerul a zis : Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, pentru aceasta Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema

Lc 1.37 Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință

Lc 1.38 Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul Tău și îngerul a plecat de la ea.”

Mt 1.18 „Iar nașterea lui Iisus Hristos așa a fost: Maria mama Lui, fiind logodită cu Iosif fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pânțe de la Duhul Sfânt.

Mt 1.19 Iosif logodnicul ei, drept fiind și nevrând să o vădească, a voit să o lase în ascuns.

Mt 1.20 Și cugetând el aceasta, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-înșea este de la Duhul Sfânt.

Mt 1.21 Ea va naște Fiu și vei chema numele lui Iisus, căci el va mântui poporul Său de păcatele lor. Acestea toate s-au făcut ca să se împlinească ceea ce s-a zis de la Domnul prin proorocul care zice:

Mt 1.23 Iată Fecioara va avea în pânțe și va naște Fiu și vor chema numele lui Emanuel, care se tâlcuiește Cu noi este Dumnezeu

Mt 1.24 Și deșteptându-se din somn, Iosif a făcut așa cum i-a poruncit îngerul Domnului și a luat la el pe logodnica sa.”

Mt 1.25 „Și fără s-o fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul Său cel Unul-Născut care i-a pus numele Iisus”

Obs

De aceea sfânta Maria este pururea Fecioară pentru că a fost fecioară și înainte și în timpul sarcinii și după naștere.

Căci Domnul poate să treacă prin orice materie ca lumina prin sticlă și nu este singurul caz.

așa cum trecut prin giulgiul neatins la Înviere și prin ușile încuiate la apostoli.

3 Este recunoscut de cei trei magi de la Răsărit care au fost călăuziți de o stea.

Mt 3.1 Iar dacă s-a născut Iisus în Betleemul Iudeii în zilele lui Irod regele, iată magii de la Răsărit au venit în Ierusalim întrebând :

Mt 3.2 Unde este regele iudeilor, Cel ce s-a născut ? Căci am văzut la Răsărit steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui.

Mt 3.3 Și auzind, regele Irod s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el

Mt 3.4 Și adunând pe toți arhiereii și cărturarii poporului căuta să afle de la ei.

Unde o să se nască Hristos ?

Mt 3.5 Iar ei i-au zis: În Betleemul Iudeii, că așa este scris de proorocul:

„Și tu Betleeme, pământul lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși Conducătorul care va paște pe poporul meu Israel”

Mt 3.7 Atunci Irod chemând în ascuns pe magi a aflat de la ei lămurit în ce vreme s-a arătat steaua.

Mt 3.8 Și trimițându-i la Betleem le-a zis mergeți și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și dacă îl veți afla vestiți-mi și mie ca venind și eu să mă închin Lui.

Mt 3.9 Iar ei ascultând de rege, au plecat și iată steaua pe care o văzuseră la Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și a stat deasupra unde era Pruncul.

Mt 3.10 Și văzând ei steaua s-au bucurat cu bucurie mare.

Mt 3.11 Și intrând în casă, au văzut pe Prunc, împreună cu Maria, Mama Lui și căzând la pământ s-au închinat Lui și deschizând visteriile lor, i-au adus Lui daruri: aur, tămâie și smirnă.

Mt 3.12 Iar luând înștiințare în vis, să nu se mai întoarcă la Irod, pe altă cale s-au întors în țara lor.

4. Este vestit păstorilor de îngerul Domnului.

Lc 2.8 Și în ținutul acela erau păstori stând pe câmp și făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor.

Lc 2.9 Și iată îngerul Domnului a stat între ei și Slava Domnului a strălucit împrejurul lor și ei s-au înfricoșat cu frică mare.

Lc 2.10 Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți, căci vă vestesc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul

Lc 2.11 Că vi S-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David

Lc 2.12 Și acesta va fi semnul : Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle

Lc 2.13 Și deodată s-a văzut împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească laudând pe Dumnezeu și zicând:

Lc 2.14 Slavă între cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie!

Lc 2.15 Iar după ce îngerii au plecat de la ei la cer, păstorii vorbeau unii către alții: să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul ce S-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut.

Lc 2.16 Și grăbindu-se au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc culcat în iesle.

Lc 2.17 Și văzându-l au vestit cuvântul grăit lor despre acest copil.

Lc 2.18 Și toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de păstori

Lc 2.19 Iar Maria păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa.

Lc 2.20 Și s-au întors păstorii slăvind și lăudând pe Dumnezeu pentru toate câte auziseră și văzuseră precum li se spusese.

5. Este recunoscut și mărturisit de sfântul și dreptul Simeon când a fost adus la Templu

Lc 2.22 Și când s-au împlinit zilele curățirii lor după legea lui Moise l-au adus pe prunc la Ierusalim ca să îl pună înaintea Domnului.

Lc 2.23 Precum este scris în legea Domnului că orice întâi născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului

Lc 2.24 Și ca să se dea jertfă precum s-a zis în Legea Domnului o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.

Lc 2.25 Și iată, era un om în Ierusalim, cu numele Simeon și omul acesta era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era asupra lui.

Lc 2.26 Și lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului.

Lc 2.27 Și din îndemnul Duhului a venit la templu și când părinții au adus înăuntru pe Pruncul Iisus ca să facă pentru El după obiceiul legii.

Lc 2.28 El l-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis:

Lc 2.29 Acum slobozește pe robul Tău, stăpâne, după cuvântul Tău în pace

Lc 2.30 Că ochii mei văzuseră mântuirea Ta

Lc 2.31 Pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor.

Lc 2.32 Lumină spre descoperirea neamurilor și Slavă poporului Tău Israel.

Lc 2.33 Și Iosif și mama lui se mirau de ceea ce se vorbea despre prunc.

Lc 2.34 Și i-a binecuvântat Simeon și a zis către Maria mama lui: Iată acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri.

Lc 2.35 Și prin sufletul tău va trece sabie ca să se descopere gândurile din multe inimi.

6. Este mărturisit de Dumnezeu Tatăl când a fost botezat la Iordan de Sfântul Ioan

Mt 3.16 Iar botezându-se Iisus când ieșea din apă îndată cerurile s-au deschis și duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-Se ca un porumbel și venind peste El

Mt 3.17 Și iată, glas din ceruri zicând: Tu ești Fiul Meu Cel iubit întru tine am binevoit !

Mc 1.9 Și în zilele acelea Iisus a venit din Nazaretul Galileii și s-a botezat în Iordan de Ioan.

Mc 1.10 Și îndată ieșind din apă a văzut cerurile deschise și duhul ca un porumbel coborându-se peste el.

Mc 1.11 Și glas s-a făcut din ceruri: Tu ești fiul meu cel iubit întru Tine am binevoit!

Ioan 1.29 A doua zi a văzut Ioan pe Iisus venind către el și a zis:
„Iată mielul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii”

Ioan 1.30 Acesta este despre Care Eu am zis: după mine vine un bărbat Care a fost înainte de mine fiindcă mai înainte de mine era.

Ioan 1.31 Și eu nu-L știam dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu botezând cu apă.

Ioan 1.32 Și a mărturisit Ioan zicând: Am văzut Duhul pogorându-Se din cer, ca un porumbel și a rămas peste El.

Ioan 1.33 Și eu nu-L cunoșteam pe El dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă Acela mi-a zis: peste Care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt.

Ioan 1.34 Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.

7. Este mărturisit de Dumnezeu Tatăl la Schimbarea la Față

Luca 9.28 Iar după cuvintele acestea ca la opt zile luând cu Sine pe Petru și pe Ioan și pe Iacov, S-a suit pe munte ca să se roage

Luca 9.29 Și pe când Se ruga El, chipul feței Sale s-a făcut altul și îmbrăcămintea Lui, albă strălucind.

Luca 9.30 Și iată doi bărbați vorbeau cu El, care erau Moise și Ilie

Luca 9.31 Și care arătându-se întru Slavă vorbeau despre sfârșitul Lui pe care avea să-l îplinească în Ierusalim.

Luca 9.32 Iar Petru și cei ce erau cu El erau îngreuiți de somn și deșteptându-se au văzut slava Lui și pe cei doi bărbați stând cu El.

Luca 9.33 Și când s-au depărtat ei de la El, Petru a zis către Iisus: Învățătorule bine este ca noi să fim aici și să facem trei colibe una Ție, una lui Moise și una lui Ilie, neștiind ce spune.

Luca 9.34,35 Și pe când vorbea el acestea s-a făcut un nor și i-a umbrit și ei s-au spăimântat când au intrat în nor și glas s-a făcut din nor zicând: Acesta este Fiul Meu cel ales, de El să ascultați!

Luca 9.36 Și când a trecut glasul, s-a aflat Iisus singur și ei au tăcut și nimănui nu au spus nimic, în zilele acelea, din cele ce văzuseră.

8. A înviat cu trupul purtător al rănilor primite lăsând giulgiurile neatinse

Luca 24.12 Și Petru sculându-se a alergat la mormânt și plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând.

Și a plecat mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase.

Ioan 20.3 Deci au ieșit Petru și celălalt ucenic și veneau la mormânt.

Ioan 20.4 Și cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergând înainte mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt.

Ioan 20.5 Și aplecându-se a văzut giulgiurile puse jos, dar nu a intrat

Ioan 20.6 A sosit și Simon Petru urmând după el și a intrat în mormânt și a văzut giulgiurile puse jos.

Ioan 20.7 Iar mahrama care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfășurată, la o parte într-un loc

Ioan 20.8 Atunci a intrat și celălalt ucenic, care sosise întâi la mormânt și a văzut și a crezut.

Ioan 20.9 Căci încă nu știau Scriptura că Iisus trebuia să învieze din morți.

Ioan 20.10 Și s-au dus ucenicii iarăși la ai lor.

Obs. Dar trupul fusese înfășurat în giulgiu, după ce a fost uns cu cele 100 litre de amestec de smirnă și aloe aduse de Nicodim Ioan 19.39-40 (o litră=326 grame)

Acest amestec frumos mirositor se întărea cu giulgiul și forma o crustă tare și grea.

Logic că giulgiurile întărite ar fi trebuit tăiate pentru a se elibera trupul și totuși după ce îngerul a înlăturat piatra mormântului în fața ostașilor speriați de apariția lui și de cutremur, femeile mironosițe au văzut giulgiurile neatinsse .

Rezultă că Iisus înviase deja trecând prin giulgiurile întărite și prin piatra mormântului lăsând totul neatins, căci la Dumnezeu totul este cu puțință.

9. Mulți sfinți au înviat după Învierea lui Iisus

Mt 27. 52 Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat.

Mt 27. 53 Și ieșind din morminte după Învierea Lui au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora. 1 Corinteni 15.20-23.

Obs.

Doar Dumnezeu poate învia din morții cu trupul și doar El poate învia și pe alții.

Dar acum Hristos a înviat din morți fiind începătura (a învierii) celor adormiți, că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților.

Căci precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia. Dar fiecare în rândul cetei sale; Hristos începătura, apoi cei a lui Hristos la venirea Lui.

10 S-a făcut nevăzut la frângerea pâinii din fața celor doi ucenici la Emaus

Mc 16.12 După aceea S-a arătat în alt chip la doi dintre ei care mergeau la o țarină.

Mc 16.13 Și aceia mergând au vestit celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut.

Lc 24.13 Și iată doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim ca la 60 de stadii, al cărui nume era Emaus

Lc 24.30 Și când a stat împreună cu ei la masă luând El pâinea a binecuvântat și frângând Le-a dat lor.

Lc 24.31 Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut și El s-a făcut nevăzut de la ei.

11. A trecut prin ușile încuiate la apostoli

Lc 24.36 Și pe când vorbeau ei acestea El a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă !

Lc 24.37 Iar ei înspăimântându-se și înfricoșându-se credeau că văd duh

Lc 24.38 Și Isus le-a zis: „De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?

Lc 24.39 Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele că Eu însumi sunt, pipăiți-Mă și vedeți că duhul nu are carne și oase precum mă vedeți pe Mine că am.

Lc 24.40 Și zicând acestea le-a arătat mâinile și picioarele Sale.

Lc 24.41 Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: „Aveți aici ceva de mâncare?

Lc 24.42 Iar ei I-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere

Lc 24.43 Și luând a mâncat înaintea lor”

Mc 16.14 La urmă, pe când cei unsprezece ședeau la masă, li s-a arătat și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci nu au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.

Ioan 20.19 Și fiind seara, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminică), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le a zis: Pace vouă!

Ioan 20.20 Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzând pe Domnul.

Ioan 20.24 Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus.

Ioan 20.25 Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le a-zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.

Ioan 20.26 Și după opt zile ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate și a stat în mijloc și a zis: Pace Vouă!

Ioan 20.27 Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna Ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.

Ioan 20.28 A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeu meu!

Ioan 20.29 Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut, ai crezut? Fericiti ceea ce nu au văzut și au crezut!

12. Trimiterea Apostolilor la propăvăduire

Mc 16.15 „Și le-a zis: Mergeți în toată lumea și propăvăduiți Evanghelia la toată făptura!

Mc 16.16 Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi.

Obs

Așadar scopul propăvăduirii Evangheliei este mântuirea oamenilor.

Asta înseamnă că Legea Veche, a lui Moise nu mai poate mântui, fiind înlocuită cu Legea Nouă a iertării și iubirii pentru mântuire.

Rezultă că Iisus este Dumnezeu, căci numai Dumnezeu poate schimba o hotărâre sau o lege dată de El.

13. Adunarea în numele Domnului în Biserică

Mt18.20 „Că unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu acolo sunt și Eu în mijlocul lor”

Obs

Doar Dumnezeu poate fi prezent în același timp în mai multe locuri. Așadar Domnul Iisus este Dumnezeu

14. Învierea Sfinților adormiți

Mt 27.52 „Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat.

Mt 27.53 Și ieșind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora.

Obs

Dacă au înviat Sfinții adormiți, înseamnă că Dumnezeu a deschis porțile iadului și rezultă că Domnul Iisus Hristos este Dumnezeu căci numai Dumnezeu poate învia și elibera sufletele din iad.

15. S-a înălțat la cer

Lc 24.51 Și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la cer.

Mc 16.19 Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei S-a înălțat la cer și a șezut de a dreapta lui Dumnezeu.

9.6 Învățăturile Domnului Iisus Hristos

Mt 6.2 Deci, când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și pe ulițe, ca să fie slăviți de oameni; adevărat grăiesc vouă; își iau plata lor.

Mt 6.3 Tu însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta.

Mt 6.4 Că milostenia ta să fie într-ascuns și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti ție”

Mt 6.14 „Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc.

Mt 6.15 Iar de nu veți ierta oamenilor greșelilor lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.

Mt 6.16 Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii, căci ei își smolesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc; adevărat grăiesc vouă: își iau plata lor.

Mt 6.17 Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală.

Mt 6.18 Ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatăl tău care este în ascuns și Tatăl tău care vede în ascuns, îți va răsplătit ție.

Mt 6.19 Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură.

Mt 6.20 Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură.

Mt 6.21 Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.

Mt 6.22 Luminatorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat.

Mt 6.23 Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care este în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!”

Mt 6.31 „Deci nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca?

Mt 6.32 Că după toate acestea se străduiesc păgânii; știe doar Tatăl vostru cel ceresc că aveți nevoie de ele.

Mt 6.33 Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.

Mt 6.34 Nu vă îngrijiți de ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ale sale. Ajunge zilei răutatea ei”

Mt 7.1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați.

Mt 7.2 Căci cu judecata cu care judecați, cu aceea veți fi judecați; și cu măsura cu care măsurați, cu aceea vi se va măsura.

Mt 7.7 Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide;

Mt 7.11 Deci, dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El!

Mt 7.12 Așadar, pe toate câte vreți să vi le facă vouă oamenii, întocmai faceți-le și voi lor; că aceasta este legea și profeții.

Mt 7.15 Feriți-vă de profeții mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinlăuntru sunt lupi răpitori.

Mt 7.16 După roadele lor îi veți cunoaște. Au doară se culeg struguri din spini sau smochine din măracini?

Mt 7.21 Nu tot cel ce-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăția cerurilor, ci acela care face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.

Mt 10.1 „Și chemându-i pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască toată boala și toată neputința.

Mt 10.5 Pe acești doisprezece i-a trimis Iisus, poruncindu-le lor: „În calea păgânilor să nu mergeți și în cetate de Samarineni să nu intrați.

Mt 10.7 Și mergând, propovăduiți grăindu-le: S-a apropiat împărăția cerurilor!

Mt 10.8 Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți; curățiți pe cei leproși; pe demoni scoateți-I ; în dar ați luat, în dar să dați.

Mt 10.16 Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor, fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbeii.

Mt 10.23 Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă

Mt 10.38 Șicel ce nu și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine.

Mt 11.13 Toți proorocii și Legea au proorocit până la Ioan.

Mt 12.36 Vă spun că pentru orice cuvânt deșert, pe care îl vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecății.

Mt 12.37 Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept și din cuvintele tale vei fi osândit.

Mt 12.50 Că oricine va face voia Tatălui meu Celui din ceruri, acela Îmi este frate și soră și mamă.

Mt 13.49 Așa va fi la sfârșitul veacului: vor ieși îngerii și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepti.

Mt 13.50 Și îi vor arunca în cuptorul cel de foc, acolo va fi plângerea și scrâsnirea dinților.

Mt 15.18 Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă și acelea spurcă pe om

Mt 15.19 Căci din inimă ies: gândurile rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule.

Mt 16.24 Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

Mt 16.25 Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla.

Mt 16.26 Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?

Mt 24.22 Și de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile.

Mt 24.23 Atunci de va va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeți.

Mt 24.24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință și pe cei aleși.

Mt 24.26 Deci, de vă vor zice vouă: Iată este în pustie, să nu ieșiți, iată este în cămări, să nu credeți.

Mt 24.29 Iar îndată după strâmtorarea acelor zile, Soarele se va întunece și luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer și puterile cerului se vor zgudui.

Mt 24.30 Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului și vor plânge toate neamurile pământului și vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori cerului, cu putere și cu slavă multă.

Mt 24.31 Și va trimite pe îngerii Săi cu sunet mare de trâmbiță și vor aduna pe cei aleși ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini.

Mt 24.35 Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

Mt 24.36 Iar de ziua și ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul ci numai Tatăl.

Mt 24.37 Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului.

Mt 24.41 Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. Căci duhul este osârduitor, dar trupul, neputincios.

Mt 24.42 Privegheați deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru.

Mt 17.21 Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post.

Iisus este întrebat de ucenici cine este mai mare în împărăția cerurilor.

Mt 18.3 Și a zis: Adevărat zic vouă: De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor.

Mt 18.4 Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăția cerurilor.

Mt 18.7 Vai lumii, din pricina smintelilor ! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceuia prin care vine sminteala.

Mt 18.15 De-ți va greși ție fratele tău, mergi mustră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău.

Mt 18.16 Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul.

Mt 18.17 Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să ți fie ție ca un păgân și vameș.

Mt 18.18 Adevărat zic vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer.

Mt 18.19 Iarăși grăiesc vouă că, dacă doi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de la Tatăl Meu, Care este în ceruri.

Mt 17.20 Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.

Mt 20.16 Astfel vor fi cei din urmă întâi și cei dintâi pe urmă, că mulți sunt chemați dar puțini aleși.

Mt 20.26 Care dintre voi va vrea să fie mare să fie slujitorul vostru

Mt 20.27 Și acela care între voi vrea să fie întâiul să vă fie vouă slugă

Mt 21.21 Adevăr grăiesc vouă: Dacă veți avea credință și nu vă veți îndoii, veți face nu numai ce s-a făcut cu smochinul, ci și muntelui acestuia de veți zice: Ridică-te și aruncă-te în mare!, va fi așa.

Mt 21.43 De aceea vă spun: Se va lua de la voi împărăția lui Dumnezeu și i se va da neamului care va face roadele ei.

Mt 23.8 Voi însă să nu vă numiți rabbi, căci unul este Învățătorul vostru, Hristos, iar voi toți sunteți frați.

Mt 23.9 Și tată al vostru să nu numiți pe nimeni pe pământ, căci Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri.

Mt 23.10 Nici învățători să nu vă numiți, că Învățătorul vostru unul este: Hristos.

Mt 23.12 Cine se va înălța pe sine se va smeri și cine ce se va smeri pe sine se va înălța.

Mt 23.23 Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! că dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, dar ați lăsat părțile cele mai grele ale Legii: dreptatea, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați.

Mt 24.14 Și se va propovădui această Evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.

Mt 24.21 Că va fi atunci strâmtorare mare cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi.

10 Dumnezeu face minuni și prin Sfinții Apostoli, ucenici și urmașii lor

10.1 Minuni făcute pentru luminarea evreilor

Dumnezeu a rânduit ca poporul ales să nu vină de la început la creștinism.

Romani 11.8 „Precum este scris:-Dumnezeu le-a dat duh de amănire, ochi care să nu vadă și urechi care să nu audă până în ziua de azi”

Romani 11.11 „Și prin căderea lor, neamurilor le-a venit mântuirea”

Romani 11.25 „...împietrirea s-a făcut lui Israel în parte, pâna ce va intra tot numărul neamurilor”

Romani 11.26 „Și astfel întregul Israel se va mântui...”

Romani 11.28 „Cât privește Evanghelia, ei sunt vrășmași împotriva voastră, dar cu privire la alegere, ei sunt iubiți din pricina părinților”

Romani 11.29 „Căci darurile și chemarea lui Dumnezeu nu se pot lua înapoi”

Romani 9.27 „Iar Isaia strigă pentru Israel că -Dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării; rămășița se va mântui”

Romani 10.12 „Că nu este osebite între iudei și elini pentru ca Același este Domnul tuturor, Care îmbogățește pe toți care îl cheamă pe El”

Romani 10.13 „Căci oricine va chema numele Domnului se va mântui”

Neamurile sunt chemate la mântuire căci Domnul a promis lui Avraam că va fi părinte a multor neamuri.

Neamurile sunt urmașe a lui Avraam prin făgăduință nu după trup, așa cum sunt urmașii lui Isaac cel dăruit de Dumnezeu. prin făgăduință lui Avraam.

Romani 4.18 „Împotriva oricărei nădejdi, Avraam a crezut cu

nădejde că el va fi părintele al multor neamuri după cum i s-a zis

- Așa va fi seminția ta”(ca nisipul mării)

Romani 4.22 „De aceea credința lui i s-a socotit cu dreptate”

Romani 9.8 „Adică: Nu copiii trupului sunt copiii lui

Dumnezeu ci fiii făgăduinței se socotesc urmași”

Romani 9.7 „Nu pentru că sunt urmașii lui Avraam sunt toți fii, ci - întru Isaac, a zis, se vor chema ție urmași”

Romani 9.8 „Căci al făgăduinței este cuvântul acesta - La anul pe vremea aceasta voi veni și Sara va avea un fiu (pe Isaac).

Galateni 3.7 „Să știți deci, că cei ce sunt din credință aceștia sunt fiii lui Avraam”

Galateni 3.11 „...prin Lege nu se îndreptează nimeni înaintea lui Dumnezeu, este lucru lămurit, deoarece dreptul din credință va fi viu”

Galateni 3.22 „... ca făgăduința să se dea din credința în Iisus Hristos celor ce cred”

Galateni 3.24 „Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credință”

Galateni 3.25 „Iar dacă a venit credința, nu mai suntem sub călăuză”

Galateni 3.26 „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin

credința în Hristos Iisus.”

Galateni 3.29 „Iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci urmașii lui Avraam, moștenitori după făgăduință”

Așadar înțelegem că la urma vor veni și evreii la credință după ce „va intra tot numărul neamurilor” la Domnul Hristos.

10.1.1 Luminarea evreilor prin Sfinții Petru și Pavel

Toate minunile Vechiului Testament sunt făcute pentru luminarea evreilor mai întâi și apoi pentru neamuri.

Fapte 3.1-20 Sfântul apostol Petru vindecă un bătrân olog care stătea la Poarta Frumoasă a Templului din Ierusalim așteptând milostenii.

„Iar Petru a zis: Argint și aur nu am; dar ceea ce am îți dau: În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă!”

Fapte 4.1-37 Dar s-au mâniat preoții Templului că vesteau învierea din morți și au fost puși sub pază, pentru a fi judecați a doua zi (Petru și Ioan)

Petru a răspuns în fața arhierilor Ana și Caiafa și a cărturarilor și bătrânilor că a făcut vindecarea în numele Domnului Iisus Hristos care a fost răstignit și a înviat din morți.

Și li s-a poruncit lui Petru și lui Ioan să nu mai grăiască și nici

să învețe în numele lui Iisus.

Ei au răspuns: „Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu.

Căci noi nu putem să nu vorbim de cele am văzut și am auzit”

Fapte 5.12 „Iar prin mâinile apostolilor se făceau semne și minuni multe în popor și erau toți într-un cuget în pridvorul lui Solomon”

Fapte 5.15 „Încât scoteau pe cei bolnavi pe ulițe și-i puneau pe pături și pe tărgi, ca venind Petru măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei.

Fapte 5.16 „Și se aduna și mulțimea din cetățile dinprejurul Ierusalimului aducând bolnavi și bântuiți de duhuri necurate și toți se vindecau”.

Obs. Din acest motiv arhieriei și saducheii s-au umplut de pizmă și i-au băgat în temniță.

Fapte 5.19 Iar un înger al Domnului, în timpul nopții, a deschis ușile temniței și, scoțându-i, le-a zis:

Fapte 5.20 Mergeți și, stând, grați poporului în templu toate cuvintele vieții acesteia.

Fapte 5.21-42 A doua zi arhierul i-a întrebat de ce au încălcat porunca dată de ei ca să nu mai învețe în numele lui Iisus.

Iar Petru și apostolii, răspunzând, au zis: „Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni”

Iar ei, auzind, se mâniau foarte și se sfătuiau să-i omoare.

Dar s-a ridicat Gamaliel, învățător cinstit de tot poporul care a zis să-i lase că dacă este de la oameni se va nimici, iar dacă este de la Dumnezeu, nu vor putea fi nimiciți și nu cumva să ajungă luptători împotriva lui Dumnezeu.

Și a fost ascultat și apostolii au fost lăsați liberi.

Fapte 8.5 Iar Filip, coborându-se într-o cetate a Samariei, le propovăduia pe Hristos.

Fapte 8.6 Și mulțimile luau aminte într-un cuget la cele spuse de către Filip, ascultându-l și văzând semnele pe care le săvârșea.

Fapte 8.7 Căci din mulți care aveau duhuri necurate, strigând cu glas mare, ele ieșeau și mulți slăbănogi și șchiopi s-au vindecat.

Fapte 9.1-31 Saul un mare prigonitor al creștinilor devine propovăduitor al Domnului Iisus în urma unei minuni devenind și el apostol.

În cetatea Lida sfântul apostol Petru vindecă pe Enea care era paralytic și zăcea în pat de opt ani.

Fapte 9.32 Sfântul apostol Petru vindecă pe Tavita din Iope.

Fapte 10.1-48 Petru botează pe Corneliu sutaș roman (deci păgân) din cohorta Italică în urma unei viziuni dumnezeiești.

Fapte 10.44 „Încă pe când Petru vorbea aceste cuvinte, Duhul Sfânt a căzut peste toți cei care ascultau cuvântul”

Fapte 10.45 „Iar credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți pentru că darul Duhului Sfânt s-a revărsat și peste neamuri”

Obs. De aceia au fost botezați și cei netăiați împrejur.(cei ce nu erau evrei)

Fapte 11.17 „Deci, dacă Dumnezeu a dat lor același dar ca și nouă, acelora care au crezut în Domnul Iisus Hristos, cine eram eu ca să-L pot opri pe Dumnezeu?” a zis sf. ap. Petru.

Fapte 11.25 „Și a plecat Barnaba la Tars, ca să caute pe Saul”

Fapte 11.26 „Și aflându-l, l-a adus la Antiohia. Și au stat acolo un an întreg, adunându-se în biserică și învățând mult popor. Și în Antiohia, întâia oară, ucenicii s-au numit creștini”

Fapte 12.1-25 Regele Irod Antipa care îl ucisese pe sfântul apostol Iacov, fratele lui Ioan, îl întemnițează pe sfântul apostol Petru ca să facă pe placul conducerii iudeilor.

Petru dormea între doi ostași legat cu două lanțuri iar înaintea ușii erau paznicii.

A venit un înger al Domnului care l-a trezit pe Petru, i-au căzut lanțurile și l-a chemat să vină după el.

Au trecut de straja întâi și a doua, iar poarta mare de fier, care ducea la cetate s-a deschis singură și după ce au ieșit pe uliță îngerul a plecat.

Abia atunci și-a dat seama Petru că nu este un vis și s-a dus la cei ce se rugau pentru el spre marea bucurie a lor.

Fapte 14.1-11 Pavel și Barnaba au propăvăduit în Iconiu, multă vreme și Domnul făcea semne și minuni prin mâinile lor.

Dar păgânii și iudeii au vrut să-i ucidă cu pietre pentru și de aceea au fugit în cetatea Listra.

Aici Pavel vindecă un neputincios de picioare care era olog din naștere.

Oamenii au fost atât de uimiți încât ziceau că s-au coborât la ei zeii: Zeus și Hermes și împreună cu preotul lui Zeus au vrut să le aducă jerfe tauri și greu i-au convins că sunt oameni și nu zei.

Apoi au venit iudeii din Antiohia și Iconiu care au atras mulțimea de partea lor bătând cu pietre pe Pavel apoi târându-l afară din cetate crezând că a murit.

Dar scăpând cu viață Pavel a plecat cu Barnaba în cetatea Derbe.

Obs. Cât de rapid pot fi schimbate părerile oamenilor de la a-i considera zei pentru o vindecare miraculoasă la a-i bate cu pietre, dorind să-i ucidă.

Fapte 16.9-40 Pavel are o vedenie: un bărbat care se ruga și i-a zis: „Treci în Macedonia și ne ajută”

Au ajuns la cetatea Filipi unde au botezat o femeie Lidia, vânzătoare de porfiră din cetatea Tiatirelor.

Au alungat un duh pitonicesc dintr-o slujnică ai căre-i stăpâni, văzându-se fără nădejdea câștigului adus din ghicitul ei i-au reclamat la autorități.

Judecătorii le-au rupt hainele și a poruncit să-I bată cu vergi, apoi i-au băgat la temniță.

Au fost închiși cu picioarele strânse în butuci.

Noaptea apostolii Pavel și Sila se rugau și cântau laudând pe Dumnezeu iar ceilalți deținuți îi ascultau.

S-a făcut cutremur mare. s-au deschis ușile temniței și legăturile tuturor s-au dezlegat.

Temnicerul văzând ușile deschise, a crezut că toți au fugit și a vrut să se omoare.

Pavel a strigat că toți sunt acolo și să nu-și facă nici un rău.

Temnicerul i-a legat pe toți la loc, iar pe Pavel și pe Sila i-a

întrebat ce să facă ca se se mântuiască.

I-au zis să creadă în Domnul Iisus Hristos.

Temnicerul i-a luat cu el acasă imediat, le-a spălat rănilor și s-a botezat el și casa lui.

A doua zi a trimis judecătorii ordin să fie eliberați

Fapte 17.1-34 Pavel predică în Tesalonic și Bereea de unde este alungat.

La Atena le vorbește atenienilor despre Dumnezeu zicând:

„Căci în El trăim și ne mișcăm și suntem, precum au zis și unii dintre poeții voștri: căci ai Lui neam și suntem” dar când le vorbește despre Învierea Domnului Iisus, unii l-au luat în râs dar „unii bărbați, alipindu-se de el, au crezut, între care și Dionisie Areopagitul și o femeie cu numele Damaris, și alții împreună cu ei.”

Fapte 19 Pavel găsește câțiva ucenici la Efes care aveau doar botezul lui Ioan fără a avea Duhul Sfânt.

Pavel i-a botezat pe cei doisprezece bărbați în numele Domnului Iisus Hristos, punându-și mâinile peste ei.

Duhul Sfânt a venit asupra lor încât vorbeau în limbi și prooroceau.

Fapte 19.11 „Și Dumnezeu făcea, prin mâinile lui Pavel,

minuni nemaîntâlnite”

Fapte 19.12 „Încât și peste cei ce erau bolnavi se puneau ștergare sau șorțuri purtate de Pavel, și bolile se depărtau de ei, iar duhurile cele rele ieșeau din ei”

Fapte 20.5-12 În timp ce Pavel predica într-o casă din Troa, un tânăr Eutihie adoarme șezând pe fereastră și căzând de la etajul al treilea l-au ridicat mort.

Pavel l-a luat în brațe zicând „nu vă tulburați, căci sufletul lui este în el”

Tânărul a înviat și toți s-au bucurat.

Fapte 28.3-5 Pavel este mușcat de o viperă în Malta, iar locuitorii văzând că nu pățește nimic ziceau că este zeu.

Fapte 28.8,9 Pavel îl vindecă pe tatăl lui Publius, căpetenia insulei, bolnav de friguri.

Apoi au venit mulți din insule și se vindecau.

10.1.2 Crucea care s-a arătat pe cer la Ierusalim

În timpul împăratului Constanțiu (337- 361 dH) fiul lui Constantin cel Mare a apărut pe cer Sfânta Cruce în Duminica Cincizecimii la praznicul pogorârii Sfântului Duh.

Sfânta Cruce strălucea mai mult ca lumina soarelui și avea

lungimea egală cu lăţimea.

Această Minune a fost pe data de 7 mai la ora 3:00 ora bizantină (cam ora 9 duminică) şi a uimit pe toţi locuitorii cetăţii.

Patriarhul Chiril al Ierusalimului a scris împăratului Constanţiu care căzuse în erezia ariană (care nega că Domnul Iisus Hristos este Dumnezeu) sfătuindu-l spre dreapta credinţă ortodoxă.

Împăratul a rămas până la moarte în erezia ariană.

Mulţi dintre cei care au văzut Sfânta Cruce strălucind pe cer s-au botezat şi au slăvit pe Dumnezeu.

10.2 Minuni făcute pentru luminarea închinătorilor la idoli

10.2.1 Minunea făcută prin Sfântul Elefterie prăznuit pe 15 decembrie

Acest sfânt episcop a trăit în timpul împăratului roman Hadrian (117 -138 d.H)

La ordinul împăratului a fost prins şi torturat Sfântul Elefterie pentru refuzul de a se închina şi a jertfi idolilor astfel:

1. A fost întins pe un pat de aramă sub care era un foc mare
2. Apoi pe un grătar de fier uns cu untdelemn așezat pe un foc mare
3. A fost pus într-o tigaie mare plină cu ceară, smoală și seu pusă peste foc.
4. A fost băgat într-un cuptor de aramă, cu fiare ascuțite.
5. A fost lăsat fără hrană multe zile în peșteră.
6. A fost legat și tîrât de caii sălbatici dar îngerul Domnului l-a dezlegat și l-a răpit din mîna chinuitorilor ducându-l pe un munte unde a stat cu fiarele sălbatice pînă a fost adus de soldații trimiși de împărat.

Dar pe drum le-a vorbit de împărăția lui Dumnezeu și i-a botezat pe ei și pe alți 500.

Ajuns la Roma a fost condamnat la moarte fiind adusă o leoaică, apoi un leu să-l sfîșie în fața publicului dar fiarele s-au gudurat pe lângă el. Împăratul a văzut minunile dar nu a crezut zicînd că este vrăjitor așa că a poruncit să fie decapitat.

Obs

Dar minunile au fost făcute de Domnul pentru ca împăratul și ceilalți păgâni să părăsească idolatria.

10.2.2 Minunea făcută prin Sfântul Zotic

prăznuit 31 decembrie

Împăratul Constantin cel Mare (306-337) a zidit noua capitală la Bizanț numind-o Noua Roma iar mai târziu urmașii au numit-o Constantinopol în cinstea lui.

Împăratul a oferit funcția de magistru unui om învățat numit Zotic adus de la Roma.

În acea vreme cetatea a fost lovită de lepră iar bolnavii erau aruncați în mare la porunca împăratului.

Zotic a cerut împăratului mult aur ca să cumpere mărgăritate și pietre prețioase pentru slava împărăției.

Aurul primit l-a dat călăilor pentru a salva leproșii pe care i-a dus în afara cetății pe un munte numit Eleon unde le-a făcut colibe și-i hrănea zilnic.

După moarte împăratului a urmat fiul său Constantie care era arian și prigonitor al ortodocșilor.

A venit o foamete în oraș și clevetitorii i-au spus împăratului că de vină este Zotic pentru că duce mâncarea la leproși.

Împăratul a vrut mai întâi să primească mărgăritarele și pietrele prețioase așa că l-a întrebat dacă au venit.

Zotic a zis că da și l-a învitat să le vadă iar împăratul a acceptat imediat.

Zotic a poruncit ca toți leproșii să-l întâmpine pe împărat cu făclii aprinse.

Împăratul a întrebat pe Zotic cine sunt aceștia ?

Zotic a răspuns că ei sunt pietrele prețioase și mărgăritarele cumpărate cu aurul primit.

Împăratul s-a mâniat considerând că este o bătaie de joc și a poruncit să fie legat de catări sălbatici care fiind goniți să-l târască până va muri rupându-se bucăți din el.

Porunca a fost executată imediat dar catării s-au oprit după ce Zotic a murit deși au fost bătuți tare.

Mare Minune: în acel loc **a izbucnit un izvor cu apă vindecătoare.**

Altă Mare Minune ! Catării în auzul tuturor au ocărât pe Împărat numindu-l orb și nesimțit și au mai spus ca sfântul să fie îngropat în acel loc.

Împăratul a fost uimit și s-a rugat lui Dumnezeu să aibă milă de el apoi a poruncit să se ridice pentru leproși o clădire mare și le-a dat veniturile multor moșii.

10.2.3 Minuni făcute prin Sfinții mucenici Filimon și Apolonie

La porunca împăratului Dioclețian s-a dat poruncă de ucidere a creștinilor ce nu vor să jерfească zeilor.

În părțile Tebaidei (cetatea Teba din Egipt) ighemonul (guvernatorul) Arian a prins, torturat și ucis doi creștini Asclan și Leonid.

Apoi a anunțat că va tortura și ucide pe toți care nu vor aduce jерfe zeilor punând la vedere uneltele de tortură.

Atunci au ieșit din mijlocul adunării 37 creștini dar pe unul dintre ei Apolonie l-a cuprins frica și l-a rugat pe un elin păgân pe nume Filimon să aducă jertfă în locul lui făgăduindu-i patru galbeni.

Filimon a acceptat, s-a îmbrăcat cu haina lui Apolonie și-a acoperit fața să nu fie recunoscut (fiind fluieraș îl veselea pe ighemon la petreceri).

Când Filimon s-a apropiat de jерfelnic a fost luminat de Domnul și a mărturisit pe Hristos ca fiind adevăratul Dumnezeu refuzând să jерfească idolilor.

Ighemonul Arian a poruncit să fie adus Filimon ca să înduplece pe creștini să jерfească idolilor.

Așa a fost descoperit Filimon care refuzând în continuare a rugat pe Domnul să fie botezat. **Și a apărut un nor care l-a înconjurat și l-a botezat în văzul tuturor** dar această mare minune a fost considerată de ighemon drept vrăjitorie.

Apoi a fost descoperit și Apolonie care a mărturisit și au fost dați amîndoi spre chin.

Apoi Filimon a fost spânzurat de un măslin și trimise săgeți în el dar mare minune unele loveau copacul altele pamântul iar altele **rămâneau în aer.**

Ighemonul s-a apropiat să vadă minunea și o săgeată a coborât din văzduh și l-a orbit de ochiul drept.

Silit de durere ighemonul l-a rugat să-l tămăduiască dar Filimon i-a zis să vină la mormântul său, să pună țărână pe ochiul lovit și chemând numele Domnului se va vindeca.

Atunci s-au tăiat capetele mucenicilor iar Arian ighemonul s-a dus la mormântul sfinților și punând țărână pe ochiul bolnav a zis:

„În numele tău Iisuse Hristoase, pentru care aceștia și-au ales moartea de bunăvoie pun țărâna aceasta pe ochiul meu și dacă voi vedea și eu te voi mărturisi că nu este alt Dumnezeu afară de Tine ! ”

Și îndată a văzut și a strigat „Sunt creștin!” apoi s-a botezat și a eliberat pe toți creștinii înțemnițați.

Vestea a ajuns și la Dioclețian împăratul care a ordonat să fie adus la el ighemonul.

Arian s-a rugat mai întâi la mormântul sfinților mucenici să-l ajute la nevoința ce va urma.

Altă minune !

S-a auzit din mormânt glasul lui Filimon care l-a îmbărbătat „...nu te teme căci Domnul te cheamă, te aduce la nevoință și-ți împletește cununa muceniciei”

Apoi a vorbit cu slugile sale, a proorocit că va fi făcut mucenic și că în a opta zi va fi aruncat în mare băgat într-un sac.

„Iar în a treisprezecea zi în ceasul al șaselea să veniți la mal că trupul meu va fi adus de delfini.”

În fața împăratului a mărturisit Arian pe Hristos.

I-a fost legată o piatră mare cu lanțuri de fier de picioare apoi a fost aruncat într-o prăpastie adâncă astupată ulterior cu pământ și pietre.

Deasupra gropii astupate împăratul și-a pus scaunul său pe care s-a așezat zicând:

„Să vedem dacă va veni Hristosul lui să-l scoată din groapa

aceasta ! ”

Dar apoi când a intrat în camera sa din palat l-a găsit pe Arian culcat pe patul său iar **lanțul și piatra erau atârinate deasupra patului** - O Alta Mare Minune

Împăratul a considerat că este o vrăjitorie și a ordonat să-l bage pe sfântul Arian într-un sac de nisip și să-l arunce în mare.

Cu el au mărturisit și cei patru soldați care-l însoțeau și care au fost uciși și ei.

Cum au fost aruncați în mare un delfin uriaș a luat în spate cei cinci saci - Alta Mare Minune și i-a dus la mal unde așteptau slugile lui Arian împlinindu-se proorocia făcută de el.

Obs

Dumnezeu a făcut aceste mari minuni și pentru împărat dar Dioclețian a rămas păgân până la moarte

10.2.4 Minunile făcute prin Sfântul Tirs, Levchie și Calinic prăznuți pe 14 decembrie

În timpul împăratului Deciu (249 - 251 d.Hr) a fost ordonată o mare persecuție a creștinilor.

În cetatea Cezarea din Bitinia, zonă din Nord Vest-ul Asiei Mici, a mărturisit Levchie că este creștin a, fost torturat și decapitat.

Văzând torturile la care era supus sfântul Levchie, a mărturisit și Tirs împotriva idolilor deși nu era creștin.

A fost și el torturat cumplit, i-au fost sfărmate fălcile, i-au zdrobiți dinții, i s-a turnat plumb topit pe spate care a vătămat doar pe cei din jur, ucenicul rămânând nevătămat.

A fost înmormântat dar rugându-se Domnului să fie botezat, prin minune **s-au deschis ușile temniței și s-au dezlegat legăturile singure.**

El a mers la episcopul Cezareii, a fost botezat după care s-a întors în temniță ca să fie jertfit.

Când sfântul Tir a fost dus mai întâi într-o capiște a zeului Apollo, la rugăciunile lui **s-a făcut un tunet din cauza căruia statuia a căzut la pământ și s-a sfărâmat** - Alta Minune !

A fost considerat vrăjitor așa că a fost dată porunca să i-se zdrobească trupul cu piteni de fier, apoi băgat într-o căldare de apă clocotită, cu capul în jos dar **căldarea a crăpat, apa s-a vărsat** iar mucenicul a scăpat - Alta Minune !

A fost băgat într-un sac și aruncat în mare la 30 stadii (cca. 6

km) de țărnam dar sacul s-a rupt și **s-a arătat o ceată de bărbați purtători de lumină umblând pe mare** care l-au luat pe ucenic și l-au scos pe uscat - Alta Minune !

Ighemonul a considerat că sunt farmececele și vrăjile creștinilor așa că a poruncit să fie bătut cu toiege, apoi a fost adus la capiștea zeului Die în fața căruia Sfântul Tirs s-a rugat adevăratului Dumnezeu și altă minune s-a făcut ! **a început un cutremur care a dărâmat statuia lui Die la pământ.**

A fost dat la fiare să fie mâncat **dar fiarele au fugit** și mulți oameni văzând aceasta s-au botezat.

A fost dus la capiștea lui Apolon (care era plină de idoli) și bătut cu toiege în fața lor dar iarăși **s-a făcut un cutremur și au căzut o mulțime de idoli la pământ sfărâmându-se .**

Printre cei ce au crezut în Hristos a fost și un slujitor idolesc Calinic care l-a muștrat pe Ighemon arătând deșertăciunea credinței lui în idoli și a mărturisit adevărul credinței în Hristos Dumnezeu cel adevărat numindu-se pe el creștin.

Ighemonul l-a condamnat pe Calinic să i se taie capul iar pe Sfântul Tirs să fie băgat într-un sicriu de lemn unde să fie tăiat cu fierăstrăul dar fierăstrăul și-a pierdut puterea de a tăia iar sfântul a ieșit din sicriu nevătămat.

Atunci s-a auzit glas din cer chemându-l iar Sfântul Tirs s-a rugat și și-a dat sufletul.

10.2.5 Minunile făcute prin Sfântul Trifon

prăznuit 01 februarie

Sfântul Trifon era un tânăr creștin care avea din copilărie darul de la Dumnezeu de a face minuni de a tămădui bolile și de a alunga demonii.

La Roma domnea un împărat Gordian I (238 d.H) care deși era păgân nu prigonea creștinii. Acest împărat era mâhnit și plângea cu amar pentru că nici un doctor nu putea să o vindece pe fiica sa Antonia Gordina chinuită de un demon.

Dumnezeu face o minune pentru împărat și de aceea demonul a strigat ca nu poate fi izgonit decât de tânărul Trifon.

Au fost găsiți și aduși mulți cu acest nume dar nici unul nu a putut s-o vindece.

Este găsit și sfântul Trifon care avea 17 ani și păzea găștele, în părțile Frigiei (o regiune în centrul Asiei Mici, azi Turcia) în satul Campsada lângă cetatea Epamia

Când s-a apropiat Sfântul Trifon de Roma Dumnezeu a mai făcut o minune căci a strigat demonul zicând:

„Nu mai pot să locuiesc aici mai mult căci aproape este Trifon care după trei zile va sosi și nu pot să rabd mai mult” și a ieșit din fată.

După trei zile a fost adus Sfântul Trifon la Roma iar împăratul l-a primit cu dragoste dar a vrut să se convingă că el este cel ce a vindecat-o pe fata lui și de aceea l-a rugat să le arate demonul.

Demonul prin voia lui Dumnezeu s-a arătat în chipul unui câine negru cu ochi ca de foc și cu capul plecat.

Sfântul Trifon l-a întrebat cine l-a trimis s-o chinuie pe fată iar diavolul a recunoscut că tatăl său Satana care locuiește în Iad și este începătorul răutății.

A mai întrebat Sfântul Trifon cine v-a dat vouă putere. Iar demonul a recunoscut că nu are putere asupra celor ce cinstesc pe Dumnezeu și cred în Hristos Fiul cel Unul Născut. Doar au voie să le aducă ispite ușoare.

Dar asupra celor ce nu cred în Dumnezeu și asupra celor ce umblă în poftele lor făcând păcate ca:

- închinarea la idoli
- farmecele
- desfrantarile
- ucideri

au putere de ai lega de păcatele lor pentru ai duce cu ei în iad.

Împăratul și toți cei de față s-au umplut de spaimă și mulți au crezut și s-au botezat.

Fiind epoca anarhiei militare (235-284) la puțină vreme au venit alți împărați la putere, unul dintre ei a fost Deciu (249-251) care a ordonat alta prigoană contra creștinilor .

Atunci a fost denunțat și Sfântul Tifon care a recunoscut că este creștin și nu se închină zeilor.

A fost torurat îndelung, bătut cu mâinile legate la spate, legat de un cal și obligat să meargă desculț pe un ger cumplit, i-au bătut piroane ascuțite în picioare și târât prin cetate, apoi aruncat la închisoare și iarăși bătut.

Văzând eparhul, conducătorului regiunii, că Sfântul Tifon nu se leapădă de Hristos a dispus să fie ucis prin decapitare. Dus de soldați la locul de execuție, Domnul i-a luat sufletul în timp ce se ruga, înainte de a i se tăia capul.

Obs

Mulți păgâni inclusiv împăratul au văzut minunile Sfântului Tifon dar nu au devenit creștini.

10.2.6 Minunile făcute prin Sfântul Mucenic Haralambie prăznuit 10 februarie

În timpul împăratului roman Alexandru Sever (235 – 272 d.Hr) mare prigonitor al creștinilor era în cetatea Magnesia (regiunea Tesalia, azi în centrul Greciei) episcopul Haralambie.

La ordinul împăratului a fost prins și sfântul Haralambie care a fost adus în fața ighemonului (guvernatorul) Lucian și a lui Luchie.

A refuzat să se lepede de Hristos și a fost chinuit în multe feluri: a fost strunjit cu unghii de fier, iar chinuitorii au fost atât de impresionați de tăria sfântului încât au mărturisit pe Hristos și au fost uciși.

La fel trei femei din cele de față au văzut și au crezut și au mărturisit pentru care au fost și ele omorâte.

Luchie s-a ridicat și a început personal să-l chinuie el pe sfânt. Dumnezeu a făcut o mare minune că s-au desprins mâinile lui Luchie de la cot și au rămas atârinate de trupul sfântului Haralambie.

Luchie a început să strige după ajutor la Ighemonul Lucian care văzând pe Luchie fără brațe l-a scuipat pe sfânt.

Dumnezeu a făcut să se răsuceasca la spate capul lui Lucian (altă minune).

Atunci Luchie l-a rugat pe sfânt să-l miluiască, să scape că va crede în Hristos.

Sfântul Haralambie s-a rugat și amândoi s-au vindecat.

Atunci Luchie s-a botezat iar Lucian a oprit prigoana și s-a dus la împărat să-i spună ce s-a întâmplat.

Împăratul Sever a trimis 300 de ostași să-l aducă pe sfântul Haralambie care era atunci în Antiohia Pisidiei (astăzi în Turcia, zona Anatoliei, oraș Yalvac).

Ostașii i-au bătut piroane de fier în tot trupul și-l trăgeau de barbă în drumul spre împărat.

Dumnezeu a mai făcut o minune ca un cal să vorbească ostașilor cu glas de om spunându-le să-l dezlege.

Soldații s-au speriat și l-au dus la împărat fără să-l mai chinuie.

Împăratul Sever i-a înfipt imediat în piept trei țepușe de fier înroșite în foc și a ordonat să-l ardă pe sfânt la foc mic.

Dar focul s-a stins și sfântul a scăpat.

Împăratul văzând aceasta a poruncit să fie adus un om chinuit de diavol de 35 ani.

La un cuvânt a sfântului Haralmbie diavolul a ieșit spunând că

a intrat în om pentru că acesta ucisese pe cineva ca să îi ia moștenirea.

Apoi a adus un mort care a înviat la rugăciunile sfântului Haralambie și mulți au văzut și au primit botezul.

Împăratul era tare mirat dar un eparh Crisp i-a zis că Haralambie este vrăjitor și trebuie ucis.

Dacă sfântul a refuzat în continuare să se lepede de Hristos, împăratul a poruncit să-l bată peste gură cu pietre și să-i ardă fața și barba cu făclii aprinse.

Dumnezeu a făcut iarași o minune și un foc mare a ieșit din barba sfântului care a ars 70 de păgâni. Împăratul s-a mâniat și a hulit pe Hristos.

Domnul a dat imediat un cutremur cu fulgere și trăsnete că mulți au murit de frică iar împăratul și Crisp s-au văzut suspendați în văzduh și atârnav legăți cu legături nevăzute.

Împăratul a recunoscut că suferă pentru păcatele lui și l-a rugat pe sfânt să-i scape de chinuri.

S-a rugat sfântul și au scăpat amândoi iar împăratul și toți demnarii au stat trei zile speriați în palat.

Dar după 30 zile s-a răzvrătit împăratul și s-a întors la idoli și i-a zis sfântului să aducă jertfe zeilor.

Sfântul Haralambie a refuzat și a fost dat la o văduvă în batjocură dar îndată un stalp al casei a dat ramuri și frunze.

Văzând văduva și vecinii o așa minune a lui Dumnezeu au crezut și s-au botezat.

Mult s-a mirat împăratul dar l-a sfătuit eparhul Crisp să-l ucidă pe sfânt că se va răspândi credința creștină.

Împăratul a ordonat uciderea sfântului.

La locul execuției în timpul rugăciunilor Domnul i-a luat sufletul Sfântului Haralambie și nu a mai fost nevoie să-i taie capul.

Obs

Așa a rămas împăratul cu credința în zei deși a văzut atâtea minuni.

10.2.7 Minunile făcute prin Sfântul Pantelimon prăznuit 27 iulie

Sfântul Pantelimon e născut din mamă creștină și tată păgân.

La naștere este numit Pantoleon (cu totul leu) și este din cetatea Nicomidia, capitala regiunii Bitinia, în nord - vestul Asiei Mici azi Turcia.

Rămâne orfan de mamă din copilărie dar primește învățăturile creștine de la un bătrân numit Ermolae.

Într-o zi găsește un copil mort mușcat de o viperă și s-a gândit să vadă dacă sunt adevărate învățăturile lui Ermolae.

Atunci s-a rugat la Domnul Iisus Hristos să învie copilul și să moară vipera.

Dumnezeu a făcut o minune pentru a-l convinge și a înviat copilul iar vipera a murit.

Pantoleon a crezut și s-a botezat.

A fost adus la el un orb care își cheltuisese toată averea la doctori dar fără rezultat.

Pantoleon i-a spus că-și va primi vederea de la Tatăl luminilor adică de la Dumnezeu cel adevărat, dacă va crede.

Tatăl său i-a zis să nu promită nimic orbului că se va face de rîs deoarece mulți doctori încercaseră să-l facă bine, dar fără rezultat.

Pantoleon s-a atins de ochii orbului zicând:

„În numele Domnului meu Iisus Hristos care a luminat pe cei orbi caută și vezi !”

Dumnezeu a mai făcut o minune și orbul a văzut, ca urmare tatăl său și orbul au crezut și s-au botezat.

Murind tatăl său a împărțit averea la săraci și cu darul lui Dumnezeu vindeca pe mulți prin chemarea numelui Domnului nostru Iisus Hristos.

Datorită invidiei doctorilor din cetate la care nu se mai ducea nimeni, s-a aflat că este creștin și a fost pârlit la împăratul Maximilian care l-a chemat mai întâi pe fostul orb.

Acesta a mărturisit că a fost vindecat de Pantoleon prin chemarea numelui Domnului Iisus Hristos și a refuzat să zică că a fost vindecat de zei.

Împăratul a pus să fie ucis cu sabia. Apoi împăratul a poruncit să fie adus Pantoleon la el iar sfântul a recunoscut că întradevăr vindeca cu puterea Domnului Iisus Hristos.

Pentru a vedea și împăratul că Domnul Iisus Hristos este adevăratul Dumnezeu sfântul i-a propus să-i aducă un bolnav pe care doctorii nu-l puteau vindeca.

Să vină și slujitorii idolești și să-l vindece cu puterea zeilor lor pe care îi vor chema în ajutor, iar el va chema puterea Domnului Iisus Hristos.

Și se va vedea care este adevăratul Dumnezeu.

Împăratul a fost de acord și a fost adus pe un pat un bolnav care de mulți ani ani era ca un lemn nesimțitor.

S-au rugat preoții păgâni la idolii lor dar nici un rezultat.

S-a rugat și Pantoleon și apoi l-a apucat de mână pe bolnav și i-a zis: „În numele Domnului nostru Iisus Hristos scoală-te și fii sănătos”.

Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și omul s-a sculat sănătos și a plecat cu patul spre casă.

Mulți din cei care erau de față au crezut și s-au botezat.

Dar împăratul la sfatul unor sftetnici a fost convins că face vraji și a pus să fie strunjit cu unghii de fier și ars cu făclii.

Dumnezeu a mai făcut o minune și mâinile chinuitorilor au slăbit de erau ca niște morți iar făclile s-au stins.

A poruncit apoi să fie aruncat într-un cazan cu plumb topit dar Domnul a stins focul și plumbul s-a răcit.

A poruncit să fie aruncat în mare legat de un bolovan dar Domnul iarăși a făcut o minune și sfântul a plutit pe apă până la mal.

Vazând aceasta Împăratul a poruncit să fie aruncat în groapa fiarelor sălbatice dar leii s-au îmblânzit ca miei.

A poruncit să fie tras pe roată, dar Dumnezeu a făcut să se sfărâme roata ucigând pe unii dintre călăi iar sfântul a coborât nevătămat.

A poruncit atunci să-i fie tăiat capul dar pentru că sfântul nu-și terminase rugaciunea fierul securii s-a îmuiat ca ceara iar ostașii prezenți s-au spăimântat și l-au lăsat să se roage.

În timpul rugăciunii a venit glas din cer și Domnul l-a numit Pantelimon (mult milostiv) în loc de Pantoleon.

După terminarea rugăciunii sfântul a cerut ostașilor să-i taie capul pentru că refuzau să-l omoare .

Ostașii fiind speriați i-au sărutat picioarele și apoi la rugămintea sfântului au împlinit porunca împăratului.

Domnul a mai făcut o minune căci în loc de sânge a curs lapte iar măslinul de care era legat a dat roade imediat.

Obs.

Văzând atâtea minuni mulți au crezut și s-au botezat iar împăratul tot nu a crezut și a continuat persecuția creștinilor

10.2.8 Minunile făcute prin Sfânta Ecaterina prăznuita 25 octombrie

În timpul împăratului Maximin (Maximilian 285 - 305) era în Alexandria o fecioară Ecaterina frumoasă și înțeleaptă care a devenit creștină.

Împăratul a ajuns și în această cetate și a ordonat ca toată populația să aducă jerfă idolilor.

Sfânta a cerut să vorbească împăratului căruia i-a spus despre Dumnezeu cel adevărat al creștinilor cu argumente temeinice care nu au putut fi combătute.

De aceea a poruncit împăratul să fie chemați cei mai mari învățați și filozofi din imperiu pentru a susține închinarea la idoli.

Au fost adunați 50 de înțelepți pe care Ecaterina cu înțelepciunea primită de la Dumnezeu i-a biruit folosindu-se de argumentele celor mai renumiți filozofi păgâni.

Dar împăratul fiind de față la discuții s-a mâniat și a dat ordine să fie uciși toți înțelepții.

Sfânta a fost bătută cu vine de bou timp de două ceasuri până s-a înroșit pământul de sânge și trupul de răni dar a refuzat în continuare să dea jerfă idolilor.

Împăratul a hotărât să i se dea o moarte cumplită prin zdrobirea cu patru roți ce aveau montate fiare ascuțite, dar un înger al Domnului a coborât din cer, a dezlegat-o pe sfântă și a sfârmat roțile rănind pe unii chinuitori iar pe alții i-a ucis.

Văzând această mare minune poporul care era de față a strigat

„Mare este Dumnezeuul creștinilor”

Împăratul s-a mâniat și mai tare când împărăteasa Augusta l-a mustrat pe soțul ei pentru cruzimea lui.

El a poruncit ca soția lui să fie torturată prin ruperea sânilor și apoi decapitată.

A doua zi conducătorul Porfirie și cei 200 de soldați din subordine care au văzut minunea și au crezut în Hristos au mărturisit în fața împăratului.

De aceea li s-au tăiat capetele pe loc.

Apoi a poruncit să o decapiteze și pe Sfânta Ecaterina.

O altă Mare Minune a fost că în loc de sânge a curs lapte la tăierea capului sfintei Ecaterina iar Sfinții Îngeri au luat trupul ei și l-au dus pe Muntele Sinai unde a rămas multă vreme neștiută.

Împăratul tot nu a crezut și a rămas idolatru continuând persecuția creștinilor.

10.2.9 Minunile făcute prin Sfântul Mare Mucenic Gheorghe Purtătorul de biruință prăznuit pe 23 aprilie

În timpul împăratului Dioclețian (284 – 305 d.H) a fost declanșată o mare prigoană contra creștinilor.

Printre cei care au mărturisit pe Iisus Hristos a fost și un tânăr Gheorghe care avea o funcție mare de voievod (general).

Tatăl său a fost mucenic pentru Hristos fiind din Capadocia (azi Turcia), iar mama dintre o familie bogată din Palestina.

După ce a fost ademenit cu vorbe frumoase să se lepede de creștinism a fost supus la torturile minților bolnave ale chinuitorilor, bătut, strivit cu o piatră foarte grea tras pe o roată care avea pe dedesubt scânduri cu fiare ascuțite iar prin rotire i-au tăiat tot corpul .

Când toți au crezut că a murit a apărut un înger al Domnului care l-a dezlegat și l-a vindecat în fața tuturor.

Slugile a spus împăratului cele întâmplate care a ordonat să îl bage într-o groapă cu var nestins trei zile.

A treia zi sfântul Gheorghe era viu și slăvind pe Domnul a fost încălțat cu încălțăminte de fier având piroane ascuțite și a fost bătut să alerge până la temniță.

Peste noapte rugându-se a fost vindecat de rănile cumplite, dar apoi a fost bătut din nou cu vine de bou.

Văzând acestea vindecări minunate împăratul a fost convins că este un mare vrăjitor de aceea a poruncit să fie adus un vrăjitor renumit Atanasie ca să îl facă să fie supus împăratului și să îl

omoare.

Atanasie a prezentat împăratului două băuturi una ca să îl facă supus și a doua cu otravă.

Sfântul Gheorghe le-a băut pe amândouă și nu a avut nimic fiind păzit de Domnul pe care îl lăuda mereu.

Vrăjitorul Atanasie a zis că va crede dacă va învia un mort.

Împăratul porunci mucenicului să învie un mort a cărui mormânt se vedea cam la jumătate de stadiu de la locul judecății (un stadiu este cca 185 m).

Sfântul Gheorghe s-a rugat mult și când a terminat s-a auzit un zgomot mare și cutremur.

Mormântul s-a deschis și mortul s-a sculat și a venit spre ei.

S-a făcut ceartă în popor căci mulți îl lăudau pe Hristos ca pe un Dumnezeu mare.

Dar împăratul s-a umplut de spaimă zicând că Gheorghe este un mare vrăjitor și nu a înviat un mort ci a chemat un duh, o nălucă spre amăgirea celor ce privesc, însă fostul mort a venit la Sfântul Gheorghe și toți au văzut că era om și nu nălucire.

Atunci vrăjitorul Atanasie a căzut la picioarele Sfântului Gheorghe mărturisind că Hristos este Dumnezeu adevărat și se ruga să-l ierte.

Văzând împăratul că mulți ar putea să creadă în Iisus Hristos, a poruncit să se facă liniște și încercând să salveze idolatria a zis că toate aceste sunt amăgiri deoarece cei doi sunt vrăjitori și s-au ajutat între ei ca să-i înșele pe toți.

Atanasie nu i-ar fi dat otrava Sfântului Gheorghe iar pe un om viu l-a făcut ca mort prin farmece ca apoi tot prin farmece să-l ridice ca să creadă lumea că a înviat un mort.

De aceea a poruncit să se taie imediat capetele lui Atanasie și omului înviat iar pe Sfântul Gheorghe să-l țină legat în temniță

Mulți au venit la Sfântul Gheorghe în închisoare pentru tămăduire și au plecat vindecați.

A înviat și boul lui Glicherie care căzuse în prăpastie.

Apoi împăratul i-a propus Sfântului Gheorghe să fie al doilea după el în împărăție dacă va voi să cinstească zeii.

Sfântul Gheorghe acceptă să meargă la capiștea lui Apollon cu împăratul și îl întreabă pe idol dacă vrea să primească jerfă ca un Dumnezeu de la el și și-a făcut semnul Sfintei Cruci.

Demonul care locuia în idol a fost obligat să zică că nu este Dumnezeu, ci numai unul este Dumnezeu, acela pe care el, Gheorghe, îl propovăduiște iar noi, demonii, înșelăm oamenii stăpâniți de păcate.

Sfântul Gheorghe a zis „...dar cum îndrăzneți voi să stați aici venind eu, slujitorul adevăratului Dumnezeu?”.

Imediat a căzut idolul la pământ sfărâmându-se cu glas de plângere.

A aflat toată cetatea de această minune și mulți cereau împăratului să îl ucidă pe Sfântul Gheorghe.

În timpul tulburării din popor a venit soția lui Dioclețian, împărăteasa Alexandra a căzut la picioarele Sfântului Gheorghe și a mărturisit în fața tuturor pe Hristos.

S-a mâniat împăratul și a poruncit decapitarea Sfântului Gheorghe și a soției sale.

Pe drumul spre locul martirajului, împărăteasa Alexandra își dă sufletul în mâna Domnului.

Obs

Sfântul Gheorghe a fost înmormântat la Lida, cetate din Palestina iar peste mormântul său azi este ridicată o biserică creștin ortodoxă.

Minunile făcute de Dumnezeu prin Sfântul Mare Mucenic Gheorghe au fost văzute de un mare număr de oameni inclusiv de împărat.

Împăratul a refuzat mereu să creadă ceea ce a văzut, afirmând și repetând că mucenicul Gheorghe este vrăjitor.

Se știe că faptele bune ne luminează mintea iar cele rele întunecă mintea și învârtoșează inima.

Faptele împăratului Dioclețian erau prigonirea, schingiuirea și uciderea creștinilor precum și închinarea la idoli și de aceea avea mintea întunecată de cel viclean.

Împăratul până la moarte a rămas închinător la idoli și a refuzat să creadă minunile văzute personal.

10.2.10 Minunea Sfântului Teopempt și Teona

praznic 5 ianuarie

Sfântul Teopempt și Teona în timpul împăratului Dioclețian (285-305) a fost prins și torturat Teopempt, episcopul Nicomidiei și a fost aruncat într un cuptor încins deoarece a refuzat închinarea la idoli.

A doua zi Dioclețian îl vede ieșind singur din cuptor și cântând.

Mult s-a mirat împăratul și a tras cea mai ușoară concluzie că este vrăjitor așa că a poruncit să fie închis fără apă și mâncare.

După un timp văzând că trăiește și este vesel a zis: „veniți să vedeți vraja creștinească” a mai poruncit să-i se scoată ochiul

drept, să îl pună în palma dreaptă și să-l întemnițeze.

Sfântul episcop s-a rugat și Dumnezeu l-a vindecat.

Atunci împăratul a chemat orice vrăjitor care ar putea să risipească farmecele creștine și s-a prezentat Teona, un mare vrăjitor din Egipt.

Teona sigur pe el îi zice episcopului că va face doar două farmece care dacă nu-l vor vătăma va crede în Dumnezeu creștinilor.

Teona i-a dat să mănânce două turte și un pahar de apă în care era o buruiană otrăvitoare. Sfântul s-a rugat, a mâncat, a băut dar nu a pățit nimic. Vrăjitorul Teona este uimit și cade la picioarele episcopului zicând: „sunt creștin și mă închin Celui răstignit”.

Împăratul vede dar nu crede, așa că sunt închiși amândoi în temniță.

Teona este învățat despre credința creștină de sfântul episcop care îl și botează Sinesie.

Sfântul episcop Teopempt este torturat și i s-a tăiat capul.

Teona vrăjitorul botezat Sinesie este îngropat de viu pentru că a crezut în Iisus Hristos.

10.2.11 Sfinții Mucenici Iulian și Vasilisa

prăznuiți 8 ianuarie

Iulian din Antinoia cetate din Egipt a fost căsătorit cu Vasilisa și și-au păstrat fecioria și după nuntă.

După moartea părinților lor au zidit două mănăstiri una de călugări alta de maici.

În timpul prigoanei contra creștinilor când domnea împăratul Diocrețian (284-305) toate cele o mie de maici au fost luate la Domnul într-o jumătate de an fără mucenicie.

Iulian a fost prins din ordinul lui Marcian care era ighemonul acelei zone, iar cei 10.000 frați din mănăstire împreună cu episcopul și clericii au fost arși odată cu mănăstirea

Iulian după ce a fost amenințat a fost bătut cu ciomege dar s-a rupt unul lovind și scoțând ochii unei slujitor.

Mucenicul Iulian a zis să cheme pe cei mai renumiți slujitori idolești să se roage pentru vindecarea ochiului lovit iar dacă ei nu vor putea, atunci el se va ruga la Domnul Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu și acesta îl va tămădui.

Ighemonul a fost de acord, slujitorii s-au rugat la idoli din cel mai apropiat templu dar s-a auzit glas zicând:

„cum putem să dăm vedere orbilor pe care nici noi singuri nu o avem” după care toți idoli din templu circa 50 la număr au căzut sfărâmându-se.

Sfântul Iulian a făcut semnul Sfintei Cruci pe ochiul bolnav chemând numele Domnului și îndată ochiul s-a făcut sănătos.

Ighemonul considera că sunt farmece iar când cel vindecat a zis: „Adevăratul Dumnezeu este Iisus Hristos deci se cuvine pe Acela Unul a-L cinsti și Lui a ne închina” s-a mâniat și a poruncit să-i se taie capul.

Iulian a fost legat și purtat prin cetate ca să fie batjocorit de toți păgânii.

Atunci a fost văzut Iulian de Celsius, fiul ighemonului, care a avut o vedere minunată ca fiind înconjurat de tineri luminoși ce puneau pe capul lui cunună strălucitoare.

Celsius l-a mărturisit imediat pe Domnul Iisus și l-a urmat pe Iulian.

Marcian a poruncit aruncarea lor într-o închisoare necurată și întunecată. Dar după ce au intrat la pușcărie mirosul rău a devenit o mireasmă bună. Cei 20 de soldați au văzut minunea și

au crezut în Hristos.

Dumnezeu a descoperit unui prezbiter (preot) Antonie să meargă la temniță.

Cu Antonie au venit și șapte frați cărora le săvârșea sfintele taine.

Ducându-se ei noaptea, un înger mergea înainte care le-a deschis ușile temniței. Prezbiterul Antonie a botezat pe fericitul Celsius și pe cei 20 de ostași iar cei șapte frați au vrut să pătimească și ei cu ceilalți așa că au refuzat să plece din temniță.

Au fost aduși cu toții la judecată iar ighemonul a poruncit lui Iulian să învie un mort care era dus la îngropare.

Iulian s-a rugat, mortul a înviat și a mărturisit pe Dumnezeul creștinilor. *Iată o altă mare minune a Domnului*

Marcian ighemonul a ordonat să fie închis cu ceilalți în temniță și fostul mort acum înviat.

Acolo cel înviat a fost botezat de Antonie prezbiterul cu numele Anastasie adică înviat.

A doua zi Marcian a ordonat să pregătească 31 de poloboace în care să toarne smoală și pucioasă până la jumătate.

Fiecare mucenic a fost băgat într-un poloboc și li s-a dat foc iar Marcian a plecat ca să nu vadă arderea fiului său Celsius.

Deși au ars poloboacele cu tot ce era în ele, sfinții au rămas neatinși. *Încă o mare minune de la Dumnezeu*

Marcian a rămas uimit iar soția lui Marionila s-a dus în temniță și s-a botezat.

Pentru care și ea a fost întemnițată.

După aceasta a ordonat tăierea celor 20 de ostași și a celor șapte tineri iar ceilalți au fost închiși din nou.

După un timp cei rămași s-au prefăcut că vor să se închine idolilor.

Când s-au apropiat de templu s-a rugat Sfântul Iulian și s-a prăbușit templul ucigând pe toți slujitorii idolești și mult popor care era cam la o mie. Apoi s-a crăpat pământul și a ieșit foc din prăpastie care a ars pe cei care se apropiau.

Marcian a chinuit apoi sfinții legându-le degetele de la mâini și picioare cu câlți muiți în undelemn și le-a dat foc, dar sfinții au scăpat. Iar apoi lui Iulian și Celsius le-a fost jupuită pielea de pe cap.

Lui Antonie și Anastasie le-au fost scoși ochii.

Mâinile chinuitorilor au amorțit când s-au apropiat de Marionila apoi au fost dați cu toții ca mâncare la fiare dar Dumnezeu a astupat gura fiarelor. *Altă minune*

Dar Marcian a poruncit să fie uciși toți mucenicii împreună cu toți cei condamnați la moarte din cetate pentru fărădelegi, pentru a nu se mai ști care sunt mucenicii.

După mucenicia lor un cutremur mare a venit și a distrus o treime din cetate și toate locurile de închinare la idoli.

Marcian ighemonul de frică s-a îmbolnăvit și a murit după puține zile.

Au venit creștinii și s-au rugat pentru a afla care dintre cei morți erau mucenici și li s-au arătat sufletele sfinților în chip de fecioare șezând fiecare lângă trupul său.

Așa au fost cunoscuți mucenicii din mulțimea celor uciși odată cu ei.

Mucenicii au fost îngropați sub altarul unei biserici iar din acel loc a ieșit izvor de apă tămăduitoare să vindece toate bolile la rugăciunile sfinților.

Obs. Câtă orbire la ighemon. După ce a văzut atâtea minuni după ce și-a condamnat la moarte fiul și soția, a murit convins că minunile văzute sunt farmece.

10.2.12 Sfânta Tatiana praznic 12 ianuarie

A mărturisit pe Hristos la Roma în timpul împăratului roman Alexandru Sever (222-235) a fost prinsă și dusă cu forța la capîștea templului lui Apollon să-i aducă jertfă.

Sfânta Tatiana s-a rugat la Hristos, a făcut semnul Sfintei Cruci și un cutremur a dus la prăbușirea idolului și a unei părți din templu, unii din închinătorii la idoli au murit iar demonul care locuia în idol a răcnit tare și a fugit.

A fost dusă la judecată, bătută, i s-au scos ochii dar chinuitorii având mari dureri l-au rugat pe judecător să oprească bătaia.

Sfânta Tatiana s-a rugat la Dumnezeu să dea chinuitorilor conștiința adevărului.

Domnul a ascultat rugăciunea ei și a deschis ochii sufletești la toți cei opt care au torturat-o.

Așa au văzut ei patru îngeri care erau lângă ea și atunci au căzut la pământ cerând iertare sfintei și au crezut în Iisus Hristos.

Pentru aceasta mărturisire au fost cumpliti chinuiți și apoi decapitați.

În altă zi a fost scoasă la judecată și au văzut-o toți întreagă, sănătoasă cu trupul și cu ochii veseli de parcă nu ar fi fost orbită.

Judecătorul a refuzat să recunoască această minune și a poruncit s-o dezbrace și s-o taie cu brice așa că au văzut toți, altă

mare minune, că a curs lapte în loc de sânge.

Judecătorul a poruncit să fie pusă la pământ și bătută cu toiege dar chinătorii osteneau și au fost schimbați mulți.

Ei ziceau că se simt bătuți cu vergele de fier de o mână nevăzută încât nouă au și murit iar ceilalți au căzut zdrobiți spre mirarea tuturor.

Sfânta Tatiana arăta a doua zi mai sănătoasă și mai frumoasă.

A fost dusă la templul Artemisei dar ea a făcut semnul Sfintei Cruci și s-a rugat la Dumnezeu.

Încă o minune a urmat că a căzut foc din cer și fulgere și tunete care au ars templul și a omorât mulți slujitori și închinători la idoli.

Apoi a fost dusă la judecată, au spânzurat-o și i-au rupt sânii cu fiare.

În ziua următoare a fost dată ca mâncare la un leu care s-a gudurat la picioarele ei.

Apoi au spânzurat-o din nou și au aruncat-o în foc dar focul nu a ars-o.

Crezând că are farmece ascunse în păr, au tuns-o și au închis-o în templul lui Die crezând că nu-i va mai putea face niciun rău acestui zeu fiind tunsă.

A treia zi au venit mulți la templu să aducă jertfe zeului Die dar au găsit idolul căzut și făcut praf.

Judecătorul a poruncit decapitarea Sfintei Tatiana dar și a tatălui ei dovedit că este creștin.

10.2.13 Sfântul Iacob din Nisibe

Nisibe era o cetate la granița dintre imperiul roman și persan azi Nusaybin, Turcia.

Sfântul Iacob apără credința ortodoxă la primul sinod ecumenic de la Niceea fiind episcop de Nisibe.

După moartea împăratului Constantin a vrut Saporie împăratul Persiei să cucerească cetatea Nisibe dar nu a putut pentru rugăciunile Sfântului Iacob.

Saporie a încercat să o inunde cu apa râului care străbătea zona și a surpat o parte din ziduri, dar au fost refăcute noaptea de locuitori.

Sfântul Iacob s-a urcat pe zidul cetății și văzând cât de numeroasă era oastea persană s-a rugat la Domnul pentru scăpare.

Domnul a făcut o mare minune la rugăciunile Sfântului Iacob că a trimis un nor de țânțari și muște câinești care s-au aruncat

asupra oștii persane.

Caii și elefanții au rupt frâiele și alergau neopriți împreună cu ostașii astfel încât Saporie a fost forțat să plece gonit de insecte.

Au văzut toți puterea cea mare a lui Dumnezeu pentru care creștinii s-au bucurat și au lăudat pe Domnul dar perșii tot n-au venit la credința creștină.

10.2.14 Sfânta Mare Muceniță Irina, praznic 5 mai

Este fiica unui împărat Liciniu al cetății Maghedon și se numea Penelope.

Tatăl ei i-a zidit un turn cu multe camere împodobite și mobilate cu mult aur.

A pus-o împreună cu alte 13 fecioare să crească până la vârsta căsătoriei și cu o învățătoare bătrână Caria și un bătrân înțelept Apelion.

Le-a dat mulți idoli de aur să le protejeze.

Penelope are un vis care este tâlcuit de Apelion care era creștin

Când tatăl ei a vrut să o mărite l-a rugat să o păsuiască șapte zile după care vor vorbi.

A avut alt vis în care un înger îi zice că se va numi Irina și va fi botezată de un preot Timotei, unul din ucenicii sfântului

apostol Pavel.

La puțină vreme ajunge preotul Timotei la turnul sfintei Irina, unde a învățat-o despre credința creștină și a botezat-o pe ea și pe Caria.

Când au venit părinții la ea le-a zis că este creștină .

Tatăl ei a poruncit să jerfească zeilor dar Irina l-a refuzat.

A poruncit să o lege și să o arunce spre a fi omorâtă sub picioarele unor cai sălbatici.

Tatăl ei venit să vadă cum este ucisă și s-a apropiat.

Unul din cai s-a repezit la el, i-a rupt o mână și l-a zdrobit sub copite omorându-l.

Apoi acel cal a început să vorbească fericind-o pe sfânta Irina, Sfânta Irina s-a rugat pentru iertarea tatălui ei și Domnul a mai făcut o mare minune înviindu-l și vindecându-i brațul.

Toți au fost uimiți iar împăratul înviat cu soția s-au botezat împreună cu 3000 oameni.

Apoi împăratul renunță la tron și se mută în turnul zidit pentru fata lui.

Noul împărat Sedechie îi poruncește sfintei Irina să jerfească zeilor și pentru că a refuzat a fost aruncată într-o groapă adâncă cu mulți șerpi veninoși unde a stat zece zile nevătămată.

A venit un înger al Domnului s-a pogorât în groapă și toate târâtoarele au murit.

Împăratul a aflat și a considerat că au fost uciși șerpii prin vrăji așa că a poruncit să o taie cu fierăstrăul de vie.

S-a încercat de trei ori dar fierăstraiele s-au rupt și bucățile rupte au ucis călăii.

Împăratul poruncește să-i se pună o piatră grea pe piept și apoi să o taie cu fierăstrăul.

În timpul acesta împăratul striga cu bucurie:

„Unde este Dumnezeuul tău ? Să vină acum și să te ajute, dacă are putere într-însul!”

Domnul face încă o minune că au căzut fulgere și tunete atât de mari încât chinuitorii au murit.

Văzând acestea împăratul hulitor a fugit speriat, piatra grea a căzut, sfânta Irina s-a ridicat și 8000 de persoane au crezut în Hristos.

Dar împăratul zice să o lege de piatră unei mori care prin rotire să o sfărâme.

Domnul mai face o minune că apa se oprește iar împăratul deși vede minunea zice ;

„cât de mare este puterea acestei vrăjitoare!”

Poporul se rășcoală și-l alungă cu pietre însă împăratul deși scapă cu fuga după șapte zile moare de necaz și mânie.

Este urmat la tron de fiul său Savah care pornește cu oaste spre cetatea Maghedon să răzbune rușinea tatălui,

Sfânta Irina se roagă pentru ajutor Domnului și atât Savah cât și oștirea lui orbesc.

La rugămintea lui Savah, sfânta Irina se roagă pentru iertarea lor și toți și-au recăpătat vederea. -Alta mare minune.

Dar după ce este iertat de Domnul Savah îi poruncește sfintei să jerfească zeilor.

Sfânta Irina refuză și împăratul ordonă să i se bată în tălpi piroane de fier și cu un sac de nisip în spate a fost gonită 5 stadii (un stadiu cca 185 metri) de niște slujitori nemiloși.

La întoarcere sfânta Irina vede un înger al Domnului bătând pământul cu un toiag zicând:

„Iată va fi pierzarea vrășmașilor lui Dumnezeu!”

Când au ajuns la locul unde a lovit îngerul cu toiagul, pământul s-a deschis, slujitorii au fost înghițiți, sfânta Irina a fost dezlegată, piroanele au ieșit din picioare și rănilor au fost vindecate.

Tot atunci cam 10000 de idolatri au murit iar 30000 au crezut

și s-au botezat.

Împăratul nu a crezut și a fost nimicit de îngerul Domnului.

Sfânta Irina a propăvăduit cuvântul Domnului, a vindecat bolnavi, a curățat leproși, a alungat demoni și a înviat un mort.

În urma atâtor minuni s-au botezat 50000 suflete.

După trei ani sfânta Irina s-a dus în altă cetate Calinic sau Caliopi unde era împărat Numerian rudă cu Sedechie.

La praznicul zeiței Artemida sfânta Irina a propăvăduit în fața împăratului pe Domnul Iisus Hristos.

El a poruncit s-o ardă în trei boi de aramă înroșiți în foc.

S-a arătat îngerul Domnului spunând să nu se teamă.

A fost aruncată pe rând în primul și apoi în al doilea bou și a rămas nevătămată.

După ce a fost aruncată și în cel de al treilea bou înroșit în foc, Domnul mai face o minune că a mers boul ca și cum ar fi fost viu cam un sfert de stadiu și apoi a crăpat.

Sfânta Irina a ieșit întreagă slăvind pe Domnul în fața tuturor.

Văzând așa minune cam 10000 de oameni au crezut și s-au botezat.

Deși a văzut și împăratul, nu numai că nu a crezut dar și mai hulea pe Dumnezeu.

A fost lovit cu o boală de moarte de îngerul Domnului.

Înainte de a muri a poruncit eparhului Vavodon al cetății sale să o chinuie pe sfânta Irina și s-o ucidă cu o moarte groaznică.

După moartea lui, sfânta Irina a propăvăduit pe Hristos în cetate căci eparhul s-a temut de tulburări.

De aceea a plecat într-o altă cetate numită a lui Constantin poruncind ostașilor s-o prindă pe sfânta Irina și să o aducă legată după el.

La refuzul sfintei Irina de a se închina zeilor, eparhul a ordonat să fie legată de un grătar de fier, să fie unsă cu untdelemn, untură și smoală și să-i dea foc.

Focul a ars mult timp dar sfânta Irina a rămas neatinsă spre mirarea tuturor.

Apoi îngerul Domnului a dezlegat-o și a arătat-o sănătoasă prin minunea Domnului.

Eparhul a căzut la picioarele sfintei Irina cerând iertare și crezând în Domnul.

Preotul Timotei l-a botezat pe el și mulțime de popor.

A mai stat în cetate timp de cincizeci de zile dar a fost prinsă de ostașii lui Savorie împăratul cetății Mesemvria din Tracia.

Acolo a fost ucisă cu sabia și îngropată în afara cetății.

Împăratul se bucura și hulea „unde este Hristos ajutorul ei ?
Pentru ce nu a izbăvit-o din mâinile mele ?”

Dumnezeu l-a auzit hulind și a înviat-o pe sfânta Irina iar îngerul Domnului a trimis-o în cetate să o vadă toți vie și nevătămată și să cunoască toți pe Dumnezeu cel Atotputernic.

Sfânta Irina a intrat în cetate cu o ramură de măslin în mână spre mirarea și spaima multora.

A aflat și împăratul și a căzut la picioarele ei zicând:

„Acum am cunoscut că mare Dumnezeu ai ! Dar mă rog ție să petreci în cetatea aceasta și să ne faci și pe noi creștini”

A rămas sfânta Irina la ei șaptezeci de zile iar preotul Timotei i-a botezat pe cei care au crezut.

Apoi s-a întors în cetatea ei Maghedon de unde a fost răpită și dusă pe un nor în cetatea Efes.

Apoi a propăvăduit multă vreme pe Domnul și a adus pe mulți la creștinism, făcând multe minuni și vindecând mulți bolnavi.

A rugat să fie astupată cu un bolovan greu într-un mormânt dintr-o stâncă în afara cetății și timp de patru zile să nu-l descope nimeni.

A patra zi mormântul era gol.

Aceasta este viața sfintei Irina prin care Domnul a făcut atât de

multe și mari minuni încât cu greu le am putea crede dacă nu am ști că sunt verificate și confirmate de sfânta Biserică.

10.3 Minuni făcute pentru luminarea arienilor

Erezia arianismului a fost inițiată de un preot Arie din Alexandria Egiptului care nu a vrut să accepte că Hristos este Dumnezeu.

El afirmă că Dumnezeu este unic iar Iisus este Fiul lui Dumnezeu deci este creație negând atât Sfânta Treime cât și dubla fire a Mântuitorului (de Dumnezeu și de om) încălcând Scripturile.

1 Ioan 5.7 „Căci trei sunt care mărturisesc în Cer, Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh și Aceștia trei Una sunt”

1 Ioan 5.20 „Știm iarăși că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat nouă pricepere, ca să cunoaștem pe Dumnezeul cel adevărat, Și noi suntem în Dumnezeul cel adevărat adică întru Fiul Său Iisus Hristos .

Acesta este adevăratul Dumnezeu și viața de veci”

10.3.1 Minunea făcută prin Sfântul Spiridon prăznuire 12 dec.

A fost episcop de Trinitunda, cetate din insula Cipru, în timpul împăratului Constantin cel Mare.

A apărut atunci o mare tulburare în rândul creștinilor de la un preot Arie din Alexandria Egiptului care susținea că Domnul Iisus Hristos este fiul lui Dumnezeu dar nu este Dumnezeu.

Pentru că învățătura lui Arie a câștigat mulți adepți (inclusiv episcopi) împăratul a invitat la Niceea toți episcopii vremii, pe Arie și mulți filozofi păgâni.

Arie pleaca de la ideea că un tată nu poate avea aceeași vârstă cu fiul său.

Arie susținea că Dumnezeu este unic deci Fiul este creație fiind născut din Tatăl și prin urmare are un început adică a fost un timp când Fiul nu a existat negând astfel dumnezeirea Fiului.

Arie nega Preasfânta Treime adică nu accepta un Dumnezeu unic în trei fețe, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh (Trei Persoane într-una).

Arie zicea că dacă fiul ar fi Dumnezeu când s-a pogorât pe pământ nu ar mai rămâne în cer deplină Dumnezeirea. (imposibil să se scadă ceva dintr-un întreg fără a se micșora întregul).

Au fost prezenți 318 episcopi iar la dezbateri cei ce criticau argumentele lui Arie nu puteau să-l convingă nici pe el nici pe învățați păgâni care râdeau de învățătura creștină a Preasfintei Treimi.

Arie cerea un singur exemplu pentru a crede.

Dar „Iisus a zis Eu sunt Lumina lumii”

În limba greacă lumină înseamnă și lumânare iar lumina unei lumânări poate să dea lumină la alte multe lumânări, fără ca flacăra să scadă cât de puțin, așadar există și în lumea noastră materială un exemplu ca răspuns la cererea lui Arie.

Atunci s-a adăugat în crez Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Arie mai susținea că nu pot fi trei într-unul negând sfânta Treime.

Atunci Sfântul Spiridon a ridicat o cărămidă în mâna stângă, iar cu cea dreaptă a făcut semnul Sfintei Cruci zicând:

„În numele Tatălui și a Fiului și Sfântului Duh” iar Dumnezeu a făcut o Mare Minune, căci focul s-a ridicat în aer, apa s-a scurs jos iar lutul a rămas în mâna sa.”

Iată că pot fi trei în unul !

O lumină aflată într-o încăpere cu trei ferestre poate fi percepută diferit prin fiecare fereastră deși sursa este unică (vezi viața sfintei Varvara).

Această mare minune a sfântului Spiridon în fața sutelor de persoane prezente în marea sală a palatului imperial din Niceea i-a făcut să înțeleagă corectitudinea învățaturii despre Sfânta Treime și au dat anatemei învățătura lui Arie.

10.3.2 Minunea făcută prin Sfântul Nicolae

A trăit între 15 martie 270 - 6 decembrie 343, s-a născut în cetatea Patara din zona Lichiei în sudul Asiei Mici pe vremea Imperiului Roman, azi provincia Antalya din Turcia.

A venit pe lumea după mulți ani de rugăciuni ale părinților săi Teofan și Nona.

Copilul a uimit părinții de când era mic sugând doar de la sânul drept, iar în zilele de post miercuri și vineri doar seara după vecernie.

A îmbrățișat viața monahală și a împărțit averea la săraci, a devenit preot apoi a fost ales episcop la cetății Mira din Lichia azi orașul Demre din Turcia.

A făcut multe milostenii pentru care a rămas renumit până azi

ca grabnic ajutor al celor săraci, orfani, necăjiți.

A făcut multe minuni în timpul vieții.

Exemple:

- S-a arătat unor corăbieri îngroziți de o furtună care era gata să le scufunde corabia și prin rugăciuni către Domnul s-a arătat sfântul Nicolae și s-a potolit furtuna ajungând cu bine la țărm.

A fost recunoscut în Mira Lichiei ca salvatorul lor.

- S-a arătat în vis unui negustor care voia să-și vândă corabia plină cu grâne în alt port și i-a rugat să-și vândă grâul în cetatea sa care era amenințată de foamete.

- S-a arătat în vis împăratului Constantin cel Mare zicându-i să elibereze trei voievozi închiși pe nedrept și condamnați la moarte.

A obținut anularea pedepsei și eliberarea lor.

- A participat la primul Sinod Ecumenic de la Niceea din anul 325 convocat pentru analizarea concepțiilor preotului Arie din Alexandria Egiptului.

În urma discuțiilor ideile lui Arie au fost condamnate și declarate erezie.

Arie era susținut de filozofii păgâni invitați la Sinod și avea o atitudine sfidătoare față de Prea Sfânta Treime și de Prea Sfânta

Fecioara Maria.

Din acest motiv Sfântul Nicolae îi dă o palmă lui Arie a cărui gură s-a întors la ceafă prin minune.

L-au rugat să-l ierte pe Arie și să-i întoarcă gura la loc, ceea ce prin rugăciunile Sfântului Nicolae s-a întâmplat.

Dar pentru gestul său considerat nepotrivit pentru un ierarh creștin ceilalți participanți i-au luat semnele arhieresti.

Dar altă minune dumnezeiască a urmat căci Sfântul Nicolae le primește înapoi din mâna Maicii Domnului spre mirarea tuturor, arătându-le că este apreciată râvna lui duhovnicească.

Căci una este să nu crezi și alta este să hulești pe Dumnezeu și cele sfinte.

După trecerea sa la Domnul s-a făcut și mai mare făcător de minuni, din sfintele sale moaște Domnul a făcut să izvorască mir cu care se ungeau bolnavii și se vindecau.

După ce Imperiul Otoman a ocupat Asia Mică inclusiv cetatea Mira Lichiei un grup de corăbieri din cetatea Bari din Italia s-a prezentat drept negustori și i-au răpit sfintele moaște.

În zilele noastre sfintele moaște nu mai izvorăsc mir, ci un lichid asemănător apei, numit mană, care se scoate o dată pe an de ziua sfântului pe 6 decembrie, dar este o cantitate mică.

Sfintele moaște nu sunt expuse la vedere ci sunt la baza altarului bisericii catolice unde au fost depuse.

Pentru a se elimina orice suspiciune legată de izvorârea manei conducătorii bisericii au fost de acord să fie puse sfintele moaște într-un recipient special proiectat încât după închiderea lui să nu se mai poată introduce nimic ci doar să poată fi scoasă mana.

Au fost ani cu multe victime în Italia din cauza conflictelor dintre poliție și grupările mafiot.

În acești ani sfintele moaște nu au mai dat nici un pic de „mană” iar preoții zic că Sfântul Nicolae este supărat.

De la Sfântul Nicolae a rămas obiceiul de a primi sau oferi daruri de ziua lui (în cizme, pantofi.etc) dar și bățul Sfântului Nicolae pentru copii obraznici.

Pentru ca pelerinii să aibă o amintire de la Sfântul Nicolae mica cantitate de „mană” este amestecată cu aghiazmă și oferită în mici sticlute la biserica Sfântului Nicolae din Bari.

10.3.3 Minunea făcută prin Sfântul Vasile Cel Mare

Trecând împăratul Valens prin Niceea, la cererea arienilor (adeptii ereziei lui Arie care negau dumnezeirea Domnului Iisus Hristos), a dat biserica ortodocșilor la acești eretici pentru că era

și el căzut în aceeași erezie.

După plecarea împăratului ajunge sfântul Vasile Cel Mare în Niceea și află nedreptatea făcută de împărat din plângerile drept-credincioșilor ortodocși.

Sfântul Vasile s-a dus la împărat care era deja ajuns în Constantinopol să ceară judecată dreaptă. Împăratul acceptă să-l pună pe Sfântul Vasile să judece cu condiția să nu-i favorizeze pe ortodocși.

Sfântul Vasile propune arienilor să încuie ușile bisericii și să le sigileze.

Apoi arienii să se roage trei zile iar ortodocșii o zi, dacă se vor deschide ușile bisericii la rugăciunile arienilor să rămână la ei.

Dacă se vor deschide la rugăciunile ortodocșilor să fie a lor.

Dacă nu se vor deschide nici la unii , nici la alții, să rămână arienilor. Au făcut arienii trei zile rugăciuni și nu s-au deschis ușile.

Sfântul Vasile a făcut rugăciune cu priveghere toată noaptea cu obștea ortodocșilor în biserica Sfântului Diomid, în afara cetății, pentru că în cetate toate bisericile erau date arienilor.

Dimineață au venit cu toții la biserica pecetluită cântând „Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte,

miluiește-ne pe noi ! ”

În fața bisericii a pus poporul să ridice mâinile și să strige „Doamne miluiește!”

Apoi Sfântul Vasile a făcut semnul Sfintei Cruci de trei ori, apropiindu-se de ușă zicând ”Bine este cuvântat Dumnezeuul creștinilor, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor !”.

Poporul a zis „Amin” și îndată s-a făcut cutremur, s-au sfărâmat zăvoarele, s-au deschis ușile care s-au lovit de zid ca și împinse de un vânt sau furtună mare .

Sfântul Vasile a început a cânta ”Ridicați boieri porțile voastre, ridicați porțile veșnice și va intra împăratul slavei !”.

Și a intrat Sfântul Vasile în biserică cu mulțimea credincioșilor ortodocși săvârșind Sfânta Liturghie.

Mulți arieni văzând minunea s-au întors la dreapta credință ortodoxă.

A aflat și împăratul de aceasta minune și s-a mirat foarte dar de degeaba a aflat împăratul că nu a renunțat la erezia ariană.

(Din viețile sfinților pe Ianuarie, Ediția a doua, Editura Romanului 2001)

10.3.4 Minunea Sfântului Isachie cu împăratul Valens

praznic 30 mai

„Când mergea împăratul Valens arianul cu război contra sciților (vizigoților) a mers la dânsul Sfântul Isachie și i-a zis
„Deschide Împărate bisericile ortodocșilor și vei izbândi la război !”

Dar împăratul nu l-a ascultat și pornindu-se cu mânie i-a zis
„Când mă voi întoarce, te voi chinui pentru cuvântul acesta”.

Iar preacuviosul i-a răspuns „ De te vei întoarce, nu a grăit Dumnezeu cu mine, dar vei fi lovit la război și vei fugi din fața vrășmașilor tăi și de viu te vei topi în foc ! ”.

Ceea ce s-a și întâmplat. Căci Valens ascunzându-se într-o sură de paie, acolo i s-a dat foc și a ars”

Înțelegem Dumnezeu pedepsește pe împăratul Valens pentru prigoana împotriva creștinilor ortodocși.

Împăratul Valens (Flavius Valens) 364 – 378 d.H a fost înfrânt și ucis în lupta de la Adrianopol (azi Edirne) la data de 09 august 378 d.H de vizigoții stabiliți în imperiu.

Împăratul căzuse în erezia ariană și a prigonit pe dreptcredincioșii ortodocși, le-a luat cu forța bisericile și le-a dat ereticilor arieni.

10.4 Minuni făcute pentru luminarea monofiziților.

Erezia monofizită sau a neocalcedonienilor nu recunoaște că Iisus Hristos are două firi una dumnezeiască și una omenească.

Ortodoxia mărturisește că în Domnul Iisus Hristos sunt în mod neamestecat, neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit cele două firi.

Erezia începe cu patriarhul de Constantinopol Nestorie (428-431) care susține că Preasfânta Fecioară Maria nu este Născătoare de Dumnezeu ci doar de om. (ar fi doar purtătoare Dumnezeu)

Erezia lui Nestorie a primit anatema în anul 431 la Sinodul al treilea de la Efes.

Arhimandritul Eutihie a susținut douăerezii.

1. Hristos a avut doar o singură fire cea dumnezeiască care „absoarbe” firea omenească.

2. Hristos nu ar mai avea după Înviere firea omenească ci doar dumnezeiască.

Sinodul de la Constantinopol din 448 dă anatemei aceste concepții.

Patriarhul de Alexandria Dioscor convoacă un Sinod la Efes în 449 la care aruncă anatema asupra învățăturii ortodoxe (cu

cele două firi) reabilitându-l pe Eutihie.

Dezbaterile au continuat până la Sinodul al patrulea de la Calcedon din anul 451 unde este condamnată concepția monofizită.

Identitatea persoanei (ipostasul) arată că în orice act dumnezeiesc sau omenesc, o fire transmite celeilalte propriile însușiri, fără a se desființa firile.

Pentru că orăcăta îndumnezeire ar primi firea omenească, tot omenească rămâne.

De aceea spunem că Hristos a pățimit pe Cruce după trup (după umanitate) și nu spunem că a pățimit doar firea omenească singură.

La fel Nu spunem că pe cruce a pățimit Iisus doar cu firea dumnezeiască (căci este nepățimitoare) ci spunem că a pățimit Hristos după umanitate.

Adică Hristos a murit după trup și a înviat în trup.

Monofiziții amestecă cele două firi în una singură și rezultă că ori Hristos a pățimit pe Cruce cu dumnezeirea - absurd ori că pătimirea pe Cruce nu a fost reală - absurd.

Amestecând cele dou firi până la dizolvare, erezia monofizită naște în sec VII erezia monotelită. (o singură lucrare, o singură

voință)

Această erezie primește anatema la sinodul al șaselea de la Constantinopol în anul 681.

Dar au rămas până azi cinci biserici rupte de ortodoxie numite fie neocalcedoniene fie de rit oriental.

Ele se autointitulează „ortodoxe” deși nu recunosc sinoadele.

- Biserica egipteană (coptă)
- Biserica etiopiană
- Biserica siriană (maronită)
- Biserica armeană
- Biserica indiană (malankara)

În condițiile istorice dificile au căzut sub ocupația musulmană și au crezut că vor avea sprijinul Vaticanului acceptând Unirea cu Roma și toate ereziile papalității.

Din minunile făcute de Dumnezeu spre luminarea monofiziților menționăm mai jos:

10.4.1 Minunea Sfintei Lumini din coloana de piatra

La 1579 turcii primesc bani de la armeni și interzic grecilor ortodocși intrarea la Sfânta Biserică a Învierii din Ierusalim în Sâmbăta Mare.

Patriarhul armean a vrut să aibă el cinstea să primească Sfânta Lumină și să o împartă celorlalte.

Patriarhul ortodox Sofronie al IV-lea a rămas cu toată suita în fața ușilor închise și s-a rugat acolo cu toții ortodocșii până s-a făcut noapte.

Deodată s-a despicat coloana de piatră din stânga intrării în biserică și Sfânta Lumină a izbucnit din interiorul acestei coloane.

Așa ca tot Patriarhul Ortodox a împărțit Sfânta Lumină.

10.4.2 Minunea făcută prin Sfânta Eufimia

În sec V-lea dH, apare o nouă erezie care afirmă că Domnul Iisus Hristos nu ar avea două firi (cea dumnezeiască și cea omenească) ci numai cea dumnezeiască.

Erezia era propăvăduită de Dioscor și Eutihie care au convins și pe unii ierarhi provocând tulburări.

Împărații Marcian și Pulheria (450-457dH) au convocat la Calcedon Sinodul al IV-lea în anul 451 dH.

Pentru că dezbaterile nu au dus la nici un rezultat, patriarhul Anatolie de Constantinopol a propus ca decizia să fie lăsată în voia Sfântului Duh.

Fiecare parte a fost de acord să-și scrie punctul de vedere într-o scrisoare.

Ambele scrisori au fost puse pe pieptul Sfintei Eufimia a cărei sfinte moaște erau în biserica din Calcedon.

Mormântul a fost deschis în prezența împăratului a patriarhului și a celorlalți participanți și apoi închis, sigilat cu pecetea împărătească și a fost pusă pază.

Au urmat trei zile de rugăciuni către Duhul Sfânt Dumnezeu pentru ca să primească un semn prin Sfânta Eufimia.

A patra zi în fața tuturor (împărat, patriarh etc...) a fost rupt sigiliul imperial, ridicată placa de marmură și capacul sicriului.

Spre uimirea tuturor Sfânta Eufimia a întins mâna cu scrisoarea ortodocșilor către împărat și patriarh ca și cum ar fi fost vie.

Scrisoarea monofiziților era la picioarele Sfintei.

Această mare minune făcută de Dumnezeu prin Sfânta Eufimia arată că monofizismul este erezie iar credința ortodoxă este adevărată.

Totuși până astăzi cinci Biserici creștine au rămas monofizite; Biserica coptă (Egipt), Biserica Etiopiană, Biserica Armeană, Biserica Indiană a Sfântului Apostol Toma, Biserica

maronită (Siria, Liban, Iordania, Cisiordania).

Bisericele acestea sunt numite și Biserici creștine orientale.

Ele au recunoscut primatul papal și sunt și azi în subordinea Vaticanului.

10.5 Minuni făcute pentru cei ce nu cred în Înviere

10.5.1 Minunea celor șapte tineri din Efes

praznic 8 august

Acești tineri erau ostași și au trăit în cetatea Efes în vremea lui Deciu (249 -251 d.H) împărat păgân și prigonitor al creștinilor.

Când a venit împăratul la Efes a adus jertfe zeilor împreună cu mai marii cetății apoi a ordonat să-i prindă pe creștini și să-i oblige să aducă și ei jertfe zeilor.

Unii creștini au fugit de frică în alte părți, alții au fost prinși și au adus jertfe zeilor.

Cei ce au refuzat au fost chinuți și apoi uciși iar trupurile puse la vedere să fie mâncate de păsări căci s-a interzis îngroparea lor.

Au fost prinși și cei șapte ostași care au refuzat să aducă jertfe zeilor.

Împăratul văzându-i așa tineri și frumoși a poruncit să fie lăsați liberi până la întoarcerea sa, lăsându-le timp să se răzgândească.

Tinerii după eliberare s-au sfătuit:

„Să plecăm din cetate până ce împăratul se va întoarce, să intrăm în peștera cea mare din munte care este în partea răsăritului .

Acolo în liniște să ne rugăm lui Dumnezeu cu dinadinsul să ne întărească în mărturisirea preasfântului Său nume ca astfel să stăm fără teamă înaintea tiranului și bărbătește pătimind, să câștigăm de la Domnul nostru Iisus Hristos cununa cea neveștejită a slavei cea pregătită credincioșilor robilor lui”

Au luat puțini arginți ca să le ajungă câteva zile pentru hrană și s-au dus la muntele dinspre răsărit numit Ohlon.

Au stat mai multe zile rugându-se lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor lor.

Cel mai tânăr dintre ei Iamvliih, mergea în cetate cu haine proaste să nu fie cunoscut, cumpăra hrană și se interesa de venirea Împăratului.

Într-o zi a văzut venind împăratul și a auzit porunca lui de a jertfi zeilor a doua zi toți mai marii cetății.

A mai auzit și de porunca împăratului de a fi căutați cei șapte tineri eliberați ca să jertfească și ei.

A anunțat Iamvlii pe ceilanți că sunt căutați. S-au rugat multă vreme încredințându-se ajutorului și mila lui Dumnezeu.

Apoi au mâncat și au adormit iar Domnul le-a dat un somn de moarte.

A doua zi a dat ordin împăratul să fie aduși cei șapte tineri, iar dacă nu vor fi găsiți să fie chinuiți părinții lor până ce vor spune unde sunt fiii lor.

Părinții au spus că au fugit de multe zile și au auzit că sunt în peștera cea mare de pe muntele Ohlon, dar nu știu dacă mai trăiesc sau nu.

Împăratul a ordonat să fie astupată gura peșterii cu pietre mari zicând :

„Deorece nu s-au căit și nu s-au întors la zei și s-au ascuns dinaintea feții noastre, să nu mai vadă de acum față omenească ci să piară de foame și de sete în fundul peșterii”

Peștera a fost astupată dar doi din postelnicii împăratului, Teodor și Rufin. creștini tăinuți au scris pătimirea acestor șapte tineri pe două tăblițe de plumb pe care le-au pus într-un sicriș de aramă pecetluindu-le.

Au pus micul sicriu printre pietrele de la ușa peșterii ca să se afle cândva ca sunt mucenici ce au murit pentru Hristos.

După o vreme a pierit împăratul Deciu, și alți împărați păgâni apoi de la Sfântul Împărat Constantin, au fost împărați creștini până la împăratul Teodosie Cel Tânăr(408 - 450 d.H).

În vremea sa a apărut o erezie, că nu ar fi învierea morților, convingând chiar și episcopi în frunte cu Teodor episcopul Egheniei.

A pornit o mare prigoană contra dreptcredincioșilor iar împăratul Teodosie s-a rugat lui Dumnezeu cu post și lacrimi ca să-i arate adevărul.

În acest timp stăpânul peste muntele Ohlon a vrut să construiască un staul pentru oile sale.

Slugile sale au început a lua pietre de la gura peșterii de care nu se mai știa nimic și astfel a apărut o gaură.

Atunci a înviat Domnul pe cei șapte tineri care prin minunea lui Dumnezeu credeau că au dormit doar o noapte fiind cu hainele întregi, neputrezite.

Au trimis pe Iamvlih să cumpere pâine iar ei se pregăteau să primească chinurile și moartea ordonată de împăratul Deciu.

Iamvlih vede cu uimire pe zidurile cetății și la porți semnul

Sfintei Cruci, vede alte case, oameni îmbrăcați diferit și crede că s-a rătăcit în altă cetate.

Vrea să cumpere pâine și să plece repede, dă banul de argint dar vânzătorul vede că este un ban cu chipul unui împărat de odinioară și crede că tânărul a găsit o comoară.

Îl prinde și-i cere să-i spună unde este comoara.

Vestea se răspândește pâna la conducătorul cetății și la episcopul la care este adus pentru cercetare.

Așa află că Deciu a murit de mult și atunci se oferă să-i ducă la peștera în care erau prietenii săi.

S-au dus cu toții să-i vadă pe tinerii din peșteră și au găsit și sicriașul de aramă pecetluit în care era numele celor șapte tineri zidiți din porunca împăratului Deciu.

Tinerii le-au spus că a fost prigoană împotriva creștinilor și că ei au fugit și s-au ascuns acolo.

Conducătorul (Antipatul) cetății și episcopul au făcut scrisoare către Împăratul Teodosie relatând cele spuse de cei șapte tineri care au înviat din morți.

Împăratul s-a dus cu boierii să vadă minunea din cetatea Efes.

Sfântul Maximilian a zis împăratului. „De acum împărăția ta va fi puternică, pentru credința ta cea tare, și Iisus Hristos, Fiul

lui Dumnezeu cel viu, o va păzi nevătămată de tot răul întru numele Său cel sfânt.

Și să crezi că pentru tine ne-a înviat pe noi Dumnezeu, mai înainte de învierea cea de obște"

Scriitorul grec Nichifor a lui Calist adaugă și aceasta, că și la masă împăratul s-a împărtășit șapte zile împreună cu dâșii și le slujea lor.

Iar după multe vorbiri, toți privind spre dâșii cu dinadinsul și îndulcindu-se de vederea feței lor, i-au văzut plecându-și iar capetele la pământ și adormind cu somnul morții, după porunca lui Dumnezeu.

Împăratul, stând lângă dâșii, a plâns foarte mult împreună cu cei ce erau lângă el. Și a poruncit împăratul să se facă șapte racle de argint și de aur, în care să se pună trupurile sfinților.

Dar în noaptea aceea, sfinții s-au arătat împăratului în vis, poruncindu-i să-i lase să se odihnească așa pe pământ, precum s-au odihnit și mai înainte.

După aceasta s-a adunat acolo sobor cu mulți episcopi și făcând praznic luminos, au cinstit cu vrednicie pe sfinții mucenici.

Iar împăratul, făcând multe milostenii săracilor și scăpătaților

țării aceleia, și pe cei ce erau în legături eliberându-i, s-a întors la Constantinopol, bucurându-se și slăvind pe Hristos Dumnezeuul nostru, Căruia și de la noi, păcătoșii, să-i fie cinste și slavă, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

10.6 Minuni făcute pentru luminarea catolicilor

Biserica Domnului nostru Iisus Hristos este una, eternă, fiind sfințită prin sângele Domnului.

Ea nu este o haină împărțită precum se zice „împărțit-au hainele mele loruși și pentru cămașa mea au aruncat sorti”, ci după cum se spune în Evanghelii a rămas întreagă, de aceea părinții bisericii, pentru a ține unitatea credinței și a tainelor primite de la apostoli prin tradiție, au stabilit canoane care să țină învățătura Domnului întreagă, fără eresurile interpretării omenești.

„Deci, cel ce va strica una din aceste porunci, foarte mici, și va învăța așa pe oameni, foarte mic se va chema în împărăția cerurilor”.

Multe minuni în lumea creștină au fost făcute pentru îndreptarea învățăturilor, zis eretice, pentru care Dumnezeu a ridicat sfinți mari printre care pomenim aici o scurtă istorie a

falsei învățături catolice care după schisma din 1054, nerespectând canoanele a ajuns o groaznică erezie.

Vaticanul adoptă multeerezii printre care:

- Primatul Papal
- Filioque
- Purgatoriul și altele.

Primatul Papal înseamnă că episcopul Romei (Papa) ar fi mai mare decât ceilalți episcopi datorită următoarelor argumente:

Matei 16.13-18 „Iisus întreabă pe ucenici.. Cine zic oamenii că sunt Eu ?

Iar ei au răspuns: unii Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci.

Și le-a zis: Dar voi cine ziceți că sunt ?

Răspunzând Simon-Petru a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu.

Iar Iisus răspunzând i-a zis: Fericit ești tu Simone, fiul lui Iona că nu trupul și sângele ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu Cel din ceruri.

Și Eu zic ție că tu ești Petru (piatră, stâncă) și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui !”

De aici ar rezulta că Biserica creștină a fost zidită de Domnul

Iisus Hristos pe sfântul apostol Petru ca persoană, adică piatra ar fi Petru.

Prin urmare Vaticanul susține că ceea ce decide Petru (și urmașii lui papii de la Roma) ar fi obligatoriu pentru întreaga biserică și pentru credincioși.

Această idee a apărut la sfârșitul primului mileniu odată cu pretenția Romei de a conduce întreaga lume creștină.

Biserica Ortodoxă păstrează vechea concepție de la începutul creștinismului că piatra este mărturisirea lui Petru și anume că Iisus este Fiul lui Dumnezeu deoarece:

2 Corinteni 3.11 „Căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă care este Iisus Hristos”

Deci nu poate fi Petru piatra de temelie a bisericii.

Dacă Petru ar fi fost conducătorul apostolilor nu ar mai fi cerut mama fiilor lui Zevedeu locurile de cinste.

Matei 20.20,21 „Atunci a venit la El, mama fiilor lui Zevedeu, împreună cu fii ei, închinându-se și cerând ceva de la El.

Iar El i-a zis „Ce vrei?”

Ea i-a zis: „Zi ca să șadă aceștia doi, fii ai mei, unul de-a dreapta și altul de-a stânga, întru împărăția Ta”

Dacă Petru ar fi fost conducătorul celorlalți nu ar mai fi fost

muștră de Sfântul apostol Pavel în fața tuturor.

Galateni 2.14 „Dar când am văzut că ei nu calcă drept, după cuvântul Evangheliei, am zis lui Chefa (Petru, piatră în grecește) înaintea tuturor: Dacă tu care ești iudeu, trăiești ca păgânii și nu ca iudeu, atunci de ce silești pe păgâni ca să trăiască ca iudeii?”

Atenție Iisus spune clar că voi zidi Biserica Mea, adică a Lui, de origine divină și nu biserica ta, adică a lui Petru. (omenescă)

Biserica creștină este întemeiată de jerfa de pe Cruce și sfințită cu sfântul sânge al Domnului.

Din această biserică fac parte toți oamenii care mărturisesc că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat adică creștinii.

Căci Iisus este piatra din capul unghiului neluată în seama de ziditori, nu Petru.

Dacă Petru ar fi fost conducătorul sfinților apostoli de ce nu este nici măcar un singur Papă care să fi condus întreaga biserică creștină până la schisma din 1054?

Alt argument al Vaticanului:

Ioan 21,3-23 Iisus îi spune de trei ori lui Petru „paște Oile Mele” așadar l-ar face conducătorul celorlalți.

Biserica ortodoxă afirmă că este momentul în care Iisus

iertându-l pentru cele trei lepădări îl repune pe treapta de apostol din care căzuse știind pocăința lui sinceră și multe lacrimi vărsate.

Alt argument la Vaticanului.

Promisiunea dată sfântului apostol Petru că va putea ierta păcatele.

Matei 16.9 „Și-ți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în cer și ce vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și-n ceruri”

Biserica ortodoxă menționează că promisiunea făcută lui Petru este la viitor și se va împlini la cincizecime odată cu ceilalți apostoli.

Ioan 20.22,23 „Luați Duh Sfânt, căroră veți ierta păcatele vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute”

Alt argument al Vaticanului.

Donația falsă a împăratului Constantin cel Mare „Donatio Constantini”

Actul ar fi fost emis de sfântul împărat Constantin cel Mare ca să ofere Papei Silvestru (și urmașilor săi ca succesori a Sfântului apostol Petru) un drept de guvernare, putere imperială asupra Romei și a părții de Apus a Imperiului Roman.

Deasemenea textul ar oferi Papei și un drept de întâietate (primat papal) asupra bisericii de Răsărit.

Documentul a fost folosit ca argument forte sute de ani începând cu sfârșitul primului mileniu adică de când Papii de la Roma au ridicat pretenția recunoașterii primatului papal.

Documentul s-a dovedit fiind un fals realizat între 750 și 850.

În „Aurea Roma” din anul 1001 împăratul german Otto al III-lea (930-1002) denunță ambiția de putere afirmând că acest act este un fals.

În anul 1433 cardinalul și filozof german Niccollo Cusano în declarația prezentată la Basilea face public falsul.

Italianul Lorenzo (1407-1457) un preot catolic remarcă din anul 1440 că apar formulări și titluri imperiale inexistente în timpul împăratului Constantin cel Mare.

Germanul Nikolaus von Kues (1401-1464) cardinal catolic și filozof german a observat că documentul are mențiunea că ar fi fost emis la Constantinopol ceea ce era imposibil.

Se știe că împăratul Constantin cel Mare a ridicat noua capitală a Imperiului Roman pe locul vechii cetăți Bizantium și a numit-o Noua Romă iar locuitorii s-au numit romei.

Mult mai târziu, după moartea sa, urmașii în semn de respect

au schimbat numele capitalei Noua Romă în Constantinopol (orașul lui Constantin).

Vaticanul nu a renunțat la ideia „primatului papal” pe care au preluat-o la Conciliul Vatican I (1870).

Dar în virtutea acestui fals papii și-au luat dreptul de a încălca toate deciziile adoptate prin consens de toți episcopii creștini înainte de 1054, pentru a impune deciziile lor abuzive.

Practic are loc o înlocuire a principilui democratic de luarea deciziilor pe baza unui consens a tuturor episcopilor cu impunerea voinței unei persoane Papa chiar împotriva părerilor multor cardinali.

Pe baza primatului papal a fost posibilă proclamarea „infailibilității papale” la data de 20 septembrie 1870 care prevede că deciziile papilor sunt „neschimbătoare și irevocabile”.

În plus aceste decizii ale papilor sunt luate „de la sine” (în latină *ex se*) și nu prin aprobarea unei majorități a cardinalilor Vaticanului.

Aceasta este una din consecințele acceptării Primatului Papal căci o greșeală necorectată duce inevitabil la alta.

Dacă s-ar admite „primatul papal” s-ar încălca principiul de apostolicitate a Sfintei Biserici creștine deoarece s-ar admite

extinderea autorității unei Biserici apostolice asupra alteia ceea ce este imposibil căci de la început au fost egale.

Altă consecință a „Primatul Papal” este proclamarea Papei de la Roma ca „vicar” a lui Iisus Hristos .

Știm că vicarul înlocuiește titularul unui post în lipsa acestuia (când acesta este plecat, bolnav...etc).

Să înțelegem că Iisus Hristos nu mai este capul Bisericii Catolice dacă locul este ocupat de Papă?

Așa a fost posibilă declararea Papei ca Dumnezeu pământesc în mod oficial...!!!

Ar însemna oficial să încălcăm porunca lui Dumnezeu :

„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine !,, și Luca 4.8 :

„ Domnului Dumnezeu să te închini și numai Lui unuia să-I slujești”

Constatăm că fiecare erezie acceptată permite apariția altora.

Ar trebui să uităm că Papa este om deci creație și a înlocui pe Dumnezeu cu creația este idolatrie.

Ce facem dacă o decizie a Papei ar încălca Sfânta Scriptură?

Vaticanul a găsit soluția.

Este incredibil și totuși oficial s-a decis că hotărârile Papei au prioritate, adică pot încălca orice text din Sfânta Scriptură!!!

Prin urmare învățăturile catolice nu mai sunt de revelație divină, dacă pot fi modificate de creație (Papii de la Roma)

În Ortodoxie, capul Sfintei Biserici rămâne Domnul Iisus Hristos, iar episcopii rămân egali ca urmași ai sfinților apostoli.

Se știe că funcțiile de patriarhi, mitropoliți și episcopi sunt administrative.

Matei 23.8 „Iar voi să nu vă numiți rabbii, că unul este învățătorul vostru Iisus Hristos iar voi sunteți frați”

Matei 23.11 „Și care este mai mare între voi să fie slujitorul vostru”

Altă erezie este „Imaculata concepție”

Vaticanul consideră că Preasfânta Fecioara Maria s-a născut fără păcat deoarece sfinții părinți Ioachim și Ana erau de mult trecuți de vîrsta la care ar mai fi putut avea copii.

Biserica Ortodoxă consideră că a fost curățită de pacate la Buna Vestire când Maica Domnului acceptă voia lui Dumnezeu anunțată de sfântul arhanghel Gavril.

Altă erezie este „Celibatul Preoților”

La începutul creștinismului s-a considerat normal ca preoții și chiar episcopii să fie căsătoriți.

Timotei 3.4,5 „Bine chivernisind casa lui, având copii

ascultători, cu toată buna cuvânt. Căci dacă cineva nu știe să-și rânduiască propria lui casă, cum va purta de grijă de Biserica lui Dumnezeu”

Dealungul timpului s-au înmulțit monahii și s-a apreciat că preoții lor să fie la fel adică cum este turma așa și păstorul.

Vă puteți imagina ce au însemnat ordinele papale care au obligat preoții să se despartă de soțiile și de copii lor !!!

Exemplu: În Anglia după uciderea ultimului rege ortodox Herald al II-lea (1022-1066) a fost impus cu forța catolicismul de Wilhelm Cuceritorul.

După ruperea de ortodoxie Vaticanul a adoptat și alte abateri de la rânduiala bisericii primare.

Exemplu: cum se face semnul sfintei cruci, botezul fără scufundare de trei ori...etc

Despre facerea sfintei cruci în mod incorrect.

A rămas scris cum se face sfânta cruce încă de la începutul creștinismului în lucrările Sfântului Ioan Gură de Aur.

Vârfurile unite ale primelor trei degete de la mâna dreaptă simbolizează Preasfânta Treime.

Ultimile două degete (cel mic și inelarul) se țin lipite de podul

palmei simbolizând pe Adam și Eva în rugăciune.

Cu degetele astfel pregătite se atinge fruntea în numele Tatălui, apoi sternul (plexul solar) în numele Fiului și apoi umărul drept, la urmă umărul stâng în numele Sfântului Duh simbolizând lucrarea binecuvântării Sfintei Treimi în om sau cum spunea vrednicul de pomenire Pr. Arsenie Papacioc, Domnul nostru Iisus Hristos are toată înălțimea, toată adâncimea și toată lățimea în veci Amin.

Vaticanul a decis după schismă că sfânta cruce să fie făcută cu palma deschisă ceea ce ar reprezenta sabia Sfântului Duh întâi la frunte, apoi la plexul solar, apoi umărul stâng și la urmă umărul drept simbolizând trecerea omului de la păcat la mântuire (nepătimire).

Ideia schimbării a fost făcută de Papa Inocențiu al III-lea (1198-1216) fără nici o bază scripturistică.

Despre Erezia Eliminării Epiclezei.

Epicleza este rugăciunea făcută de preot pentru transformarea pâinii și vinului din potir în Sfântul Trup și Sânge al Domnului pentru coborârea Sfântului Duh asupra credincioșilor.

Este momentul cel mai important al Sfintei Liturghii păstrat în Biserica Ortodoxă.

Vaticanul a decis că este suficient să spună :„Luați mâncați ...etc” și ar avea loc transformarea conținutului din potir fără rugăciunea de invocare către Sfântul Duh.

Nu mai este necesară prezența Sfântului Duh?

Cine poate înlocui Sfântul Duh ?

Despre Erezia anulării postului alimentar

Postul este renunțarea la alimentele de origine animală în anumite zile rânduite de Sfânta Biserică

Exemplu: zilele de miercuri și vineri în fiecare săptămână sau în perioadele mai lungi ex.: Posturile Nasterii Domnului, al Învierii ale Adormirii Maicii Domnului, ale Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Având drept concept că omul dintru început a căzut prin mâncare și tot prin mâncare se ridică la starea Omului cel Dintâi. Fără despătimire omul nu poate ajunge la vrednicia sfințeniei.

Postul alimentar alături de renunțarea la gândurile rele, a vorbelor și faptelor păcătoase dacă este însoțit cu rugăciunea către Dumnezeu cu facerea faptelor bune, a milosteniilor făcute cu smerenie duc la întărirea credinței.

Cu credință fermă, neschimbătoare, ajungem la adevărata pocăință pentru faptele noastre și iertarea tuturor.

Prin spovedaniile dese ne pregătim sufletul de sfânta și dumnezeiască împărtășanie.

Postul alimentar a fost rânduit de Dumnezeu

Facerea 1.20 „Apoi a zis Dumnezeu: Iată vă dau toată iarba ce face sămânță, de pe toată fața Pământului și tot pomul care face rod cu sămânță în el.

Acestea vor fi hrana voastră ”

Se înțelege că este vorba de hrana vegetală.

Să ne amintim că și Domnul a ținut post și încă negru 40 zile.

Vaticanul decide să schimbe postul alimentar așa cum a fost din vechime și declară că se pot consuma: lapte, ouă și brânză în post.

Practic postul este anulat la catolici !!!

Mâncarea de dulce ar fi doar carnea, cașcavalul și smântâna.

Nici această inovație nu are nici o bază în Sfânta Scriptură.

Sunt multe alte diferențe între ortodocși și catolici:

- botezul
- cununia, divorțul și a doua cununie

- slujbele pentru decedați
- rolul preotului duhovnic la mărturisirea credincioșilor

Să ne rugăm ca bunul Dumnezeu, să lumineze mințile conducătorilor de la Vatican, să renunțe la toate ereziile și inovațiile fără temei din Sfânta Scriptură.

Doar așa se poate reveni la Sfânta Biserică Creștină Ortodoxă pentru a avea o șansă de mântuire și credincioșii catolici.

Acest lucru este posibil pentru că sunt și precedente.

Exemple:

- S-a renunțat la organizarea războaielor religioase (cruciadele, sau cele împotriva împotriva husiților, luteranilor, calvinilor..etc)
- S-a renunțat la instituția Inchiziției care a făcut toate atrocitățile imaginabile pentru că avea dreptul la orice abuz și la anchete cu torturi și la condamnări grele inclusiv la moarte prin ardere pe rug.
- S-a renunțat la vânzarea de indulgențe care promiteau iertarea de păcate pe diverse sume de bani în funcție de gravitatea păcatelor.

Așadar se poate vedea o schimbare în bine și la Vatican.

Dumnezeu este iertător și a greși este omenesc dar a persista în greșeală este de la cel viclean.

10.6.1 Cele trei izbăviri a Constantinopolului și căderea sub turci la 1453.

Prima izbăvire a fost după asediul dintre 29 iulie și 10 august 626 în timpul împăratului bizantin Heracliu (610-641).

O mare armată persană traversează Asia Mică și ajunge la Bosfor împreună cu un mare număr de avari, slavi, bulgari și gepizi și asediază Constantinopolul.

Împăratul era plecat cu armata să lupte în Persia, iar orașul avea puțini soldați apărători în afară de femei, copii și bătrâni.

Se apreciază că apărătorii erau circa 12.000 iar atacatorii afară de perși erau 80000.

Un magister (senator), Bonus (sau Vonos) a organizat apărarea dar văzând că sunt foarte puține șanse a apelat la rugăciuni cu toată populația în fiecare biserică.

În frunte cu patriarhul, mulți preoți și popor au mers cântând multe rugăciuni pe zidurile orașului.

Este prima mențiune a cântării unui acatist către Maica Domnului.

După zile și nopți de asediu, dar și de rugăciuni, se destramă alianța atacatorilor și au văzut cu toți minunea rugăciunilor

Maicii Domnului către Dumnezeu cum valuri uriașe s-au ridicat încât aproape toată flota inamică a fost scufundată și cetatea a scăpat.

A doua izbăvire a fost după asediul dintre 674 și 678 în timpul împăratului bizantin Constantin al IV-lea.

Începând din 669, arabii au atacat anual.

Arabii au cucerit insula Chios în 670 și peninsula Cyzil (azi Kapidagi Turcia) unde au făcut baze navale asediind cetatea timp de cinci ani.

Au scăpat după multe rugăciuni către Dumnezeu și Preasfânta Fecioară Maria folosind pentru prima oară „focul grecesc” cu care au incendiat corăbiile atacatorilor.

Au mulțumit pentru această minune căci nu mai aveau altă scăpare afară de bunul Dumnezeu și Măicuța Sfântă.

A treia izbăvire a fost după asediul ce a avut loc între 1 iulie 717 și 15 august 718 în timpul împăratului Leon al III-lea.

În ajutorul bizantinilor asediați (cca 30000) au venit aprox. 50000 de bulgari conduși de Hanul Tervel (700-721) .

Nu se știe numărul atacatorilor dar erau mult mai numeroși și flota lor avea 2560 de corăbii.

Situația era disperată dar iarăși au făcut rugăciuni către

Dumnezeu și Maica Domnului și cu ajutorul armatei bulgarilor multe corăbii ale arabilor au fost aprinse și scufundate prin focul grecesc, în plus în rândul arabilor a apărut o epidemie de ciumă așa că au fost nevoiți să se retragă.

După retragere o puternică furtună a scufundat aproape toate corăbiile arabilor

În al doilea mileniu luptele pentru tron și corupția au slăbit Imperiul Bizantin permițând turcilor să ocupe treptat zone din ce în ce mai mari din Asia Mică.

Imperiul s-a tot redus ajungând doar în zona cetății, o parte a Peloponezului în jurul cetății Mystras și imperiul de Trapezunt pe coasta Mării Negre.

Sultanul Mehmed ridică o fortăreață pe malul european ca să împiedice ajutorul corăbiilor genoveze să ajungă la cetate.

Ultimul împărat Constantin al XI-lea Paleologul cere ajutor Occidentului, dar nu primește.

După Marea Schismă din 1054, Vaticanul a încercat unirea impunând acceptarea primarului papal și a celorlalte erezii.

Exemplu: Conciliul de la Ferrara- Florența din 1439 semnat la 6 iulie de împăratul Ioan al VIII-lea și papa Eugeniu al IV-lea.

Acordul a fost anulat datorită lipsei consensului adică unanimitatea aprobării tuturor episcopilor catolici și ortodocși. .

Nu a fost semnat de Sfântul Marcu Mitropolitul de Efes iar în Constantinopol opoziția credincioșilor ortodocși a fost majoritară împotriva primatului papal.

Împăratul Ioan al V-lea Paleologul face o vizită în Occident între 1369-1371, dar fără rezultat. Este obligat să accepte vasalitatea față de sultanul Murad I în 1373.

Împăratul Manuel al II lea (1391-1425) a fost după ajutor în Occident între 10 decembrie 1399 și 15 iunie 1403 dar zadarnic.

Ultimul împărat bizantin Constantin al XI-lea (1449-1453) în disperare că nu primește nici un ajutor încheie o nouă unire cu Vaticanul proclamată la Constantinopol la 12 decembrie 1452.

Atunci s-a făcut Sfânta Liturghie împreună cu membrii delegației catolice în prezența împăratului și a patriarhului la Sfânta Catedrală Sfânta Sofia (înțelepciunea lui Dumnezeu)

Împăratul și patriarhul și-au pus toată nădejdea în Papa Nicolae al V-lea.

Ajutorul era condiționat de acceptarea unirii cu Roma deoarece Papa ar fi zis „Constantinopolul va fi ori catolic ori musulman”.

La puțin timp pe data de 7 aprilie 1453 începe asediul turcilor în ziua de marți 29 mai 1453, cetatea a fost cucerită de turci, împăratul moare luptând pe străzi și imperiul bizantin ia sfârșit.

A urmat un măcel de nedescris care a cutremurat lumea contemporană și a rămas până azi o jalnică amintire.

Dar aceasta este consecința normală a lepădării încrederii în Dumnezeu și așteptarea ajutorului de la oameni.

De aceea a venit mânia lui Dumnezeu asupra capitalei imperiale.

În primul mileniu de trei ori a fost atacată capitala dar atunci apărătorii și au pus nădejdea în ajutorul Domnului și a Maicii Sfinte și au scăpat.

Acum au sperat în ajutorul omenesc și au lepădat credința creștin ortodox mântuitoare a Sfintei Biserici zidită de Domnul Iisus Hristos și sfințită cu sfântul Său sânge prin jertfa de pe Cruce acceptând ereziile Vaticanului.

Dacă ar fi rezistat Constantinopolul, ereziile papalității s-ar fi impus și la alte biserici creștin ortodoxe și ar fi dus la dispariția ortodoxiei.

Dar asta este imposibil căci Domnul Iisus Hristos a zis:
„.. Voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui”

10.6.2 Monahii neputreziți din Mt Athos care au făcut slujbă cu catolicii.

Între 1276 – 1282 patriarh al Constantinopolului a fost Ioan al XI-lea Vekkos.

El a fost pus și îndemnat de împăratul Mihail al VIII-lea Paleologul să declare că este de acord cu unirea celor două biserici sub puterea Papei (pentru că împăratul o acceptase deja din 1274 la Lyon)

A izbucnit o furtună de împotriviri, preoții și monahii i-au dat anatema așa că numele său nu a mai fost pomenit aproape în nici o biserică.

Ca să înăbușe aceasta răzvrătire a clerului și poporului, patriarhul s-a dus în Sfântul Munte cu o armată catolică și preoți catolici.

În fața refuzului de a recunoște unirea cu catolicii, patriarhul Ioan al XI-lea Vekkos a ordonat aceste represalii :

- La Sfânta Mănăstire Zografu au fost arși de vii într-un turn toți monahii care s-au opus unirii cu Roma.

- La Sfânta Mănăstire Vatopedu au spânzurat douăsprezece monahi iar pe stareț l-au aruncat în mare legat în lanțuri.

- La Sfânta Mânăstire Ivron monahii au fost legați, apoi au fost puși într-o corabie care a fost scufundată, murind toți înecați.

- La Sfânta Mânăstire Marea Lavră a fost o primire oficială. Aici patriarhul a slujit Sfânta Liturghie cu un ierodiacon și șase monahi din aceasta mânăstire precum și cu preoții catolici care îl însoțeau pe patriarh.

În anul 1282 patriarhul Ioan al VIII-lea Vekkos este alungat iar planul de unire a celor două biserici este zădărnicit. Cei ce au slujit cu catolicii au fost alungați din Sfântul Munte.

După ce au murit au fost îngropați în afara cimitirului mânăstirii dar la dezgropare au fost găsiți neputreziciți având trupurile negre, cu înfățișarea înspăimântătoare.

Trei din cele șapte trupuri au fost aduse în pronaosul Sfintei Biserici Sfinții Apostoli din cimitirul mânăstirii unde au rămas la vedere până în sec XIX când un pelerin a avut un atac de cord murind pe loc după ce i-a văzut.

De aceea au fost duși într-o peșteră pe plaja schitului românesc, unde după ce i-au așezat, au zidit intrarea ca să nu mai fie văzuți.

Restul de patru au fost transportați îndată după dezgropare

Într-o peșteră greu accesibilă aproape de Sfânta Mănăstire Marea Lavră unde sunt până azi.

Se păstrează mărturia ieromonahului Gavriil care i-a văzut .

El a venit în Sfântul Munte Athos în 1885 la vârsta de douăzeci ani. După doi ani la 1887 a mers cu bătrânul său, monahul Meletie la Sfânta Mănăstire Constamonitu să aducă grâu cu barca lor. Era în luna septembrie la două zile după Înălțarea Sfintei Cruci.

Au rămas peste noapte la Sfânta Mănăstire Marea Lavră, iar a doua zi după ce au părăsit mănăstirea, bătrânul Meletie s-a oprit la o râpă au urcat patru, cinci metri și au văzut o peșteră în care au intrat.

În peșteră erau trei trupuri cu hainele pe ei, cu rasele și cu centurile, cu ochii deschiși, cu părul și bărbile lungi și albe dar chipurile lor erau negre ca funinginea, la fel și mâinile.

Atunci nu s-a speriat dar acum numai dacă își aduce aminte nu mai poate nici dormi nici mânca câteva zile la rând.

Declarația este scrisă și semnată de ieromonahul Gavriil, duhovnicul de la chilia ivirită Nașterea Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan din Sfânta Mănăstire Xenofont la data de 02 martie 1964.

Este anexată o fotografie făcută în 1931 și publicată inițial în revista grecească Κήρυξ Ορθοδόξων nr 132 Engolpion aghioritic – calendar pe 2004. Vezi mucenici la Sfântul Munte Athos arhimandrit Ghervasie Paraschevopoulos.

Vezi: Graiul ortodox din 23 noiembrie 2011

Patriarhul ioannis Vekkos al XI-lea și prigonirea atoniților.

10.6.3 Minunea Sfântului Nicodim de la Tismana

În anul 1406 în contextul pericolului otoman, Mircea cel Bătrân, domnitorul Țării Românești, (1386 – 1418) plănuiește o alianță cu regele Ungariei Sigismund de Luxemburg iar în drum spre Severin aceștia se apropie de Mănastirea Tismana.

În suita regelui se afla o fecioară tânără (fiică sau rudă apropiată) care era muncită (chinuită) de un duh necurat.

Împăratul o dusesse la doctorii cei mai iscusiți, la mulți preoți catolici și în disperarea sa chiar și la vrăjitoare, încercând în fel și chip să-i câștige sănătatea.

Dar n-a reușit nimic.

Apropiindu-se de mănastirea Tismana duhul necurat, începe să strige că este ars de focul dumnezeiesc care locuiește în

bătrânul de la Cascade. (Locul Mănăstirii Tismana) și o părăsește, fata rămânând sănatoasă.

Împăratul și Domnitorul ajung la mănăstire unde Sfântul Nicodim le vorbește despre dreapta credință creștin ortodoxă mântuitoare și despre darul facerii de minuni care este de la Dumnezeu.

Nefiind încredințat în inima sa, împăratul îl ispitește cerându-i să intre în foc pentru a vedea dacă va fi vătămat sau nu (Proba focului).

Dacă va scăpa nevătămat, va crede și el și va primi credință creștin ortodoxă, iar dacă nu va trece prin foc, va aduce grea pedeapsă asupra lui și a tuturor celor de o credință cu el.

Sfântul Nicodim s-a rugat și acceptă să intre în foc cu diaconul său stând cam doua ceasuri.

Regele și membrii suitei sale au cerut iertare Sfântului Nicodim pentru ispitirea făcută și au primit cu toții sfântul botez ortodox.

Mircea cel Bătrân fiind de față, a fost nașul de botez al regelui Sigismund, dându-i numele de Matei.

Se păstrează până azi ca mărturie, felonul și epitrahilul Sfântului Nicodim cu care a stat în foc.

Botezul este prezentat pe racla realizată în anul 1671 care a adăpostit moaștele Sfântului Nicodim.

În prezent racla este expusă la Muzeul Național de Artă al României din București.

Vezi:

Viata cuviosului părintelui nostru Nicodim Cel Sfântit, ctitorul Sfintei Mănăstiri Tismana, Tipar Sothis Print pag.49-56

10.6.4 Minunea aghiazmei sfintite de preoții ortodocși în timpul domniei lui Mihai Viteazul

„E important de menționat că unul din unchii Sfântului Mitropolit Petru Movilă fusese chiar domnitorul Ieremia Movilă a Moldovei, pe care Mihai Viteazul îl detronase în luna mai anul 1600.

Deci sfântul Petru Movilă era nepotul unuia dintre adversarii lui Mihai Viteazul și nu avea nici un interes să scrie ceva despre lauda credinței acestuia.

Dar totuși, iubind adevărul, nu a ezitat să menționeze minunea de la Alba Iulia despre care nu doar citise în unele cronici ci și auzise chiar de la martori oculari” pag. 76 – 82

Când Mihai Vodă, domnul Ungro-Vlahiei l-a alungat pe

Andrei Bathory și a luat sceptrul Ardealului, a sosit în orașul de scaun, Bălgrad (Alba Iulia de azi) și a vrut să zidească acolo o biserică ortodoxă.

Însă preoții, orășenii și toți boierii fiind de credință latinească (catolică adică papistașă), nu-i îngăduiau să zidească zicând că ei sunt de credință dreaptă și de aceia nu doresc să aibă în orașul lor o biserică de lege străină.

Atunci domnitorul le-a spus ; „Voi nu sunteți mărturisitori ai dreptei credințe, căci nu aveți harul Sfântului Duh pe care și cu fapta suntem gata întotdeauna să o arătăm cu ajutorul lui Dumnezeu”.

Catolicii erau gata de dispute teoretice dar voievodul a zis: „Nu prin dispute, ci cu fapte vreau să o dovedești, astfel vă voi arăta eu, întru încredințarea tuturor”.

Le-a propus să sfințească apa separat în două vase, unul catolicii, altul ortodocșii, apoi să le sigileze și să le lase timp de 40 de zile în biserică, pecetluind ușa bisericii.

Toți au fost de acord așa că au sfințit apa catolicii și au sărat-o (după obicei), la fel și ortodocșii au sfințit apa în fața voievodului cu episcop și preoți.

Vasele au fost sigilate, puse în biserică catolică, ușile apoi

încuiate și pecetluite.

Zilnic și catolicii și ortodocșii făceau rugăciuni.

După 25 de zile episcopul ortodox a primit un semn de la Dumnezeu și i-a spus voievodului să deschidă ușile bisericii și să verifice vasele cu apă sfințită.

Voievodul a acceptat și împreună cu catolicii au verificat vasele sigilate. Aghiazma ortodocșilor a fost găsită nestricată dar a catolicilor a umplut biserica de o duhoare ce i-a făcut pe ei să strige :„Adevărată este credința grecească pe care o ține domnitorul !

Să-și zidească deci biserică în orașul nostru, căci fiindcă nu i-am îngăduit, Dumnezeu s-a mâniat pe noi și ne-a împruțit apa.”

Și unii dintre ei (catolici) s-au convertit la biserica ortodoxă. Toți locuitorii s-au arătat bucuroși să zidească biserica și să nu o dărâme niciodată.

Dar în 1721 această biserică a fost dărâmată, cu ocazia ridicării fortăreții Carolina (vezi Onisifor Ghibu. Catolicismul unguresc în Transilvania, Cluj, 1924, pag. 108)

Vezi:

Proloagele de la Pecerska

*Minuni din sec. al XVII-lea adunate de Sfântul Petru Movilă,
Ed. Aeropag, București 2013, traducere dr. Ștefan Lupan*

10.6.5 Minunea Sfântului Spiridon cu altarul catolic

După eliberarea orașului Kerkira de asediul agarenilor (turcilor) pe 11 august 1716 (Insula Corfu era sub ocupația venețienilor), comandantul general Andrei Pizani a vrut să aducă ca răsplată o mulțumire Sfântului Spiridon.

Pentru aceasta s-a sfătuit cu teologul său Francisc Frangipani care i-a spus să facă un altar din marmură în biserica Sfântului Spiridon pentru a se face și o liturghie catolică (mesa) deși biserica era ortodoxă.

Comandantului i-a plăcut ideia și a chemat preoții bisericii care aveau grijă de sfintele moaște ale Sfântului Spiridon să primească încuviințare de la ei.

Preoții au refuzat dar comandantul a poruncit pregătirea materialelor necesare. În acea noapte comandantul vede în vis un monah care-i spune :

„De ce mă deranjezi și de ce îmi tulburi pe nedrept pe fii mei ?
Să știi că ceea ce ai stabilit să faci nu îți este de folos ”

A doua zi i-a spus teologului acest vis dar răspunsul a fost că

este o ispită de la cel rău prin care se încearcă să se împiedice o lucrare evlavioasă.

Visul se repetă cu o amenințare vehementă în noaptea următoare:

„Să fii convins că dacă vei tulbura biserica mea, îți va părea rău și nu-ți va fi de nici un folos”.

Dar a fost convins de teolog și a doua oară, apoi s-a dus la biserica Sfântului Spiridon să se închine.(11 noiembrie 1718) fiind urmat de toată curtea, de slujitori, de primar și de inginerul public să măsoare locul pentru construirea altarului.

Protopopul Spiridon Vulgaris și cel mai în vârstă dintre preoți Marinos Vulgaris l-au rugat să nu facă această inovație care nu poate fi plăcută sfântului.

Comandantul i-a amenințat că dacă nu se liniștesc și nu ascultă de voia sa îi va trimite în lanțuri la Veneția să-i arunce în închisoare.

Înfricoșați de amenințare, preoții și credincioșii ortodocși s-au rugat la racla Sfântului Spiridon, cântând paraclisul.

La miezul nopții dinspre 11 spre 12 noiembrie 1716 au început tunete și fulgere.

Atunci a văzut paznicul garnizoanei Monezion un monah cu o

facie aprinsă în mâna apropiindu-se de el. L-a somat dar răspunsul a fost ”Eu sunt Spiridon”.

După care l-a apucat de mână și l-a aruncat afară la așa numită Spianada orașului Kerkira (Corfu) aproape de Biserica Răstignitului.

Acolo s-a trezit drept în picioare cu pușca lui la peste o milă distanță. Îndată a luat foc depozitul de muniții a cazematei Monezion și explozia a distrus toate clădirile care erau în interiorul castelului și palatul comandantului.

Comandantul a fost găsit mort sub două grinzi.

Trupul teologului a fost găsit în afara zidurilor cetății în groapa unde se scurg murdăriile haznalelor orașului. Au murit atunci cam la 900 (nouă sute) de suflete.

În acea noapte încă două semne au fost:

Candela mare de argint pusă de comandant în fața sfintelor moaște a Sfântului Spiridon a căzut la podea deși avea un lanț puternic și s-a distrus suportul.

Un trăsnet a lovit tabloul comandantului aflat în casa sa din Veneția.

Paznicul garnizoanei Monezion a vestit cu voce tare că Sfântul Spiridon a făcut această minune.

De aceea conducerea catolică l-a trimis în Italia nesuportând rușinea și nici adevărul.

Șeful administrației venețiene (episcopul catolic) a dat poruncă să fie ridicate din Biserica Sfântului Spiridon materialele pregătite pentru ridicarea altarului catolic.

Abia atunci a înțeles că este o mare minune a Domnului și nu o simplă întâmplare și nu a mai îndrăznit să facă altar catolic într-o biserică ortodoxă.

Obs:

Toate aceste minuni s-au petrecut în aceiași noapte :

- Mutarea soldatului la peste o milă distanță*
- Explozia depozitului de munitii*
- Căderea candeliei*
- Trăznirea tabloului din Veneția*
- Moartea comandantului, a teologului catolic și a celor 900 de suflete.*

Păcăt că a fost nevoie să moară atîția oameni pentru ca episcopul catolic să înțeleagă că un altar catolic într-o biserică ortodoxa este o profanare.

Obs:

MĂREȚIA ORTODOXIEI Mărturii biblice și patristice
Traducere Cristian Spătărelu, Editura Egumenița, Ediția
Cartea Ortodoxă 2009, pag. 15

10.7 Minuni pentru făcute luminarea musulmanilor

Întemeietorul religiei islamice este profetul Mahomed (570-632 dH)

Islam înseamnă pace și supunere față de Allah (Dumnezeul Creator al tuturor lucrurilor)

Textele religioase sunt adunate în Coran iar Șaria este legea islamică care cuprinde toate poruncile lui Allah păstrate în Coran și în Sunna (cutumă, tradiție).

Religia islamică consideră că toți proorocii din Vechiul Testament , exemplu - Avraam, Iacov, Isac, Iosif, Moise, David inclusiv Iisus au fost trimiși de Allah înaintea lui Mahomed pe care îl consideră a fi ultimul dintre prooroci.

Nu recunosc pe Dumnezeu în Preasfânta Treime și nici că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Creștinii cred că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu după

mărturiile contemporanilor (ucenici, apostoli..etc) care l-au cunoscut personal fiind martori la dumnezeirea lui și care au mărturisit până la sânge și nu pun valoare pe opinia celor ce au trăit la peste jumătate de mileniu mai târziu.

10.7.1 Vindecarea conducătoarei Hoardei de Aur Taidula

După moartea hanului Ozbeg(1283-1341), conducerea Hoardei de Aur a rămas în grija soției sale Taidula și a fiilor Tinibeg și Djanibeg.

În urma unui boli Taidula a orbit.

A chemat la ea pe mitropolitul Alexie al Moscovei cunoscut pentru viața lui sfântă și-l roagă pentru vindecarea ei.

Dumnezeu ascultă rugăciunile mitropolitului și Taidula își recapătă miraculos vederea.

Ca mulțumire pentru această minune ea a dăruit mitropolitului Alexie curtea guvernatorilor imperiali mongoli, teren care era pe atunci în Kremlinul Moscovei, pentru a ridica acolo o mănăstire ortodoxă închinată minunii.

Ea a suportat toate cheltuielile construirii acestei mănăstiri, care se va numi Sfânta Mănăstirea a Minunii.

Mitropolitul pune minunea pe seama ajutorului Sfântului

Arhanghel Mihail și pune piatra de temelie pe 6 septembrie 1365, praznicul minunii Sfântului Mihail din Colose.

De creștinat nu s-a creștinat nici Taidula nici alți mongoli iar la 1382 mănăstirea este distrusă de un alt han mongol Tohtamaș.

Este refăcută și devine loc de surghiun al mitropolitului Isidor al Moscovei după ce la Sinodul de la Florența semnase acceptarea Unirii cu Roma în anul 1439.

A vrut să anunțe aceasta în noaptea de Paște din anul 1441, dar a aflat cneazul Vasile al II-lea Vasilievici care ordonă închiderea lui în această mănăstire și salvarea ortodoxiei de la erezia Vaticanului.

Aici au fost păstrate tezaurele marilor domnitori și a fost școală teologică greco-latină.

A fost jefuită de tâlhari moscoviți în 1771 în timpul unei epidemii de ciumă, a fost cartier general al lui Napoleon când au fost profanate moaștele Sfântului Mitropolit Alexie și mănăstirea a suferit multe stricăciuni.

Ex.: în altar a fost amenajat dormitorul mareșalului francez Louis Nicolas Davout.

Ce dispreț total din partea unei elite intelectuale catolice față de valorile culturale și religioase creștin ortodoxe.

Pe 17 decembrie 1929 mănăstirea este dinamitată la ordinul conducerii bolșevice care dorea să distrugă credința creștină.

Pe 31 august 2014 se ia decizia refacerii celor două mănăstiri distruse de comuniști mănăstirea Minunii și mănăstirea Voznesenski.

10.7.2 Minunea aprinderii coloanei de piatră mărturisită de emirul Tunom

Un document editat la Viena în 1749 relatează despre un emir arab Tunom care a văzut Sfânta Lumină și aprinderea coloanei de piatră în anul 1579.

A mărturisit cu voce tare această minune și a fost imediat ucis de ceilalți musulmani iar trupul i-a fost ars.

Este pomenit la 18 aprilie ca mucenic iar sfintele sale moaște sunt la Sfânta Mănăstire Magali Panaghia din Ierusalim.

10.7.3 Viața sfântului Ioan cel Nou de la Suceava praznic 2 iulie

În anul 1332 un negustor Ioan din Trapezunt (cetate în Asia Mica) călătorind spre Cetatea Albă ocupată în acea vreme de turci, a intrat în dispută despre dreapta credință ortodoxă cu stăpânul corăbiei care era din eresul latinesc, adică catolic.

Neavând argumente la răspunsurile date de Ioan care apăra ortodoxia, stăpânul corăbiei s-a răzbunat spunându-i conducătorului musulman al Cetății Albe că a venit pe corabie cu un creștin care vrea să devină musulman.

Conducătorul a poruncit să-l cheme pe Ioan și l-a îndemnat să blesteme credința creștină în fața întregii adunări musulmane.

Ioan refuză și stârnește mânia conducătorului musulman.

Ioan îl îndeamnă a se creștina, cu argumentul că Soarele, Luna și Luceafărul sunt create iar cinstea și slava trebuiesc date doar Creatorului. Este bătut, pus în lanțuri și înțemnițat.

A doua zi este iarăși bătut, apoi legat de coada unui cal sălbatic care a fost alergat pe ulițele cetății. Pe drum fiind târât de cal i-a fost tăiat capul în bațjocură de un evreu cu o sabie.

Trupul a fost lăsat să zacă în acel loc căci nici un creștin nu îndrăznește să se atingă de moaștele mucenicului.

Dar în acea noapte au fost văzute multe făclii arzând deasupra moaștelor mucenicului și trei bărbați luminați cântând și cădindu-l, iar un stâlp de foc se vedea asupra trupului mucenicului.

Un evreu a cărui casă era aproape, socotind că preoții creștini voiesc să-l ia și să-l îngroape, a luat un arc cu săgeată și

întinzându-l a vrut să săgeteze pe unul dintre ei.

Dar minune, arcul și săgeata s-au lipit de mâinile lui și așa toată noaptea a petrecut, iar făcându-se ziua, acei bărbați minunați s-au făcut nevăzuți.

Oameni de toate vârstele se adunau ca să vadă pe ticălosul săgetător, iar el chiar nevrînd le spunea tuturor cele ce i s-au întâmplat.” Așa a scăpat de pedeapsă.

Aflând de această minune, tiranul conducător al cetății s-a temut foarte și a poruncit creștinilor să-l îngroape.

A aflat și stăpânul catolic al corabiei și s-a gândit să-l fure și să-l ducă în țara lui.

Obs:

În Evul Mediu, era un comerț înfloritor cu Sfinte Moaște.

A venit într-o noapte conducătorul corabiei cu ai săi și a săpat locul.

Dar s-a arătat mucenicul Ioan, preotului bisericii, în acea noapte zicându-i: „Scoală degrabă și aleargă la biserică că voiesc să mă fure”.

S-a sculat preotul și a alergat la locul acela și a aflat mormântul săpat și puțin a fost de nu au luat trupul sfântului.”

După această minune au fost puse cinstitele moaște în sfântul altar, aproape de sfânta masă, unde au stat peste 70 de ani.

A auzit de minunile Sfântului Ioan și domnitorul Moldovei Alexandru Cel Bun care a trimis boieri și oșteni să-l aducă la Suceava, capitala Moldovei din acea perioadă.

Au fost aduse cu mare cinste în anul 1402 la Suceava fiind întâmpinate de voievod și mitropolitul Moldovei Iosif.

În anul 1686 în timpul domniei lui Constantin Cantemir cu ocazia campaniei regelui Ioan Sobieski contra tătarilor au fost duse în Polonia moaștele Sfântului Ioan Cel Nou , însoțite de Mitropolitul Dositei al Moldovei.

În timpul împăratului Iosif al II-lea al Austriei, au fost înapoiate sfintele moște la rugămințile episcopului Dositei de Rădăuți și odihnesc până azi la Suceava.

Vezi:

Viețile sfinților de peste tot anul, Editura Biserica Ortodoxa 2003, Alexandria, pag 399-401 Viața Sfântului Ioan Cel Nou de la Suceava

10.7.4 Minunea aprinderii cuiului din candelă

Clericul grec Nikita, în epistola către împăratul Constantin al VIII-lea Porfigenetul menționează:

„La 7 aprilie 947 în dimineața Sâmbetei Mari ajunge la Ierusalim, un emir trimis de califul din Bagdad, el se întâlnește cu conducătorul musulman al Ierusalimului și merg împreună la patriarh să spună porunca califului de a interzice sfânta slujbă, căci s-a umplut Siria de creștini”

Patriarhul avertizează că adunarea impozitelor de la creștini va suferi, dar după negocieri patriarhul și emirul s-au înțeles la 7000 lire aur pentru a se permite sfânta slujbă.

Nikita scrie „După ce înaintea arhiepiscopului (emirul) a pus un cui de fier în locul fitilului din candelă care se afla pe Sfântul Mormânt am văzut cu toții cum cuiul s-a aprins ca ceara la porunca dumnezeiască.

Obs. Și totuși această mare minune făcută în fața emirului nu a convins nici un musulman.

10.7.5 Minunea aprinderii candelii în fața Sultanului Saladin

Egumenul englez Richard de la mănăstirea Sfânta Treime din Aldgate (Londra) despre Sâmbata Mare a anului 1192 scrie în cronica sa :

„ În ajunul Pastelui, Saladin, însoțit de suita sa, a mers la preacinstul Mormânt al Domnului din Ierusalim. A mers acolo

cu scopul de a descoperi adevărul referitor la flacăra cerească care, fără întrerupere, printr-o dumnezeiască putere în fiecare an, în acea zi se aprinde o candelă.

Pentru un oarecare timp, Saladin și alți însoțitori au urmărit cu atenție evlavia multor robi legați în lanțuri precum și rugăciunea lor fierbinte cu lacrimi pentru a primi mila lui Dumnezeu.

Deodată, înaintea ochilor lor a venit dumnezeiasca flacăra și a aprins candela și a început să ardă cu strălucire....”

Sarazinii uimiți de o minune atât de vădită, negau ceea ce au văzut, susținând că flacăra a fost o meșteșugire ca să-i înșele.

„Dorind să se încredințeze, Saladin a poruncit să se stingă candela care s-a aprins cu dumnezeiască putere.

După ce a fost stinsă flacăra îndată s-a reaprins cu dumnezeiască intervenție. A stins-o și a treia oară dar și a treia oară s-a reaprins....

Sultanul a fost uimit și mișcat până la durere de vederea acestei minuni și de credința și devotamentul creștinilor.”

Insuflat de duh profetic a declarat cu tărie:

„Fără îndoială, fie voi pleca degrabă din aceasta viață, fie voi pierde stăpânirea cetății”

Și Saladin a murit în Postul Mare în anul următor pe 03 martie 1193.

Obs:

Evident că nu se convertește nimeni la creștinismul ortodox.

Au vazut si nu au crezut. Minunile se fac și pentru întărirea credinței creștinilor.

10.8 Minuni făcute pentru luminarea ateilor

Ateismul este concepția unor persoane care nu vor să creadă în existența unui Dumnezeu Creator al tuturor celor văzute și nevăzute.

Unii ateii se declară „fără credință personală” sau „liberi cugetători” și nu sunt deranjați dacă alte persoane cred sau nu.

Alți ateii au o ură înverșunată asupra celor credincioși inspirată doar de cel viclean sub influența căruia sunt chiar fără să creadă.

Așa s-a ajuns de la propagandă antireligioasă, la întemnițări, torturi și chiar uciderea preoților și credincioșilor în timpul Revoluției Franceze 1789 - 1799.

La fel în timpul regimurilor ateo-comuniste din Rusia, China, Cambodgia, Albania, Romania ..etc, cu zeci de milioane de victime.

Argumentele ateilor sunt :

1. Imposibilitatea dovedirii existenței divine
 2. Existența suferințelor, bolilor și nedreptăților din lume.
- Ateii susțin că dacă ar fi un Dumnezeu bun și iubitor nu ar permite relele din lume.
3. Teoria evoluției speciilor a lui Darwin
 4. Principiul că ce nu se vede sau nu e palpabil nu există.

Contra acestor afirmații Biserica Creștin Ortodoxă are nenumărate argumente și mărturii (roi de mărturii):

Orice lucru (creație) are un autor (creator) căci nimic nu apare de la sine de aceea și universul are un Creator care a făcut totul din nimic.

Teoria Big Bang susținută de știința actuală acceptă un moment inițial de începere a expansiunii universului, un argument ar fi existența unor radiații cosmice de fond.

Rezultă că afirmațiile ateilor că universul nu are început nici sfârșit nu se poate susține.

Cine a acumulat materia într-un anumit loc ?

Cine a declanșat expansiunea continuă a universului sub formă de galaxii care se distanțează permanent una de alta ?

Cine a dat legile din univers ? legile mecanice, fizice, chimice energetice ?

Ateii afirmă natura... dar cine a făcut natura?

Mulți cercetători încearcă să demonstreze că viața a apărut în condițiile specifice ale formării timpurii a planetei noastre sau că a fost adusă de asteroizi sau comete.

Dar nimeni nu a putut reproduce în laborator nașterea unei forme de viață oricât de simplu ar fi.

Adică cum o materie moartă, anorganică, să poată primi viață să devină organică.

A susține că în condițiile de început a formării Pământului în oceanul planetar, unde erau amestecate toate elementele minerale, în anumite condiții de temperatură și presiune în prezența fulgerelor, a apărut viața, este absurd.

Căci mișcarea browniană nu duce la nici un rezultat.

Și dacă prin absurd am accepta această teorie toată evoluția vieții de la simplu la complex de la inferior la superior putem să credem că este totul în întâmplare ?

Chiar nu putem înțelege că este un proces dirijat ?

Iar acest proces continuu este oare dirijat de mișcarea browniană ?

Este clar că totul este dirijat de un creator minunat și foarte înțelept.

Relatările celor care au avut moarte clinică sunt surprinzător de apropiate.

Ei declară că și au văzut propriul trup, pe cei din jur, au auzit tot ce se vorbea, dar nu puteau fi auziți, nici simțiți.

Logic că s-au întrebat cu ce ochi și-au văzut propriul trup și au înțeles că afirmațiile credinței ortodoxe despre existența sufletului și continuarea vieții după moarte trupului sunt adevărate pentru că văd prin ochii sufletului.

Tot atunci au înțeles că memoria și conștiința aparțin sufletului și nu dispar cu trupul, căci au recunoscut pe cei din jur și știau cine sunt, deși se despărțiseră de trup.

De aceea cei întorși din moarte clinică devin credincioși dacă nu erau.

Din cercetări făcute pe multe persoane aflate în țări diferite de vârste diferite, decedați din motive diferite, boli, accidente au relatat detalii apropiate.

Exemplu: au întâlnit prezențe luminoase unele afirmând chiar că erau îngerii. Au auzit voci zicând să se întoarcă în trup.

Unii s-au întors în trup cu anumite daruri sau misiuni :

(să vindece bolnavi, să propăvăduiască credința, să ajute oamenii...etc)

Interesant este că cei ce erau orbi din naștere au descris în amănunte hainele celor din jurul lor, culorile, și o serie de amănunte.

Exemplu: numărul de inventar al mesei de operație pe care a fost pus deși nu era la vedere.

Dacă oameni din religii diferite descriu același amănunte suntem obligați să înțelegem că nu mint toți și nici nu ar avea vreun interes.

Sunt și alte argumente:

- existența sfințelor moaște, din care unele sunt frumos mirositoare și izvorâtoare de mir.
- învieri din morți.
- icoane izvorâtoare de mir, de sânge sau care lăcrimează.
- cruci izvorâtoare de mir.(Dervent, Coșlogeni)
- vindecări miraculoase inclusiv a unor persoane cu afecțiuni din naștere.
- animale care vorbesc.

(Asina lui Valaam, Calul din viața sfântului Haralambie, calul din viața sfintei Mari Muceniță Irina, catârii sălbatici din sfântului Zotic)

- torturile unor mucenici care au scăpat miraculos.
- lumina care vine la Învierea Domnului la Ierusalim.
- întoarcerea apelor Iordanului înapoi
- norul care coboară în noaptea Schimbării la Față pe Muntele Taborului.

- minunile din viețile sfinților.

2. Dumnezeu îi zice lui Moise.

„..Eu Domnul Dumnezeuul tău sunt un Dumnezeu gelos care pedepsesc pe copii pentru vina părinților celor ce mă urăsc pe Mine până la al treilea și al patrulea neam...”

Dumnezeu vrea să îl ascultăm spre binele nostru, dar nu este obligatoriu.

Dumnezeu a dat atât de mare libertate omului încât a permis chiar să se ridice împotriva Lui.

Dar dacă omul alege să păcătuiască, Dumnezeu își retrage mâna ocrotitoare lăsându-l să suporte consecințele, atât el cât și urmașii lui.

Așa că suferințele, bolile și nedreptățile sunt permise în lume

celor ce aleg calea păcatelor.

Părintele Arsenie Boca „sfântul Ardealului” zicea că Dumnezeu vrea ca omul să asculte de Cuvântul Său, iar omul vrea ca Dumnezeu să asculte de el.

Cine trebuie să asculte mai întâi ?

Așadar păcatele noastre (neascultarea) atrag toate necazurile.

3. Teoria evoluției speciilor a lui Darwin susține că speciile nu sunt neschimbătoare ci evoluează mereu adaptându-se.

A fost prezentată în „Originea Speciilor” în anul 1859 și are la baza concepția evoluției în urma luptei de supraviețuire, a celui mai adaptat, plecând de la un strămoș comun.

Acest proces a fost numit „selecție naturală” și este recunoscut de savanții lumii întregi până azi.

În ciuda recunoașterii internaționale :

- a. Această teorie nu poate fi supusă nici unui experiment pentru că ar fi necesare milioane de ani de urmărit rezultatele.
- b. Nu s-a găsit nici o specie care să fi evoluat din altă specie
- c. Nu s-a găsit nici un strămoș (predecesor) al unei forme de viață.

Orice teorie care nu este verificată în practică oricât ar fi de atrăgătoare nu este valabilă.

4. Unii atei susțin că nu cred decât în ceia ce se vede, ce se poate pipăi sau auzi.

Totuși sunt multe care există fără să se vadă.

Exemplu:

Câmpul magnetic există fără să-l vedem, auzi sau pipăi, dar îi putem constata existența prin efectele sale.

La fel este curentul electric dar ai nevoie de o lampă de control pentru ai constata existența.

Legea gravitației poți să nu o recunoști dar dacă arunci o piatră să fii atent să nu-ți cadă în cap.

Sunt și alte exemple: conștiința, inteligența sau memoria umană care există la orice persoană.

Mulți atei sunt persoane admirabile dar respingând existența lui Dumnezeu neagă și mesajul divin pentru că noțiunile de bine sau de rău, moral sau imoral, permis sau interzis sunt de la Domnul.

De aceea pot face multe lucruri bune dar și rele neavând nici un criteriu moral ci doar bunul lor plac.

Despre încercările de a lovi Sfânta Biserică creștină delungul vremii amintim:

- prigonirea creștinilor de la bun început
- prigonirea în vremea împăraților idolatri
- lupta filozofilor și învățaților necreștini ce au dus la apariția ereziilor și sectelor.

- războaiele duse de împărațiile păgâne în expansiune
..exemplu: perșii, otomanii etc..

- arderea unor sfinte moaște sau distrugerea lor.

Exemplu: arderea moaștelor Sfântului Sava al sârbilor (1175-1235) la 10 mai 1594 pe colina Vracear unde s-a ridicat acum Sfânta Catedrală Sfântul Sava din Belgrad.

Distrugerea de moaște și uciderea preoților în timpul Revoluției Franceze.

Propaganda și politica atee, de fapt anticreștină din Rusia Sovietică după 1917, când s-au împușcat sau trimiși în lagăre (gulaguri) zeci de mii de preoți și ierarhi creștini ortodocși împreună cu milioane de credincioși.

Au fost repetate zeci de ani în Rusia sovietică afirmații de genul că: preoții sunt de două feluri: escroci care înșeală lumea vorbind de un Dumnezeu inexistent și alții care sunt atât de proști încât chiar ei cred în Dumnezeu.

În Rusia sovietică au fost scoase sfinte moaște în public să

demonstreze populației că acestea nu sunt decât niște morți care nu au putrezit și le-au batjocorit înfingând baionete în ele.

Supriza a fost că a țâșnit sânge din unele sfinte moaște ca dintr-un trup viu și atunci au făcut false moaște din paie care au fost scoase în public să susțină poziția propagandei oficiale că ar fi o înșelătorie ale popilor escroci.

Să mai amintim ordinul lui Stalin de a fi aruncate în foc (furnal) sute de sfinte moaște de la Marea Lavră Pacerskaia (a Peșterilor) din Kiev care nu au ars nici nu s-au topit.

- Evident că nu s-a comunicat oficial nici această mare minune care a sfidat propaganda anti creștină, cum nu s-a pomenit nimic nici despre minunea curățirii cupolelor (turlor) unor biserici peste noapte iar uneori chiar ziua în văzul multor oameni.

Dar martorii au fost trimiși urgent în Siberia pentru a nu răspândi adevărul.

Să mai amintim de analizele făcute de echipe de cercetători care nu au mai putut găsi nici o explicație logică a păstrării sfintelor moaște sute de ani fără nici o metodă de conservare sau îmbălsămare și în plus să mai aibă și miros plăcut sau să izvorască mir.

Exemplu:

Sfintele moaște al Sfântului Alexandru din Svir. ale sfântului Iosaf din Belgorod, a sfântului Teodosie al Cernigovului.

Se înțelege că ateii în general și anticreștinii în special nu sunt interesați de adevăr ci vor doar să impună cu forța ideologia lor.

A nega adevărul, a-l ascunde și a respinge sau a-l reprima înseamnă a trăi în minciună și știm cine este tatăl minciunii.

De la cel viclean este ura celor care luptă contra lui Dumnezeu a sfintei Sale Biserici creștine chiar dacă ei nu cred că sunt unelte ale celui rău.

10.8.1 Minunea Icoanei Sfântului Nicolae din Ciuda

În orașul Kuibisev (azi Samaria) din Rusia, o tânără Zoe își invită prietenii la o petrecere în noaptea de 31 decembrie 1956 spre 01 ianuarie 1957 (Anul Nou).

Mama ei s-a împotrivit pentru că era Postul Nașterii Domnului (pe stil vechi) dar Zoe nu-a ascultat-o.

Seara au sosit musafirii dar Nicolae prietenul ei nu a venit.

Când ceilalți au început să danseze Zoe a luat icoana sfântului Nicolae de pe perete, a strâns-o la piept zicând că dansează cu Nicolae.

Prietenii au zis că nu se cade, că este păcat, dar Zoe a răspuns

ferm că dacă este Dumnezeu, Acesta să o pedepsească.

Imediat a urmat o lumină puternică și un zgomot mare care i-a speriat pe toți oprind petrecerea.

Zoe a rămas nemișcată în mijlocul camerei cu icoana sfântului Nicolae în brațe și o privire fixă neputând zice nimic.

Mama fetei spune ce s-a întâmplat cu Zoe dar nimeni nu are o soluție.

Vin tot mai mulți curioși până află și autoritățile care interzic vizitatorii.

De asemenea pun paznici la poartă și la capetele străzii.

Au fost chemați medici care au constatat că inima bate dar corpul este atât de rigid încât nu au putut să-i facă nici o injecție căci toate acele se îndoiau.

Și mai mare surpriză a fost când au vrut s-o ducă la spital dar nu au putut să o miște din loc, fiind în mod inexplicabil lipită de podea.

Orice încercare de a o mișca a eșuat.

Noaptea Zoe plângea atât de tare și striga „Mamă lumea pierе din cauza păcatelor !” încât unul din paznici a albit.

Ulterior autoritățile îngrozite au acceptat să vină și câțiva preoți și chiar și mitropolitul locului I.P.S Nicolae.

După multe și lungi rugăciuni Zoe a permis să i se ia icoana sfântului Nicolae din brațe.

Această minune s-a terminat abia în ziua Învierii Domnului care a fost în acel an pe 23 aprilie 1957, adică după 128 zile în total, fără apă, fără mâncare, stând în picioare, fără a se putea mișca din loc, strigând în continuu, sub pază permanentă zi și noapte.

În ciuda cenzurii conducerii ateo comuniste mulți oameni au aflat și au venit la credință.

10.8.2 Crucea izvorătoare de mir de la Coșlogeni

Această cruce de piatră este la marginea satului Coșlogeni comuna Dichiseni, județul Călărași.

Se presupune că ar data din anul 1736 din vremea domnitorului Constantin Mavrocordat și ar fi fost făcută în cinstea Sfintei Paraschiva de la Iași.

Ar fi fost dusă într-un car cu boi care s-a oprit în acel loc și nu au mai putut mișca carul mai departe.

S-ar fi încercat apoi să o miște cu cinci perechi de boi, dar a fost zadarnic.

Așa a rămas în acel loc iar ulterior credincioșii au pus-o pe o

temelie.

Dar în timp s-a constatat că este făcătoare de minuni căci după rugăciunile făcute de preoți se acoperă cu un strat fin de mir și multe persoane s-au vindecat.

În timpul regimului comunist, ateii au vrut să distrugă crucea fiind deranjați de venirea credincioșilor care se rugau aici.

Dar au fost obligați să renunțe la planul lor după ce buldozerele s-au stricat iar un ateu a paralizat.

Credincioșii au ridicat un mic locaș de rugăciune iar ulterior s-a aprobat în anul 2003 înființarea unui schit cu hramul „Înălțarea Sfintei Cruci”.

Vindecărilor miraculoase continuă până azi.

10.8.3 Viața plină de minuni a sfântului Ioan Gură de Aur prăznuit

27.01 - mutarea moaștelor de la Comane la Constantinopol

30.01 - praznicul celor trei ierarhi

13.11 - praznic

S-a născut aproximativ în 347 în Antiohia Siriei (azi Turcia) din părinți bogați și păgâni Secund și Antuza.

Deși a primit educația de mic de la doi mari filozofi păgâni s-a

creștinat.

Au primit botezul creștin și părinții săi la insistențele lui iar la puțină vreme tatăl său trece la Domnul iar mama sa rămâne văduvă la abia 20 ani împliniți.

După ce a împlinit 18 ani s-a dus la Atena și a învățat rapid înțelepciunea vremii, convingând pe mulți să primească credința creștină.

A fost coleg cu sfântul Vasile Cel Mare.

După moartea mamei sale, a împărțit toată averea la săraci și s-a călugărit.

A stat câțiva ani retras într-o peșteră dar s-a îmbolnăvit și a venit în Antiohia.

Domnul a făcut multe minuni la rugămințile lui pentru cei bolnavi.

Cu rugăciunile lui a murit un leu care ucisese mulți oameni după ce a pus să se înfingă o cruce de lemn lângă bârlogul fiarei,

Este hirotonit diacon, apoi preot și mulți eretici se întorc la credința creștin ortodoxă.

Dar alți eretici s-au unit împotriva lui acuzându-l că este vrăjitor.

Dumnezeu dă un cutremur în Antiohia care prăbușește capiştea

(clădirea) unde era adunată o mare mulțime de eretici din care mulți au murit.

Însă cutremurul nu afectează nici un creștin ortodox așa că au înțeles toți puterea și voia lui Dumnezeu și au venit mulți la adevărata credință propăvăduită de Sfântul Ioan.

Vestea despre multele minuni ajunge și la împăratul Arcadie (395-408) care îl pune patriarh la Constantinopol după moartea patriarhului Nectarie.

Și aici Domnul mai face o minune la rugăciunea sfântului Ioan alungând demonul dintr-un posedat chiar în fața împăratului și a mulțimii adunate la slujbă.

Din averea bisericii a hotărât să fie hrăniți săracii, văduvele și orfanii iar pentru bolnavi a ridicat bolnițe după cum făcuse sfântul Vasile în Cezareea Capadociei.

Tot după exemplul Sfântului Vasile cel Mare ridică case de oaspeți pentru străinii care veneau în oraș.

Intră în conflict cu împărăteasa Eudoxia când a luat apărarea unei văduve căreia îi luase o vie.

Pentru că împărăteasa lacomă de averi nu vroia să-i înapoieze văduvei via care era singura sursă de existență a ei, sfântul Ioan dă ordin să se închidă porțile catedralei imperiale Sfânta Sofia

când va veni împărăteasa.

Eudoxia începe să țipe iar un însoțitor scoate sabia vrând să lovească în ușă, dar instantaneu mâna i s-a uscat și a rămas ca moartă.

Împărăteasa și membrii suitei s-au speriat de aceasta minune și s-au întors la palat.

Însoțitorul cu mâna uscată a intrat în biserică cerând iertare cu voce tare.

Sfântul Ioan îi zice să se spele la spălătorul altarului și imediat mâna s-a făcut sănătoasă spre uimirea tuturor.

Împărăteasa intră în legătură cu unii episcopi cărora le dă bani pentru a-i uni împotriva sfântului Ioan.

Ei fac un Sinod unde îl acuză cu afirmații mincinoase și îl destituie.

Împăratul ordonă alungarea Sfântului Ioan din scaun și din capitală dar poporul se opune zile în șir.

Ca să evite vărsarea de sânge Sfântul Ioan pleacă de bunăvoie pe furiș și însoțit de ostași este dus până în Nicomidia.

Dar poporul refuză decizia împăratului și se răscoală ajungându-se la morți și răniți.

Mulțimea ajunge la palatul imperial cerând întoarcerea

Sfântului Ioan.

Noaptea a venit un cutremur de pământ puternic care a afectat multe clădiri inclusiv reședința împărătesei.

Poporul și mai tare striga că dacă nu se va întoarce Sfântul Ioan, toată cetatea va cădea.

Împăratul temându-se de pedeapsa lui Dumnezeu și de tulburarea poporului ordonă întoarcerea Sfântului Ioan.

Este primit cu mare bucurie, marea se umpluse de corăbiile venite să-l întâmpine.

La țărm este așteptat de o mare mulțime cu lumânări și făclii aprinse.

După o vreme împărăteasa ordonă să se pună lângă catedrala Sfânta Sofia unde slujea Sfântul Ioan o statuie a ei făcută din argint și acolo să se facă jocuri și glume.

Sfântul Ioan critică îndrăzneala celor care au decis punerea idolului lângă biserică și în plus să facă acolo jocuri și distracții pentru popor.

Împărăteasa se simte din nou jignită și convocă alt Sinod care îl judecă pe sfântul Ioan că a îndrăznit să ia scaunul după ce a fost destituit de sinodul anterior.

Împăratul nevrând să se certe cu soția, acceptă să-l trimită în

exil sub motivul că două sinoade au decis alungarea lui.

Sfântul Ioan pleacă de bunăvoie ca să nu mai fie tulburare în popor.

Dar în aceeași zi în care este izgonit Sfântul Ioan din cetate a izbucnit un foc în altarul Sfintei Sofia care prin minune s-a ridicat la înălțime și s-a răspândit în toată biserica după care apare un vânt puternic care duce flacăra pe sus ca un pod până la palat și arde în trei ceasuri până la temelie.

De la ceasul al șaselea la al noulea au ars multe case și palate din cetatea Constantinopolului dar prin minune nu a murit nimeni.

Apoi a venit o grindină puternică care a adus multe pagube și a sfărâmat statuia împărătesei !!!

Sfântul Ioan este dus de ostași la cetatea Cucuzo din Armenia unde este primit cu bucurie de episcopul Adelfie și slujește spre mulțumirea locuitorilor.

Dar la puțină vreme vine alt ordin de la împărăteasă să fie dus mai departe într-un loc pustiu Pitiunt pe malul Mării Pontice (Neagră).

Au ajuns la Comane în ajunul praznicul Înălțării Sfintei Cruci. Ostașii nu au vrut să mai rămână, așa că au plecat mai departe

cu o corabie dar după ce a plutit dusă de vânt cam 30 de stadii au ajuns tot de unde au plecat spre mirarea tuturor.

Înțelegând ostașii că este o minune a Domnului au acceptat ca Sfântul Ioan să coboare și să slujească în biserica de acolo a sfântului Vasilisc.

Sfântul Ioan a slujit, s-a împărtășit, s-a culcat a zis:

„Slavă lui Dumnezeu pentru toate” și „Amin” după care a trecut la Domnul.

A fost îngropat la Comane.

Doi preoți și un diacon care l-au însoțit de bunăvoie în exil s-au dus la Roma.

Ei au spus împăratului Onoriu (395-423) și Papei Inochentie (401-417) toate cele petrecute.

Împăratul și Papa au trimis scrisori aspre împăratului Arcadie.

Arcadie s-a mâhnit mult și a regretat tot ce făcuse cu Sfântul Ioan, luând măsuri de pedepsire și întemnițare a episcopilor care l-au condamnat pe nedrept iar pe împărăteasă a izgonit-o din palat și a închis-o în alte case unde a stat până la moarte.

Apoi Arcadie a răspuns cerând iertare faratelui său Onoriu și papei Inochentie care îl oprise de la sfânta împărtășenie.

Dar Domnul a dat boli grele tuturor celor care au complotat

contra Sfântului Ioan.

Împărăteasa a căzut într-o boală grea încât a putrezit carnea pe ea și a făcut viermi.

Atât de mult a suferit încât a recunoscut că pătimea pentru cele făcute sfântului Ioan așa că a acceptat să dea înapoi via luată pe nedrept văduvei și la fel a dat înapoi ce luase prin abuz și de la alte persoane.

Dar a primit o grea pedeapsă și după moarte căci mormântul ei se clătina și tremura spre spaima celor ce priveau.

Această minune dumnezeiască a durat 33 ani până au fost aduse moaștele sfântului Ioan de la Comane la Constantinopol.

- După moartea împăratului Arcadie în 408 a urmat fiica lui Pulheria timp de 10 ani până a ajuns major fratele ei mai mic Teofil cel Tânăr (Teodosie 408-450).

- După ce ajunge la domnie Teodosie este sfătuit de sfântul Proclu arhiepiscopul de Constantinopol să aducă moaștele sfântului Ioan Gură de Aur, ca să înceteze tremuratul permanent al mormântului mamei sale.

Împăratul trimite un grup de slujitori să aducă sfintele moaște de la Comane, dar nu au putut să-l scoată din mormânt spre marea lor mirare.

Înțelegând că este o altă minune, trimișii se întorc și relatează împăratului cele constatate.

Împăratul și toată conducerea bisericii au făcut multe rugăciuni către Domnul.

Împăratul dă trimișilor o scrisoare către sfântul Ioan ca și cum ar fi fost în viață, cerând iertare pentru mama sa și rugându-l să vină cu pace.

Trimișii ajung la Comane citesc scrisoarea și după ce au ridicat piatra de pe mormânt altă minune că a ieșit o lumină cu mare strălucire și o bună mireasmă iar Sfântul Ioan Gură de Aur avea fața strălucitoare și veselă.

A fost ridicat foarte ușor și imediat a fost vindecat un schiop care a fost doar atins de haina sfântului.

Pe tot drumul sfântul a fost însoțit de rugăciuni și psalmi și tămâieri până la Calcedon unde era așteptat.

După rugăciunile făcute aici mulțimea a strigat „Ia-ți scaunul tău sfinte !”

A urmat încă o mare minune că Sfântul Ioan Gură de Aur a răspuns strigând tare să audă toată lumea:

„Pace tuturor, dragoste și milă să fie la tot poporul și Eudoxiei iertare”

Vă dați seama ce impresie a făcut acest răspuns dat de un trup mort de 33 de ani.

Așa au recunoscut toți că dreptii sunt vii în veci.

După cântările de laudă, împăratul și patriarhul au dus sfintele moaște în partea dreaptă a altarului.

Câțiva oameni au adus un bolnav cu mâinile și picioarele înțepenite, numai piele și os și rugându-se la Sfântul Ioan altă minune a urmat că bolnavul a fost vindecat doar fiind adus lângă mormântul Sfântului Ioan.

Pe tot drumul sfântul a fost însoțit de rugăciuni și psalmi și tămăieri până la Calcedon unde erau așteptați de o mare mulțime de corăbii.

Când trimișii au ajuns cu sfintele moaște la via văduvei corabia pregătită pentru ele s-a înclinat prin minune spre aceste sfinte moaște.

Împăratul a vrut să le ducă la biserica din palatul său dar apele au fost atât de puternice că au împins corabia în dreptul bisericii sfântului apostol Toma.

Aici împăratul și-a scos coroana și a sărutat picioarele sfântului Ioan plângând și cerând iertare pentru mama lui.

S-a făcut priveghere de toată noaptea și o altă minune a avut

loc: a încetat tremuraturul mormântului împărătesc după 33 ani.

Alaiul cu sfintele moaște a mers la biserica sfintei Irina de la palatul împăratului unde s-au făcut multe rugăciuni și apoi au fost duse la biserica Sfinților Apostoli, fiind și sfântul Ioan Gură de Aur considerat ca un apostol.

10.8.4 Icoana Mântuitorului care izvorăște mir și sânge.

În Rusia regiunea Orenburg raion Buzulusk, cătun Derjevino în casa Antoninei Ivanova Efîmova în vârstă de 68 ani și a fiicei sale Olga în vârstă de 33 ani pe data de 05 mai 1999 a început să izvorască sânge și mir dintr-o icoană a Mântuitorului.

La început din mână apoi din locurile unde a fost cununa de spini.

Ulterior tot în această casă au început să izvorască sânge și mir din 19 icoane majoritatea lor tipărite pe hârtie.

Arhiepiscopul Serghie al Samariei a fost sceptic dar după ce a văzut că rezultatul analizei chimice arată plasmă deci sânge s-a convins că este o realitate și a dat binecuvântare să fie dusă în pelerinaj prin toată Rusia.

Au urmat multe alte analize care au confirmat că era

sânge uman din grupa a IV-a sanguină.

De atunci a mai izvorât de multe ori și a fost purtată prin toată Rusia. (Lumea Credenței 19 martie 2018)

10.9 Minuni pentru întărirea creștinilor ortodocși

Sunt unele persoane care se consideră creștini dar care țin ziua de sâmbătă ca zi de sărbătoare și odihnă la fel ca evreii.

Aceasta respectare a zilei de sâmbătă, este porunca dată de Dumnezeu lui Moise, în amintirea ieșirii Poporului evreu din robia Egiptului.

Apare în timpul exodului când primeau în pustiu de la Dumnezeu mană.

Ieșire 16. 28, 29 „...Vedeți că Domnul v-a dat ziua aceasta de odihnă și de aceea vă dă El în ziua a șasea și pâine pentru două zile; rămâneți fiecare în casele voastre și nimeni să nu iasă de la locul său în ziua a șaptea”

Deuteronom 5.15 „Adu-ți aminte că ai fost rob în pământul Egiptului și Domnul Dumnezeu tău te-a scos de acolo cu mâna tare și braț înalt și de aceea ți-a poruncit Domnul Dumnezeu tău să păzești ziua odihnei și să o ții cu sfințenie”

Rezultă clar că sărbătoarea nu a fost înaintea eliberării din robia egipteană.

Sfântul Prooroc Ieremia prezice noul legământ:

Ieremia 31.31 „Iată vin zile, zice Domnul, când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda legământ nou”

Noul legământ începe cu Învierea Domnului.

Sfântul Apostol Pavel zice la Evrei 4.9:

„Drept aceea s-a lăsat altă sărbătoare de odihnă poporului lui Dumnezeu”

Învierea Domnului a avut loc Duminica (ziua întâi a săptămânii) după cum spun toți evangheliștii.

Este ziua în care toate cele trei persoane ale Preasfintei Treimi își manifestă existența și lucrarea.

În prima zi a săptămânii (Duminica) Dumnezeu Tatăl a început creația.

În prima zi a săptămânii Dumnezeu Fiul Iisus Hristos a înviat.

În prima zi a săptămânii a coborât Sfântul Duh asupra apostolilor întemeind biserica creștină.(Cinzecimea)

Sfântul Pavel zice în Evrei 8.8 :

„ ...Iată, vin zile zice Domnul când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda testament nou”

De aceea creștinii au cinstit ziua de Duminică ca și zi de odihnă de sărbătoare și de rugăciune pentru că cinstim pe toate cele trei persoane a Preasfintei Treimi.

10.9.1 Minunile făcute prin Sfântul Teodosie, întemeitorul vieții de obște

Născut în satul Mogarisos din Capadocia din părinți binecuvântați, ambii credincioși și evlavioși.

A plecat de tânăr spre viața plăcută Domnului, a luat binecuvântare de la cuviosul Simeon Stâlpnicul din Antiohia, făcându-se ucenic la starețul Longhin la o mănăstire din

Ierusalim, apoi s-a retras într-o peșteră unde s-au odihnit cei trei magi în drum spre Betleem.

Acolo a întemeiat o mănăstire la care au venit mulți dornici de post și rugăciune.

Multe minuni a făcut acolo Domnul la rugăciunile sfântului Teodosie.

În mănăstire era puțină hrană dar la praznice se înmulțea nevăzut și sătura mii de oameni.

Într-o perioadă de foamete o mulțime de săraci au venit la porțile mănăstirii.

Sfântul Teodosie a trimis ucenicii să le dea de mâncare iar ucenicii s-au dus deși știau că nu vor găsi nimic în cămară.

Au rămas uimiți când au găsit-o plină de pâini cu care s-au săturat toți mai multe săptămâni.

Altădată la un praznic al Adormirii Maicii Domnului aveau doar câteva pâini pe care Sfântul le-a binecuvântat iar Domnul le-a înmulțit încât le-au dat și ca merinde pentru drum.

Când Sfântul Teodosie a ajuns la Mănăstirea Sfântului Marcian era mare lipsă de alimente, dar după plecarea lui au găsit atât de mult grâu încât nu mai puteau deschide ușa magaziei.

Obs. Ne putem închipui ce impresie au produs aceste minuni asupra sutelor de ucenici din mănăstiri cât și a oamenilor disperați din cauza foametei.

O femeie care năștea doar copii morți l-a rugat pe Sfântul Teodosie să-i dea voie ca următorul copil pe care îl va naște să-i poarte numele.

Sfântul Teodosie s-a învoit s-a rugat și femeia a născut un prunc viu pe care l-a botezat cu numele său.

Altă femeie la care mureau copiii după naștere a botezat pruncul cu numele sfântului Teodosie, iar copilul a rămas sănătos și a crescut mare.

A ajutat un dregător trimis la război de împărat contra armatei mult mai numeroasă a perșilor și acela s-a întors viu și biruitor.

A fost surghiunit de împăratul Anastasie (491-518) care era căzut în erezia lui Eutihie.

A trecut la Domnul la peste 105 ani și a lăsat sute de ucenici.

10.9.2 Cele șapte icoane a Maicii Domnului de la Sfânta Mănăstire Vatopedu din Sfântul Munte Athos

1- Icoana Maicii Domnului Paramythia (Mângâietoarea)

În data de 21 ianuarie 1320, Maica Domnului a vorbit unui

monah care avea datoria zilnica de a citi acatistul icoanei așa cum se obișnuiește în Sfântul Munte.

Aceasta i-a zis să spună egumenului să nu deschidă porțile mănăstirii în aceea zi, ci toți monahii să se urce pe ziduri și să alunge pirații care vor veni.

Pruncul Iisus își întinde mânuța să astupe gura Maicii Sale, zicând că aceștia merită să fie pedepsiți pentru că s-au lăsat de datoriile lor de monahi.

Maica Domnului îl prinde de mânuță și întorcând capul spre dreapta repetă a doua oară și a treia oară avertismentul, icoana schimbându-și înfățișarea până în ziua de astăzi.

De aceea icoana nu mai este cea originală ci nefăcută de mână omenească și este mutată într-un paraclis făcut anume după această minune.

2- Icoana Maicii Domnului Pantanassa (Atot Împărăteasa)

Este recunoscută ca vindecătoare a unor boli grave inclusiv cancer, de aceea se citește paraclisul înaintea acestor icoane.

Un tânăr care se ocupa cu vrăjitoria apropiindu-se de icoană este aruncat la pământ.

Își mărturisește păcatele și își schimbă viața.

3- Icoana Maicii Domnului Esfigmeni (Înjunghiata)

Un ierodiacon care întârzia mereu la trapeză (la masă) este refuzat de cel care împărțea mâncarea(trapezar) pentru că tulbura mereu pe toți.

Mânios și flămând în furia lui s-a întors spre Icoana Maicii Domnului zicându-i „Eu în fiecare zi îți aprind candelă, dar Tu nu mă ajuți, nici măcar nu îmi pot lua hrana, de aceea nu mai cred în tine!” și după aceea a lovit icoana în obrazul drept cu un cuțit.

Dar prin minune țîșnește sânge ca dintr-o persoană vie și el orbește.

Egumenul cu toată obștea fac rugăciuni toată noaptea pentru iertarea păcătosului.

Nefericitul după ce primește iertarea și vederea și a făcut o strănă în fața icoanei unde a rămas trei ani plângând până când aude glasul Maicii Domnului zicându-i că „ți s-a iertat păcatul dar mâna ta vă rămâne uscată pe timpul vieții și neputrezită după moarte.”

Așa s-a și întâmplat iar spre aducere aminte mâna neputrezită este pusă într-o raclă chiar sub sfânta icoană.

4- Icoana Maicii Domnului Vimatirissa (Ctitorița)

În timpul năvălirii piraților arabi sec X, ierodicaconul Sava

care era paraclisier, având grijă de odărele din altar, a aruncat în puțul din altar, spre a nu fi pângărite, icoana, o cruce donată de Sfântul Constantin cel Mare, împreună cu o candelă care ardea înaintea sfintei icoane.

El totuși nu a reușit să se salveze fiind luat rob în insula Creta.

După șaptezeci de ani, Creta a fost eliberată de împăratul Nikiforos Fokas.

Întorcându-se la mănăstire se duce la egumen și împreună deschid capacul de deasupra puțului știut doar de el și găsesc în mod miraculos, icoana, crucea și candela încă aprinsă după 70 ani.

5- Icoana Maicii Domnului Eleovrytissa (Izvorătoarea de ulei)

Într-o vreme în care în mănăstire se împuținase uleiul, Cuviosul Ghenadie, chelarul mănăstirii, începuse să-l economisească, rânduindu-l doar pentru întrebuințarea sa la candelile bisericii. Bucătarul s-a plâns egumenului, care i-a poruncit chelarului să împartă cu generozitate uleiul pentru folosul întregii obști, avându-și nădejdea în purtarea de grijă a Stăpânei Născătoarei de Dumnezeu.

Când, într-una din zile, a intrat în chelărie, Cuviosul Ghenadie

a văzut uleiul prelingându-se din vasul mai înainte golit, încât ajunsese să curgă până la ușa încăperii.

De atunci, icoana răspândește o mireasmă deosebită.

6- Icoana Maicii Domnului (Împotriva glăsuitoarea)

Pe vremea în care împărăteasa Placidia, fiica împăratului Teodosie cel Mare, a vizitat Mănăstirea, îndreptându-se spre intrarea în biserică, prin mica ușă din partea laterală a clădirii, a auzit un glas venind dinspre icoană:

„Oprește-te și nici un pas să nu mai faci! Cum ai îndrăznit, femeie fiind, să vii în acest loc?”.

Cutremurată, împărăteasa a cerut iertare Maicii Domnului și a părăsit îndată Sfântul Munte. În amintirea acestei minuni, Placidia a ridicat, cu propriile sale cheltuieli, Paraclisul Sfântului Dimitrie.

7- Icoana Maicii Domnului Pirovolithissa (Împușcata)

În 1822, o unitate turcească de soldați a ajuns la porțile Mănăstirii Vatopedi pentru a jefui Mănăstirea de bogățiile ei .

Un soldat, care s-a întâmplat să fie și nepotul ofițerului ce conducea unitatea, a îndrăznit să tragă un foc în Icoana Panaghiei care este pictată pe perete chiar deasupra intrării în Sfânta Mănăstire.

Glonțul a lovit mâna dreaptă a Maicii Domnului și urma glonțului este încă vizibilă până astăzi.

Imediat după ce a tras, a înnebunit.

10.9.3 Minunile făcute prin cuv. Gherontie de la Tismana

A venit pe lume în satul Viscri, județul Brașov, Romania

A primit la botez numele Sfântului Mare Mucenic Gheorghe având părinți creștini ortodocși Ioan și Elena Aldea.

S-a călugărit la sfânta mănăstire Ciolanu, județul Buzău unde a primit numele Gherontie.

În 1960 refuză să lepede haina monahală și mănăstirea.

De aceea este arestat conform unei decizii a regimului comunist de a rămâne în mănăstire doar cei peste 60 ani.

Acuzația era „port ilegal de uniformă” pentru care au fost condamnați la ani grei de închisoare toți care au refuzat să treacă la viața civilă pentru a nu încălca jurământul făcut la călugărie.

Este supus la grele încercări în pușcăria, urmele bătăilor le-a avut toată viața.

Ajunge să-și dorească moartea dar îi apare Preasfânta Fecioară Maria și îi spune să îmbrace „haina nebuniei pentru Hristos” că îl va ajuta.

Pentru că a început să facă tot felul de „nebunii” paznicii îl transferă la un ospiciu de unde mai târziu Preasfânta Fecioară îl scoate.

Este de mai multe ori întemnițat fără motiv și apoi eliberat dar mereu urmărit.

Toată viața a umblat din mănăstire în mănăstire îndemnat de Sfântul Duh încotro să meargă.

Mereu a îndemnat pe fiecare la postire, pocăință, smerenie și mărturisire cât mai deasă.

Viața sa a fost un post continuu și rugăciune cu nopți întregi de priveghi, mii de metanii și neagonisind nimic.

A ajuns la înalte trăiri duhovnicești pe care le-a ascuns cu grijă sub masca „nebuniei pentru Hristos” făcând pe bețivul sau dându-se de-a tumba în fața oamenilor surprinși și care îl considerau fără minte.

Tot ce primea împărțea la săraci, inclusiv hainele de pe el.

Dar a ajuns să primească harul deosebirii duhurilor, a fost văzut ridicându-se de la pământ în timpul rugăciunii și cunoștea gândurile oamenilor.

Se păstrează sute de mărturii despre el, care mai de care mai minunate, căci rugăciunile lui erau urmate de minuni

- multe familii s-au întemeiat și au dobândit prunci
- era răpit de Sfântul Duh și ajungea la bolnavi aducându-le vindecare.

- se arăta aievea multor persoane aflate departe de țară înbărbătându-le în momente grele pentru ele.

- pe mulți i-a scăpat de primejdii de moarte, pe alții i-a vindecat de boli grave.

A trecut la Domnul la Betleem iar după opt zile trupul este adus în țară și îngropat la sfânta mănăstire Tismana.

Domnul i-a arătat sfințenia și după adormirea sa.

Cuviosul Gherontie îi privea pe toți cu ochii deschiși iar trupul său era moale și frumos mirositor deși era a opta zi.

Până și ploaia s-a oprit în momentul în care era să fie coborât în mormânt.

Și azi este grabnic ajutător celor care îl roagă și îi cinstesc amintirea.

Să sperăm că într-o zi va fi canonizat.

10.9.4 Minunea cu racla sfintei Parascheva de la Iași.

S-a născut în satul Epivata lângă Constantinopol în secolul XI .

A plecat de mică spre călugărie, a fost mai întâi la Constantin-

opol apoi la sfânta mănăstire a Maicii Domnului din Heracleea, apoi în Țara Sfântă la o mănăstire pe malul Iordanului.

A avut o vedenie care a îndemnat-o să se întoarcă în Ținutul natal așa că a trăit ultimii doi ani la o mănăstire lângă Epivata.

A trecut la Domnul la doar 27 ani.

După o vreme lângă mormântul ei a fost îngropat un marinar adus de valurile mării.

În noaptea următoare Sfânta Parascheva s-a arătat în vis la două persoane din sat cerând să mute trupul celui marinar de lângă ea.

Oamenii au dezgropat trupul sfintei și au constatat că este transformat în sfinte moaște.

Le-au așezat în biserica satului cu hramul Sfinților Apostoli.

S-au făcut multe minuni celor ce s-au rugat la sfânta și de aceea a fost mutată la Constantinopol.

În 1185 în urma unor lupte dintre imperiul Bizantin și populația din Bulgaria condusă de frații Petru și Asan din neamul Vlahilor (românilor) a dus la apariția imperiului româno-bulgar cu capitala la Târnovo.

În 1204 participanții la a patra cruciadă au atacat și ocupat Constantinopolul până la 1261 inaugurând Imperiul Latin (al

catolicilor) de Ierusalim.

În anul 1235 în urma unui acord între cei doi împărați de la Constantinopol și de la Târnovo, racla cu sfintele moaște este adusă la Târnovo.

La 1393 turcii ocupă Târnovo și sfânta Parascheva este mutată la Belgrad până la 1521 când turcii ocupă și acest oraș.

Este adusă la Constantinopol până la 1641 când a fost oferită ca recunoștință domnitorului Vasile Lupu pentru achitarea unei mari datorii ale Patriarhiei Ecumenice.

Ajunge la Iași la 13 iunie 1641 și este așezată în sfânta biserică Sfinții Trei Ierarhi ctitorie a domnitorului Vasile Lupu.

În 1884 încep lucrările de renovare a bisericii și sfintele moaște sunt mutate în paraclis.

În seara de 26/27 decembrie 1888 paraclisul a luat foc de la o lumânare uitată aprinsă.

A doua zi a fost văzută o mare minune a Domnului.

Focul transformase tot paraclisul inclusiv catafalcul pe care era așezată racla „într-o grămadă de cărbuni” dar focul deși fusese atât de puternic încât topise racla din argint solid nu s-a atins de loc de hainele sfintei Parascheva.

Această minune care a uimit contemporanii a fost consemnată

Într-un proces verbal semnat după cercetări făcute de sfântul mitropolit Iosif Naniescu și prefectul județului Iași, Leon Negruzzi.

Ulterior Sfânta Parascheva a fost mutată la Catedrala Mitropolitană unde este și azi.

A fost canonizată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la 28 februarie 1950 iar generalizarea cultului Sfintei Parascheva s-a făcut la 14 octombrie 1955.

Pentru nenumăratele minuni făcute de Domnul celor ce se roagă la sfânta Parascheva, este zilnic pelerinaj la sfintele ei moaște.

10.9.5 Viața sfântului Grigorie Teologul

praznic 25 ianuarie și pe 30 ianuarie

Este născut la Nazians, cetate din Capadocia, provincie din Asia Mică azi Turcia.

Tatăl Grigore a fost necredincios dar mama sa era credincioasă și după multe rugăciuni îl aduce la creștinism.

Peste ani tatăl său Grigore devine atât de credincios încât este făcut preot apoi chiar episcop de Nazians.

După mulți ani de rugăciuni Domnul dăruiește un copil pe care

I-au botezat Grigorie după numele tatălui.

Copilul crește în dreapta credință și în tinerețe are un vis în care apar două tinere fecioare foarte frumoase îmbrăcate în alb.

Ele îi spun că le cheama „Curăția” și „Înfrânarea” și stau în fața tronului împăratului Hristos.

I-au zis că dacă vrea să fie „de un gând cu ele” și să-și unească mintea lui cu mintea lor îl vor înălța și pe el la cer.

Acest vis l-a marcat și de aceea a păstrat toată viața lui curăția și înfrânarea.

Pleacă la studii dar corabia este surprinsă de o furtună atât de mare încât era gata să se scufunde.

A plâns și s-a rugat Domnului împreună cu ceilalți călători mai ales pentru că nu era botezat de mic, așa cum era obiceiul în acele vremuri.

Atunci și-a dat seama cât de greșită este amânarea botezului până la vârsta adultă căci poți muri oricând dar nefiind botezat nu mai ai șansa mântuirii.

Această primejdie s-a descoperit părinților săi în vis, care s-au pus imediat la rugăciuni fierbinți cerând ajutorul Domnului pentru fiul lor.

Domnul potolește furtuna și corabia ajunge cu bine la țarm.

Această mare minune a Domnului, care a făcut cunoscută primejdia fiului lor a fost într-o epocă fără tehnologia de azi cu telefoane mobile și transmisii prin sateliți dar a salvat viețile tuturor celor din corabie.

În plus ne arată puterea rugăciunii către Dumnezeu.

Ioil 3.5 și Romani 10.13 „Și oricine va chema numele Domnului se va izbăvi...”

Toată viața a păzit cuvântul Domnului, s-a botezat, a fost făcut preot, episcop de Nazians după moartea tatălui său și apoi patriarh de Constantinopol.

S-a înfruntat cu ereticii epocii sale, adică cu adepții lui Arie, a lui Macedonie și a lui Apolinarie.

Când a ajuns patriarh de Constantinople a găsit o singură biserică ortodoxă toate celelalte fiind date arienilor de împărații care căzuseră și ei în această erezie.

Este renumit pentru argumentele aduse în apărarea credinței creștin ortodoxe încât i s-a spus Teologul adică „cuvântătorul de Dumnezeu”,

Predicile sale au fost atât de bine argumentate încât au întors la credința ortodoxă din ce în ce mai mulți eretici încât la

retragerea sa mai rămăsese o singură biserică la arieni în Constantinopol.

11. Dumnezeu face minuni și celor care se roagă la sfinți

Rugăciunile către sfinți sunt de obicei personale fie că sunt adresate sfântului al cărui nume îl purtăm sau către alt sfânt la care avem evalvie.

De aceea dacă se împlinesc rămân o bucurie intimă, rareori împărtășită altora.

Cel mai adesea apelăm la ajutorul Maicii Domnului, cea mai mare mijlocitoare a oamenilor către Dumnezeu.

Sunt nenumărate cărți cu multe mărturii ale minunilor făcute de Dumnezeu prin intervenția Maicii Domnului și a sfinților.

În această carte am ales să prezint minunile făcute de Domnul în fața unui număr mai mare de persoane pentru a nu putea fi contestate, așa cum de regulă se întâmplă cu minunile mărturisite de una sau două persoane.

12. Dumnezeu face minuni celor care se roagă la sfinte icoane

Până în zilele noastre sunt persoane care refuză închinarea și cinstirea sfintelor icoane.

Motivul este că le declară idoli.

Idolul este o bucată de materie (piatră, lemn, metal etc) luată ca atare din natură sau prelucrată de mâini omenești la care unii se închină declarându-l Dumnezeu.

Aceasta este idolotria aspru condamnată de Dumnezeu în Vechiul Testament.

Icoana este o reprezentare a lui Dumnezeu, a Sfintei Cruci, a PreaSfintei Fecioare Maria sau a unor sfinți deci un simbol.

Ne ajută să ne gândim și să ne îndreptăm gândurile către persoana respectivă.

Așadar logic nu ne închinăm nici pietrei, nici lemnului, nici vopselei, nici sticlei etc adică nu ne închinăm creației, materiei ci Creatorului.

Aceasta este deosebirea între idol și simbol căci prin simbol nu se pierde conștiința unui Dumnezeu aflat deasupra naturii și independent de materie

Sunt exemple în Vechiul Testament în simboluri:

- curcubeul pus pe cer de Dumnezeu după ploaie.
- șarpele de aramă atârnat de lemn în pustiu ca scăpare pentru cei mușcați de șerpi.
- stâlpul de foc sau norul care erau deasupra corului Legii.

- heruvimii care erau pe capacul chivotului.

Prin simbol se păstrează credința în Dumnezeu superior creației (naturii) căci doar EL te poate apăra de necazuri dacă te rogi.

Prin simboluri sacre se mărturisește credința în adevăratul Dumnezeu și comunicarea cu Creatorul tuturor celor văzute și nevăzute.

Multe sfinte cruci și sfinte icoane au primit, prin mila Domnului, puteri dumnezeiești prin care se fac minuni.

De aceea locurile și obiectele sacre s-au păstrat spre închinare pentru că prin ele s-a manifestat și se manifestă puterea și voia Domnului.

12.1 Minunile Icoanei Maicii Domnului a Semnului sau a Rădăcinii din Kursk

După devastarea ținuturilor rusești de tătarii hanului Batu (sec VIII) pe 08 septembrie 1295 a fost găsită această icoană la rădăcina unui copac uriaș pe malul râului Tuskar din regiunea Kursk în apropierea cetății Râlsk.

Când a fost ridicată a țâșnit din acel loc un izvor.

- **O primă Minune:** locuitorii cetății au ridicat acolo un

paraclis dar cneazul Vasile Șmeaka a Râlskului a poruncit să fie adusă în cetatea sa.

Icoana a fost întâmpinată de toți locuitorii cetății mai puțin cneazul care nu a vrut să vină.

Din acest motiv cneazul a orbit - **Altă minune**

Dar după ce și-a recunoscut vina și s-a rugat fierbinte în fața Icoanei și-a recăpătat vederea - **Încă o minune**

Ca mulțumire cneazul a ridicat la Râlsk o biserică cu hramul Nașterea Maicii Domnului cu prăznuire pe 8 septembrie.

Dar icoana a revenit de mai multe ori la locul arătării pe malul râului Tuskar până au înțeles cu toții că este voia Maicii Domnului de a rămâne în paraclisul de acolo - **Altă minune.**

În 1383 au năvălit iarăși tătarii care au vrut să ardă Paraclisul, dar nu a luat foc deși l-au acoperit cu vreascuri.

Furioși au rupt icoana în două bucăți pe care le-au aruncat și au luat în robie preotul slujitor Bogoliub.

După o vreme o delegație a țarului trimisă la hanul tătar găsește pe câmp preotul pascănd oile și-l răscumpără.

La întoarcere preotul găsește cele două bucăți ale Icoanei aruncate de tătarii iar când le alătură ele s-au lipit atât de strâns încât nu se mai vedea nimic afară de ceva care semăna cu roua

în locul unde a fost despicată.

Locuitorii din Râlsk au încercat iarăși să mute Sfânta Icoană în cetatea lor dar de fiecare dată s-a întors prin minune la Paraclisul de pe malul râului.

Atunci a fost ridicat un nou paraclis unde a rămas Sfânta icoană aproape 200 de ani.

La 1597 țarul Moscovei Feodor Ivanovici a poruncit refacerea cetății Kursk (devastată de tătari) și află de această sfântă icoană făcătoare de minuni.

Poruncește să fie adusă la Moscova unde o întâmpină împreună cu patriarhul Iov, boeri, preoți oșteni și popor.

După rugăciuni poruncește să se picteze în partea de sus a Icoanei pe Domnul Savaot cu Sfântul Duh iar în laterale să fie pictați prorocii din Vechiul Testament care au proorocit despre Maica Domnului.

Împărăteasa Irina Feodorovna a împodobit Sfânta icoană cu o bogată ferecătură din aur, argint, perle și pietre prețioase.

Icoana este adusă la Paraclisul ei a unde s-a ridicat o mănăstire cu hramul Nașterea Maicii Domnului numită pustia Koren (a Rădăcinii) iar pe locul izvorului a fost ridicată o biserică cu hramul Izvorul cel de Viață Dătător.

Un negustor Isidor Moșnin a început să ridice o biserică în cinstea Sfintei Icoane a Maicii Domnului din Kazan și a Sfântului Serghie de Radonej dar a trecut la Domnul în 1762 .

Văduva Agafia Moșnin termină Sfânta Biserică dar copilul ei pe nume Prohor viitorul Sfânt Serafim de Sarov cade din clopotniță și rămâne nevătămat - **o minune.**

În 1767 cu ocazia procesiunii acestei Sfintei Icoanei de la Sfânta Mănăstire a Semnului până la Pustia Koren, mama lui Prohor aduce la poartă copilul grav bolnav dar care se face imediat sănătos după ce preoții au făcut rugăciuni - **o altă minune.**

Un grup de revoluționari anarhiști atei decid distrugerea Sfintei Icoane pentru a lovi în credința populației și de aceea pun o bombă cu multe kilograme de dinamită sub icoană.

Explozia din noaptea de 7/8 martie 1898 a fost atât de puternică încât a dărâmat o bună parte din biserică, candelabrele, și mobilierul dar Sfânta Icoană a rămas neatinsă.

Această Minune a întărit credința și mii de credincioși au venit să se închine bucuroși.

După venirea la putere a regimului bolșevic ateu au fost furate în plină zi atât Sfânta icoană cât și copia ei din Sfânta Catedrală

a Semnului din Râlsk, ambele împodobite cu pietre prețioase.

După ce călugării au fost amenințați, ofițerii CEKA fără nici o cercetare au declarat că autorii sunt chiar călugării.

Scopul urmărit de călugări ar fi fost să strecoare nemulțumire față de puterea sovietică în rândul populației.

Prin urmare au fost puși în arest la domiciliu (în mănăstire) călugării și episcopul, iar cercetările s-au transformat într-un adevărat jaf al mănăstirii.

A doua zi arestul a încetat iar călugării au primit ordin să stea liniștiți pentru nu a agita populația.

Dar în mănăstiri și la multe biserici s-au ridicat rugăciuni pentru a fi găsite icoanele ceea ce s-a și întâmplat după nici o lună.

De bucurie episcopul a poruncit să se tragă clopotele toată ziua pe 3 mai 1918 iar lumea s-a îmbrățișat de bucurie ca la Sfânta Înviere.

În aceeași an 1918 Armata Alba ocupă orașul Kursk și sunt găsite cele două ferecături din aur și argint chiar în clădirea ocupată de CEKA și așa s-a aflat că icoanele au fost furate de cekiști.

Obs. Nimic nu este ascuns care nu se dea pe față.

Pe 31 octombrie 1919 armata albă se retrage din Kursk iar generalul Kuterov pune la dispoziția episcopului Teofan o sanie pentru salvarea Sfintei Icoane care părăsește Rusia pe 1 martie 1920 cu vaporul Sfântul Nicolae ajungând la Niș în Iugoslavia pe 2 aprilie același an.

Multe minuni s-au făcut în Iugoslavia până la 8 septembrie 1944.

După ce a intrat Armata Roșie în țară, sfânta icoană a fost scoasă din Belgrad și a trecut prin Viena, Munchen, Genova iar din 1951 ajunge în USA.

În iunie 1966 Sfântul Arhiepiscop Ioan Maximovici face o procesiune cu Sfânta Icoană la Parohia Sfântul Nicolae din Seattle.

Sfântul Ioan Maximovici trece la Domnul rugându-se în fața acestei icoane aduse în chilia sa.

Între 19 octombrie și 1 noiembrie 1981 la Sfânta Catedrală închinată Sfintei Icoane a Maicii Domnului a Semnului din New York în prezența acestei Sfintei Icoane a fost săvârșită preaslăvirea noilor mucenici și mărturisitori ai Bisericii Rusiei.

Dintre multe minuni a acestei icoane mai menționăm:

În 1640 Hatmanul Visnevschi asediază cetatea Kursk unde era atunci Sfânta Icoană.

Maica Domnului apare și este văzută de mulți pe zidurile orașului în chipul unei Fecioare strălucitoare.

Hatmanul are pierderi grele și se retrage, căci locuitorii au făcut multe rugăciuni către Maica Domnului care a scăpat orașul.

În anul 1642 o mulțime de tătari nogai și crimeeni au venit în pustia Koren și au încercat să ardă biserica și zidurile din zonă dar nu au izbutit nimic.

În 1645 hoardele tătarăști care au devastat și alte locuri trec ca prin minune pașnic prin hotarele Kurskului.

În 1661 pe 9 septembrie s-a arătat lui Flor Timonin, Icoana Maicii Domnului, iar din icoană s-a auzit un glas zicând să-i spună voievodului de la Belgorod, să aducă icoana de la Kursk și să o întâmpine la hotarul Bolhovski.

Iar pe steagul oștirii să fie zugrăvită această icoană.

Steagul să-l poarte regimentul din Belgorod ca semn al ocrotirii ei de năvălirile vrăjmașe.

Voievodul Grigore Grigorievici Romodanovski împlinește dorința Maicii Domnului și prin urmare pe 9 martie 1675

învinge o mare oaste de tătari și cerchezi iar pe 18 iulie biruiește tot cu ajutorul Maicii Domnului pe hatmanul Hmelnițki.

Nenumărate sunt minunile făcute de Maica Domnului celor ce s-au rugat la sfânta sa icoană.

12.2 Minunile Icoanei Maicii Domnului de la Kazan

(Edit. Sofia, Buc. 2013)

Această icoană este cea mai cunoscută și venerată din toată Rusia și în cinstea ei s-au ridicat în sate și orașe, biserici și catedrale.

Această icoană aparține tipului iconografic Odighitria (Îndrumătoarea).

În anul 1579 în cetatea Kazan a fost arșiță și secetă și apoi un incendiu în care a ars jumătate de oraș.

Maica Domnului apare în vis unei fete de 9 ani pe nume Matrona ai cărei părinți încercau să-și ridice o nouă casă pentru că cea veche arsese, spunându-i să sape într-un anume loc.

Părinții au săpat în locul arătat de Maica Domnului care era exact locul unde arsese fosta lor casă și acolo au găsit icoana Maicii Domnului.

Icoana scoasă din pământ a fost dusă în catedrala Schimbarea la Față de un simplu preot pe nume Ermoghen viitorul Patriarh

al Moscovei.

Prima minune a fost făcută cu un sărac pe nume Iosif care fusese orb timp de trei ani iar după rugăciuni în fața icoanei a primit vindecare.

Cetatea fusese capitala hanatului de Kazan al tătarilor musulmani până la cucerirea ei de țarul Ivan Cel Groaznic (1533- 1584), care a poruncit să se ridice o mănăstire de maici pe locul descoperii icoanei.

Sfânta Mănăstire a fost terminată în timpul fiului său țarul Feodor I Ivanovici (1584 – 1598) iar prima monahie a noii mănăstiri a fost Matrona tunsă în monahism Mavra.

În anul 1904 sfânta icoană a fost furată din Sfânta Catedrală din Kazan fără a mai fi găsită.

Azi sunt vestite mai multe copii a sfintei icoane, toate mari făcătoare de minuni.

1. Sfânta Icoană a Maicii Domnului din Kazan aflată la Moscova.

Țarul Feodor I Ivanovici moare în anul 1598 fără urmași, încep luptele pentru tron care au slăbit Rusia.

A fost ocupată și incendiată de trupe poloneze ajutate de trădători ruși în noapte de 20-21 septembrie 1610 .

Patriarhul Moscovei Ermoghen (fostul preot din Kazan) a fost închis la Sfânta Mănăstire Ciudov.

Din închisoare patriarhul trimite în ascuns o epistolă la Ninji-Novgorod în care cere locuitorilor să rămână tari în credința ortodoxă și în nădejde către Maica Domnului și în icoana făcătoare de minuni din Kazan.

Obs

Patriarhul dă binecuvântare celor ce vor lupta pentru eliberarea Moscovei și-i blesteamă pe ocupanții polonezi și lituanieni care fiind catolici prigoneau credința ortodoxă.

Este perioada marilor presiuni ale invadatorilor de a schimba credința ortodoxă a poporului rus pentru ca Rusia să devină o provincie catolică asemenea Poloniei și Lituaniei.

După nouă luni de torturi și înfometare, patriarhul este lăsat să moară de foame și trece la Domnul la 17 februarie 1612 dar epistola sa mobilizează grupuri de voluntari care pleacă din

Ninji-Novgorod având în frunte Icoana Maicii Domnului din Kazan

Obs.

Aceste grupuri de voluntari s-au unit sub conducerea unui măcelar Kuzma Minim și a unui nobil Pojarski și izbutesc să elibereze Moscova pe data de 04 noiembrie 1612.

De atunci, această zi e sărbătorită ca o mare biruință a Maicii Domnului prin icoana făcătoare de minuni din Kazan.

Pe 12 mai 1913 a fost trecut în rândul sfinților ca mucenic Patriarhul Ermoghen pomenit în data de 17 februarie (ziua mutării la Domnul anul 1612)

Din anul 2005 ziua de 4 noiembrie este declarată zi de sărbătoare numită ZIUA UNITĂȚII NAȚIONALE A RUSIEI în amintirea refacerii unității țării prin alungarea polonezilor din anul 1612.

2. Icoana Maicii Domnului din Kazan aflată la Sankt Petersburg

Sfântul Mitrofan de Voronej îi spune țarului Petru I (1672-1725): „Ia Icoana Maicii Domnului de la Kazan că te va ajuta să biruiești pe vrășmașul cel rău !

Mai apoi mută această icoană în noua ta capitală, vei ridica o nouă capitală în cinstea Sfântului Petru . Dumnezeu să te binecuvinteze pe tine pentru aceasta ! ”

Icoana Maicii Domnului din Kazan a fost ocrotitoarea oraşului şi a întregului popor .

„Câtă vreme icoana se va afla în capitală şi înaintea ei se vor ruga drept măritorii creştini nu va călca picior de vrăjmaş în oraş”

S-a împlinit proorocia Sfântului Mitrofan de la Voronej pentru că ţarul Petru I a început construirea oraşului Sankt Petersburg în anul 1703.

În anul 1709 în ajunul bătăliei de la Poltava ţarul s-a rugat în faţa icoanei Maicii Domnului de la Kazan.

Înainte de bătălie icoana a fost purtată şi cu ea a fost binecuvântată întreaga armată ce stătea în genunchi.

Obs

Armata suedeză pleacă din Saxonia în august 1707 şi merge spre Est spre Moscova dar în iunie 1708 schimbă direcţia spre sud după provizii şi se aliază cu hatmanul Mazepa care dorea independenţa Ucrainei deşi era vasalul ţarului.

Pe 27 iunie 1709 suedezi atacă Poltava dar sunt înfrânți. Resturile armatei suedeze capitulează pe 30 iunie iar prizonierii sunt puși să muncească pe șantierele marelui oraș Sankt Petersburg.

Drept mulțumire țarul Petru I ordonă mutarea de la Moscova la Sankt Petersburg a sfintei icoane a Maicii Domnului din Kazan și așezarea ei într-un paraclis în centrul noii capitale.

Mai târziu a fost ridicată în centrul marii capitale o măreață catedrală închinată acestei sfinte icoane.

În anul 1812 pe 24 iunie începe invazia lui Napoleon.

În ajunul plecării la luptă, generalul M.I. Kutuzov s-a rugat în fața sfintei icoane pentru biruință.

După bătălia de la Borodino francezii intră în Moscova dar o găsesc incendiată și fără locuitori.

Țarul Alexandru I al Rusiei (1801 -1825) refuză orice discuție cu Napoleon pentru un acord de pace.

Napoleon se vede nevoit să se retragă după 35 zile dar ordonă ca răz bunare să se pună 183000 butoaie cu praf de pușcă în toate încăperile palatului țarului și în catedrala Sfântului Vasile Blajenii pentru a fi aruncate în aer.

Fitilele sunt aprinse și francezii pleacă. Dar Dumnezeu dă o ploaie care stinge fitilele.....

Retragerea din Moscova este tardivă căci încep ploile, trupele înaintează tot mai greu prin câmpiile devenite mlaștini apoi scad temperaturile, francezii au uniforme de vară iar rușii atacă permanent.

Se moare de foame, de oboseală și după bătălia de la Berezina au mai scăpat 20000 oameni din marea armata de peste 650000 ostași care a intrat în Rusia.

Prima slujbă de mulțumire pentru biruință s-a făcut la praznicul Nașterii Domnului în sfânta catedrală închinată icoanei Maicii Domnului de la Kazan din Sankt Petersburg.

Se consideră că sfânta Icoană a Maicii Domnului de la Kazan a avut un rol important și în timpul celui de al doilea război mondial fiind socotită salvatoarea orașului Leningrad (azi Sankt Petersburg)

Obs.

Asediul Leningradului 8 septembrie 1941 - 27 ianuarie 1944, deși a durat 872 zile orașul nu a căzut în mâna nemților.

Aprovizionarea s-a putut face iarna pe gheața lacului Ladoga, iar vara cu ambarcațiuni cu mari pierderi datorită bombardamentului armatei germane.

3. Altă copie a sfintei icoane a Maicii Domnului din Kazan a fost găsită în anul 1643 lângă satul Pavlovsk-Zvenigorod într-un copac lângă un izvor.

Din multe minuni făcute vă prezint una la care au participat un număr mare de persoane.

În timpul unei Sfinte Liturghii săvârșită în Sfânta Catedrală închinată sfintei Icoane a Maicii Domnului de la Kazan din orașul Tobolsk un diacon și-a pierdut cunoștința.

După ce și-a revenit a povestit că a avut o vedenie care i-a poruncit să construiască o nouă biserică pentru icoana Maicii Domnului de la Kazan și să mute acolo sfânta icoană cu condiția să participe la construcție toată populația orașului.

În aceste zile peste oraș erau ploi neîncetate, apa băltea în oraș, câmpul era inundat iar oamenii și animalele erau lovite de felurite boli.

Apoi diaconul înspăimântat a căzut la pământ. Cetățenii au fost atât de îngroziți că s-au apucat de lucru imediat.

A fost ridicată biserica în trei zile și a fost pusă sfânta icoană în noua biserică.

După sfîntirea locașului ploile au încetat, apele au scăzut, câmpul s-a zvîntat, iar diaconul s-a făcut sănătos.

Altă minune a Maicii Domnului prin sfânta icoana din Kazan

Orașul Königsberg este fosta capitală a Prusiei Orientale azi Kaliningrad iar în timpul celui de-al doilea război mondial era una din redutele cele mai bine apărate ale nemților cu 130000 soldați,

Notă

Asediul armatei sovietice a început pe 2 aprilie 1945 a continuat a doua zi cu pierderi uriașe de ambele părți.

A fost adusă icoana Maicii Domnului de la Kazan, preoții au făcut rugăciuni și au plecat cu întreg efectivul la atac.

Armata Roșie a reluat atacul pe 9 aprilie 1945 iar nemții au cedat acceptînd capitularea.

Mai târziu nemții au povestit că au aruncat armele și s-au predat pentru că pe cer s-a arătat Maica Domnului și au înțeles împotriva cui luptau.

Cel ce mărturisește această minune este Vasilie Grigorievici Kazanin care după război s-a călugărit la Sfânta Lavră a Peșterilor din Pskov devenind schimonahul Irinarh.

12.3 Minunile Icoanei Maicii Domnului de la Poceaev

Această sfântă icoana a Maicii Domnului este dăruită de Mitropolitul grec Neofit unei văduve Ana Erofeevna Goiskaia în anul 1559, care trăia în Volnia lângă Poceaev din ținutul Orle (azi Uria în Ucraina).

El mergea după ajutoare la Împărăția Moscovei și pe drum a poposit și la această văduvă.

Pentru rugăciunile făcute în fața acestei sfinte icoane, a fost vindecat în anul 1597 fratele văduvei Filip Kozinski care era orb de naștere.

Urmarea acestei mari minuni a fost decizia văduvei Ana de a dăruia sfânta icoanei a Maicii Domnului la Sfânta Mănăstire Poceaev în anul 1617 unde a făcut multe minuni.

Sfânta Mănăstire Poceaev este întemeiată în anul mării invazii tătare 1241.

În acel an apare Maica Domnului unui călugăr care se întâlnise cu un cioban pe câmp și stăteau la rugăciune.

Maica Domnului le-a spus că dorește ridicarea în acel loc a unei sfinte mănăstiri lăsând ca mărturie și confirmare urma tălpii ei pe o stâncă din care a început să curgă un izvor.

După dorința Maicii Domnului a fost ridicată în acel loc Sfânta Mănăstire Poceaev care a avut o mare înflorire în timpul preacuviosului egumen Iov (1551 – 28 august 1651) a cărui sfinte moaște sunt cinstite din anul 1659.

În anul 1675 tătarii agareni (musulmani) supușii hanului Nuredin au atacat Sfânta Mănăstire Poceaev timp de trei zile și trei nopți.

Egumenul Iosif Dobromirsky îndeamnă toată obștea și pe mirenii refugiați în sfânta mănăstire la rugăciune către Maica Domnului și către fostul egumen Sfântul Iov.

S-au rugat cu toții în fața sfintei icoane a Maicii Domnului făcătoare de minuni și în dimineața zilei de 23 iulie 1675 deasupra bisericii Sfânta Treime s-a arătat Maica Domnului și Sfântul Iov înconjuțați de îngeri.

Atacatorii musulmani nu au înțeles că pentru ei a făcut Dumnezeu această mare minune și au început să tragă cu

arcurile în Sfânta Fecioară Maria.

Dar săgețile se întorceau înapoi și îi răneau pe cei ce le slobozeau. (alta mare minune).

Atunci musulmanii au intrat în panică, s-a produs o învâlmășeală, unii au fost călcați în picioare de cai, alții au aruncat armele și au fugit.

12.4 Minunile icoanei Maicii Domnului de la Vladimir

Prima mențiune a sfintei icoane făcătoare de minuni este în Cronica Laurentină din anul 1337.

De acolo aflăm că Andrei Bogoliubov a ieșit de la tatăl său din Kiev în anul 1155 și a adus de la Susdal la Vladimir icoana Maicii Domnului primită de la Constantinopol.

Sfânta icoană a stat în Vladimir timp de 242 ani.

În această perioadă cetatea Vladimir a fost cucerită și jefuită de hoardele hanului tătar Batâi pe 3 februarie 1237, dar sfânta icoană scapă.

În anul 1395 hanul tătar Temir Aksan (Tamerlan) se aproprie de Moscova.

Vasili I Dimitrievici mare cneaz de Moscova și Vladimir (1389- 1425) trimite să fie adusă de la Vladimir la Moscova

această sfântă icoană a Maicii Domnului în Sfânta Biserică a Adormirii Maicii Domnului din Kremlin.

În fața ei au făcut multe rugăciuni atât cneazul cu ierarhii și preoții cât și poporul pentru a scăpa de năvălitori.

Dumnezeu ascultă de rugăciunile făcute către Maica Domnului și hanul are un vis după care ordonă întoarcerea năvălitorilor fără să mai încerce invadarea Moscovei.

În aminterea acestei mari minuni din anul 1395 se face praznicul sfintei icoane pe data de 26 august.

În anul 1478 Rusia a refuzat să mai plătească tribut Hoardei de Aur și ca represalii hanul Ahmad vine cu multă oaste să treacă prin foc și prin sabie Moscova.

Marele cneaz de Moscova, Ioan al III-lea Vasilievici cel Mare (1462-1505) își așează trupele pe malul râului Oka și merge la luptă având ajutor de la Mântuitor, de la icoana Maicii Domnului de la Vladimir și de la toți sfinții făcători de minuni ai creștinilor.

După mai multe încercări nereușite ale tătarilor de a trece râul Oka apărat de creștini, trupele rusești se retrag de la mal.

Atunci s-a petrecut o mare minune a Maicii Domnului pentru

că tătarii cred că este o capcană și părăsesc hotarele Moscovei pe 11 noiembrie 1480.

Prăznuirea acestei mari și minunate izbăviri de năvălitorii tătari se face pe data de 23 iunie.

În anul 1521 hanul Mehmet Ghirai, conducătorul hanatului de Astrahan a intrat în hotarele rusești, a trecut râul Oka și pe 29 iulie era gata să cucerească Moscova.

Marele cneaz de Moscova, Vasile al III-lea Ivanovici (1505-1533), călugărit cu numele de Varlaam se pregătește de asediu cerând ajutorul Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu rugându-se la sfânta icoana a Maicii Domnului de la Vladimir.

În acest timp la Moscova se ruga sfântul arhiepiscop Ioan de Rostov cu mare nevoie pentru țară închinându-se în Sfânta mănăstire Adormirea Maicii Domnului dar și sfântul Vasile cel Nebun pentru Hristos care se ruga la ușa bisericii.

Deodată ușile bisericii s-au deschis și de la icoana Maicii Domnului s-a auzit glas.

„Pentru păcatele oamenilor am poruncă de la Fiul meu ca împreună cu sfinții ruși făcători de minuni să părăsesc această cetate,,

Apoi icoana Maicii Domnului a căzut de la locul ei iar

biserica s-a umplut de foc.

„S-a arătat Domnul plăcutului său, spunându-i că pentru a-și întoarce harul Său, oamenii să prisosească în rugăciuni către preacurata Maica Sa”

Domnul a ascultat rugăciunile lor și a trimis oștire îngerească umplând de frică pe războinicii tătari. De trei ori au fost trimiși de Hanul lor dar s-au întors speriați de vedeniile avute iar de frică au fugit de tot.

Cu puterea lui Dumnezeu prin mijlocirile Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu și ale tuturor sfinților a fost îndepărtată primejdia care îngrozea Moscova, și au fost puși pe fugă năvălitorii.

Ziua de pomenire a sfintei icoane în fața căreia s-au făcut multe rugăciuni pentru izbăvirea de năvălitorii tătari din 1521 a fost pusă pe 21 mai și 3 iunie.

De aceea această sfântă icoană are trei zile de prăznuire iar acum este restaurată și se află în biserica paraclis de la galeriile Tretiakov din Moscova.

Bibliografie Minunile Maicii Domnului din Vladimir
traducere din limba rusă, editura Sofia, București 2012

12.5 Minunile Icoanei Maicii Domnului Thrierusa

A fost icoana familiei sfântului Ioan Damaschin, scriitor, filozof, teolog (cca. 749 d.H) consilier al califului Walid (705 – 715 d.H) în vremea stăpânirii Siriei de arabii musulmani .

În acea perioadă împăratul bizantin Leon al III-lea Isaurul (717 – 741 d.H) a impus erezia iconoclastă și a interzis închinarea la sfintele icoane declarate de el drept idoli.

Sfântul Ioan fiind creștin a combătut atât prin viu grai cât și prin scrisori această erezie cu argumente temeinice.

Împăratul a vrut să se răzbune dar neavând argumente a ordonat unui caligraf să imite scrisul lui Ioan într-o scrisoare adresată lui, prin care Ioan l-ar fi îndemnat să atace Damascul când califul era plecat pentru a ocupa cetatea fără lupte.

Această scrisoare scrisă de caligraful împăratului a fost trimisă califului însoțită de altă scrisoare a lui Leon care-i arăta dovada prieteniei sale acuzându-l pe Ioan.

Califul crede în această înscenare și ordonă să-i taie mâna dreaptă lui Ioan, ca pedeapsă și apoi să fie atârnată în piața cetății ca exemplu.

Seara mâna tăiată a fost înapoiată lui Ioan, care a pus-o în fața icoanei.

Ioan s-a rugat și a plâns la icoana Maicii Domnului toată noaptea.

La un moment dat a așipit și a văzut-o pe Maica Domnului că l-a vindecat spunându-i să continue cu scrierea despre cinstirea sfintelor icoane.

Când s-a trezit mâna era la locul ei întreagă, doar cu o linie roșie în locul unde a fost tăiată – Iată o Mare Minune.

A mai văzut în partea de jos a icoanei imaginea mâinei sale tăiate.

De aceea icoana a fost numită Thrierusa (cu trei mâni).

De această minune a aflat și califul Walid care și-a dat seama de adevăr cerând iertare lui Ioan și oferindu-i toate funcțiile avute.

Ioan decide să plece din Damasc renunțând la toate onorurile și bogățiile.

A ales să se călugărească în sfânta Lavra a sfântului Sava cel Sfințit din Pustia Iordanului aducând cu el și această icoana a Maicii Domnului.

În anul 1217 ea a fost dăruită Sfântului Sava, fiul regelui

Simeon al Serbiei care a dus-o la Sfânta Mănăstire Hilandar din Sfântul Munte Athos unde era călugăr.

Până astăzi ea este ocrotitoarea și stareța Sfântei Mănăstiri Hilandar și este prăznuită în fiecare an în ziua de 12 iulie.

12.6 Minunile Icoanei Maicii Domnului a cazacilor

În satul Torghinsk lângă orașul Nerținsk zona Zabaikal din Rusia era în anul 1922 o biserică închisă de puterea sovietică conform politicii anticreștine începută din 1917 de la preluarea puterii.

În această biserică era o icoană a Maicii Domnului cu care se făcea un pelerinaj anual în ziua hramului pe 8 iulie.

În acel an o secetă prelungită pîrjolea câmpul și țărani cazaci au cerut în ajunul hramului să li se permită o procesiune cu icoana Maicii Domnului și rugăciuni pentru ploaie.

Secretarul satului tovarășul Ștefan Kamenscikov convins că nu va veni nici o ploaie în urma rugăciunilor, acceptă să facă o cerere către GPU (fosta Ceka adică securitatea comunistă).

Cererea este aprobată spre bucuria sătenilor care au venit cu toții la rugăciunile făcute pe câmpul ars de secetă.

După aceste rugăciuni preotul era așteptat de fiecare gospodar

cu o cățuie și tămâie pentru a binecuvânta casa și a putea săruta icoana.

În fața casei tovarășului Ștefan aștepta mama sa dar intervine fiul strigând să nu lase în curte țigancă(Icoana).

Când ajunge preotul în casa sa, tovarășul Ștefan strigă: Gata comedia ! S-a terminat, vă arăt eu că nu este nici un Dumnezeu , nici o Maica Domnului lovind și trântind la pământ bătrânul preot și lovind cu sabia icoana în obrazul drept al Maicii Domnului.

Din obrazul lovit țâșnește sânge iar din ochii Maicii Domnului încep să curgă lacrimi.

Din cer a început ploaia mult așteptată care a durat trei zile spre bucuria sătenilor și a adus recoltă bogată în acel an.

Toți sătenii au văzut minunile Maicii Domnului inclusiv tovarășul Ștefan care a dispărut fără să mai știe cineva de el.

Autoritățile au considerat periculoase minunile pentru propaganda anticreștină, au confiscat icoana Maicii Domnului și nu se mai știe nimic de ea, iar biserica a fost din nou închisă și apoi dărâmată.

Într-o noapte de toamnă din anul 1930, un grup de călăreți alb gardiști care luptau contra autorităților comuniste au intrat în sat

și s-au oprit în centru în locul unde fusese biserica.

Șeful grupului era Ștefan care a spus că el a pângărit Icoana Maicii Domnului pe vremea când era ateu convins și prigonitor al credinței și Bisericii Ortodoxe.

După această mărturisire au plecat la casa lui Ștefan, au intrat în curte și au strigat la mama lui.

Mama-sa îl îmbrățișează și-i spune că au fost așteptați să cadă în cursă fiind trădați de unul din grup.

Cei din casă au auzit și au împușcat-o imediat pe mamă, dar Ștefan a putut să scape.

În vara anului 1932 în gara Karbin din Manciuria (China) coboară Ștefan care reușise să treacă în China.

Obs

Iată o minune a Maicii Domnului făcută în fața unui sat întreg în timpul prigoanei anticeștine a comuniștilor din Uniunea Sovietică care a întărit credința sătenilor dar a schimbat și inima împietrită a lui Ștefan aducându-l la credință.

Bibliografie

Icoanele făcătoare de minuni a Maicii Domnului
Arhimandrit Teofilact Marinakis

12.7 Minunea Icoanei Maicii Domnului Scribus (a tancurilor)

În satul Orhomenos regiunea Epir din Grecia este o biserică a Maicii Domnului construită în anul 874 care aparținu-se Mănăstirii Scribus.

Un grup de oameni curajoși din acest sat s-au dus în gara din Livadia și au sfătuit șefii garnizoanei italiene a gării să predea armele urmând ca grecii să protejeze în casele lor pe soldații italieni.

Propunerea era făcută în condițiile înfrângerii trupelor germano-italiene în nordul Africii, a trupelor italiene din Sicilia și Sardinia și a trupelor germane la Stalingrad dar și a unui atac iminent al partizanilor din Tamalio, Dionisos.

Dar italienii au informat pe nemți care siguri pe puterea lor au trimis militari care au luat 600 de bărbați ai satului Orhomenos ca prizonieri în seara zilei de 9 septembrie 1943.

Alți militari cu trei tancuri au fost trimiși să atace partizanii din Dionisos.

În sat femeile își plâneau bărbații capturați ce urmau să fie executați, dar când nemții au ajuns la Biserica Adormirii Maicii Domnului au văzut o femeie cu mâna dreaptă ridicată în semn de oprire iar tancurile s-au blocat ca prin minune.

Au încercat să le pornească până i-a prins dimineața zilei de 10 septembrie când comandantul a luat cu sila un tractor încercând să tragă tancurile deși logic puterea tractorului era mult prea mică pentru greutatea unui tanc.

Și totuși nemții mai văd o minune că tractorul trage toate cele trei tancuri ca pe niște jucării.

Văzând această minune comandantul Hofmann a strigat în fața lui Dumnezeu și a soldaților “ Minune, minune ! “ .

A recunoscut că a greșit și a intrat în biserică unde a recunoscut în icoana de pe catapeteasmă pe femeia care a oprit tancurile din mers cu o singură mișcare.

A înngenunchiat s-a rugat și apoi a zis, aceasta este femeia care v-a salvat „Să o cinstiți și să îi dați slava zi și noapte !”.

Hoffman a întors trupele și a eliberat pe cei 600 de prizonieri din sat.

Așa a salvat Maica Domnului bărbații din Orhomenos.

După război Hoffman a venit ca simplu închinător să se roage

în fiecare an pe data de 10 septembrie devenită noua sărbătoare a Maicii Domnului rânduită în amintirea minunilor de aici.

Tot el a dăruit candela mare din fața Icoanei Maicii Domnului precum și icoana unicat în care este arătată Maica Domnului oprind tancurile.

Prezența lui este o mărturie a iubirii și respectului pe care îl pentru icoana Maicii Domnului de aici care l-a învrednicit să vadă aceste minuni și care l-a adus la credință.

12.8 Minunile Icoanei Maicii Domnului din Tolga

Icoana Maicii Domnului din Tolga a fost găsită de episcopul Triton al Rostovului în anul 1314 pe când stăpânea la Iaroslav cneazul David Feodorovici.

Episcopul și însoțitorii săi se întorceau de la credincioșii din zona Beloezersky și au înnoptat aproape de vărsarea râului Tolga în Volga la șase verste de Iaroslav.

Peste noapte Episcopul s-a trezit și a văzut un stâlp de foc pe malul opus dar și un pod minunat apărut miraculos peste Volga.

A trecut podul și a văzut o icoana a Maicii Domnului care stătea în aer și strălucea într-un stâlp de foc.

S-a rugat la această minunată icoană și apoi s-a întors la

însoțitori săi.

Dimineața le-a povestit tot ceea ce văzuse dar a observat că și-a uitat cârja episcopală pe malul opus.

Deorece podul dispăruse, au căutat bărci, au trecut apa și au găsit pe celălalt mal, cârja și icoană, care nu mai stătea în aer ci era pe pământ.

Atunci a hotărât să ridice o biserică în acel loc.

Din multele minuni făcute celor care s-au rugat la această sfântă icoană amintesc câteva:

- A izvorât mir în anul 1392
- A înviat un copil la rugăciunile părinților și preoților.
- A vindecat mulți posedați de duhuri necurate (demonizați)
- A salvat oameni disperați de la înec
- A scăpat de secetă ținutul Iaroslavului în anul 1657
- A rămas neatinsă de focul care a mistuit toată mănăstirea

după care a fost refăcută din piatră.

- A vindecat mulți bolnavi de tot felul de suferințe sau neputințe

- A dăruit copii femeilor care nu puteau rămâne însărcinate
- A vindecat chiar pe țarul Ivan cel Groaznic care se

îmbolnăvise cu picioarele și mergând la Mănăstirea Beloezerski

s-a rugat îndelung și a plecat sănătos.

Nu degeaba este renumită pentru minunile sale până în zilele noastre.

12.9 Minunile Icoanei Maicii Domnului Kera - Kardiotissa (legată în lanțuri)

Împăratul bizantin Teofil (829-842 d.H) a fost unul dintre prigonitorii sfintelor icoane pe care le considera idoli.

A auzit și de o icoană a Maicii Domnului renumită pentru minunile sale, aflată în insula Creta numită astăzi Kera-Kardiotissa.

Împăratul a dat ordin să fie adusă la Constantinapol pentru a nu mai fi cinstită de ortodocși.

Dar icoana s-a întors în Creta în chip minunat într-o noapte.

A poruncit să fie adusă din nou și pentru a nu mai pleca, să fie legată cu lanțuri de o coloană de marmură.

Și totuși icoana s-a întors în Creta prin minune și în plus cu lanțul și coloana de marmură (pentru a nu se îndoii nimeni de această minune).

Se păstrează până și astăzi coloana de marmură în fața mănăstirii, iar lanțul la Icoana Maicii Domnului de pe

catapeteasmă.

În anul 1498 icoana originală a fost furată de un negustor de vin grec care a plecat cu ea spre Italia. Dar din senin se pornește o furtună iar căpitanul aruncă o mare parte de vin pentru a ușura corabia.

Pentru că negustorul s-a căit, a fost iertat și corabia ajunge cu bine.

Negustorul ajunge în Roma unde se îmbolnăvește grav și înainte de a muri își mărturisește păcatul tovarășului său de negoț și îl roagă să ducă sfânta icoana la o biserică spre a fi cinstită de creștinii credincioși.

Negustorul fiind italian aduce icoana acasă la el.

Soția lui nu a mai vrut să o dea și l-a convins să o păstreze.

Maica Domnului a apărut de multe ori soției și fiicei negustorului pentru a le convinge să o dăruiască unei biserici spre a fi cinstită de credincioși sub amenințarea unei pedepse.

În plus le-a cerut să o cinstească cu numele Maica Domnului cea pururea ajutătoare (Maddona del perpetua soccorsa).

De atunci icoana se afla în biserica Sfântul Alfonso din Exquilin.

În lipsa originalului călugării din Creta au comandat o copie

care datează din anul 1735 și care la rândul ei e făcătoare de minuni.

Este scoasă în pelerinaj la secetă și s-a coborât binecuvântarea Domnului în chip de ploi peste tot ținutul.

Această copie se află azi în biserica din Rethimnos și este cunoscută ca Maica Domnului a Patimilor (Pătimitoarea) sau Maica Domnului Stapâna Îngerilor.

În 1982 a fost furată de un grup de tineri pentru a-și procura banii necesari dozelor de heroină.

Hoții au fost găsiți după câteva zile și au arătat tufișul unde au lăsat sfânta icoană pentru că s-a îngreunat și nu au putut să o mai ducă. Au văzut minunea dar nu s-au căit.

A doua zi cu multă bucurie mii de credincioși au însoțit sfânta icoană pe jos cam 50 km până la mănăstire.

12.10 Minunea Icoanei Maicii Domnului Evanghelistra din Elicona

În anul 1687 a fost o încercare de eliberare a grecilor de sub ocupația turcească.

Două grupări de haiduci (răsculați greci) au urmărit armata unui pașă Mucada care a făcut tabără într-un loc numit

Leanopirgos(Turnul Mărunt).

Grecii s-au retras la Mănăstirea Evanghelistra.

Însă albanezii din armata pașei erau urmăriți și de alte grupuri de haiduci așa că s-au gândit să ocupe mănăstirea până vor primi întăriri.

Mănăstirea însă era plină de refugiați femei și copii în afară de haiducii greci.

Pașa Mucada trimite o avangardă care ajunge până la ultima cotitură spre mănăstire unde le apare o călugăriță care le poruncește:

„Acum să plecați ! întoarceți-vă unde vă este locul, aici nu aveți nici un drept, aici eu poruncesc !” și s-a făcut nevăzută.

Această apariție a tulburat atât de mult pe musulmani că au fugit la pașă și i-au spus porunca dar el nu putea accepta porunci de la grecii pe care îi considera supuși, adică din starea de jos și cu atât mai mult poruncă de la o femeie.

De aceea a ordonat atac general asupra mănăstirii.

La aceeași cotitură apare din nou călugărița chiar înaintea pașei împiedicându-l să înainteze .

Atunci pașa alb de mânie a ordonat atacul mănăstirii zicând „...înaintea viteji, nu vă temeți de femei, tăiați și sfărtecați pe

ghiauri și ardeți-le mănăstirea. Alahu Akbar (Mare este Dumnezeu)

A urmat o mare minune a Maicii Domnului că s-a deschis pământul și a înghițit toată oastea turcă.

12.11 Icoana Sfintei Ana de la Mănăstirea Bistrița

Această sfântă mănăstire este ridicată de domnitorul Moldovei Alexandru cel Bun 1400 - 1432.

În 1401 Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol recunoaște autocefalia Mitropoliei Moldovei și pe primul ei mitropolit Iosif Mușat.

Această decizie a fost urmarea unei vizite făcută de o delegație trimisă de împăratul bizantin Manuel al II-lea Paleologu, condusă de fiul său Andronic care la întoarcere a îndemnat la recunoașterea autocefaliei Bisericii Moldovei.

Tot în 1401 împăratul și patriarhul ecumenic de la Constantinopol Matei au trimis trei icoane renumite în dar Moldovei.

- una a Maicii Domnului care este la sfânta mănăstire Neamț
- una a Maicii Domnului ajunsă la sfânta mănăstirea Agapia
- una a sfintei Ana pentru Ana soția domnitorului Alexandru cel Bun ajunsă la Sfânta Mănăstire Bistrița, Neamț .

În 1402 se zidește sfânta mănăstire Bistrița pe locul unei mai

vechi biserici și se decide să devină necropolă a familiei domnitoare iar cu această ocazie este dăruită icoana sfintei Ana acestei sfinte mănăstiri.

Din nenumăratele minuni făcute de Domnul celor ce s-au rugat în fața acestei sfinte icoane amintim:

Domnitorul Petru Rareș 1527-1538 și 1541-1546 în timpul primei domnii este reclamat la Înalta Poartă de câțiva boieri doritori să-i ia tronul.

În ultimul moment, voievodul află și fuge cu soția și fetele sale înainte de arestare.

Soția și fetele se îndreaptă spre muntele Rarău iar voievodul ajunge seara la sfânta mănăstire Bistrița și se roagă toată noaptea împreună cu călugării în fața sfintei icoane.

Soția și fetele sunt găsite și ascunse de câțiva pustnici de pe muntele Rarău în dreptul locului care se numește și azi Pietrele Doamnei.

Promite că va reface sfânta mănăstire dacă va scăpa cu viață și dacă își va recupera tronul pierdut.

În zorii zilei de 17 septembrie 1538 reușește să scape trecând printre ostașii turci care înconjuraseră mănăstirea și care printr-o minune nu l-au recunoscut.

Poarta mică din spatele mănăstirii pe unde domnitorul a ieșit se numește și azi poarta lui Petru Vodă.

Petru Vodă scapă cu viață și redobândește domnia a doua oară în 1541.

De aceea reface sfânta mănăstire Bistrița conform promisiunii.

Voievodul ca mulțumire că soția și fetele au fost salvate ridică o primă biserică de lemn pe muntele Rarău devind ctitorul acestui schit pentru pustnicii din zonă.

La această sfântă icoană multe femei s-au rugat și au primit bucuria de a fi mame.

Dintre ele este și Maria, mama lui George Enescu și Emilia mama lui Ciprian Porumbescu.

Multe minuni sunt legate de vremurile de secetă din anii 1946, 1947 și 1969.

Icoana a fost scoasă de multe ori la rugăciunea locuitorilor din unele sate lovite de secetă și de fiecare dată a venit ploaia dorită spre dezamăgirea propagandiștilor atei care abia așteptau un prilej de acuzații la adresa credinței creștine.

Dar și mai mare minune a fost că a plouat doar în perimetrul satelor respective și nu în toată zona spre mirarea tuturor.

12.12 Icoana Maicii Domnului din Hawai

Originalul se află la sfânta Mănăstire Ivion din Sfântul Munte Athos (Grădina Maicii Domnului).

O copie a fost dată în grija călugărului ortodox Jose Munoz (1958-1997) torturat și ucis într-un hotel din Atena de autori neîndentificați.

Cu această ocazie a dispărut și copia icoanei fiind renumită ca izvorătoare de mir și făcătoare de minuni.

În Societatea Sofrino din Moscova s-au făcut mai multe copii a acestei icoane.

Anatolie Lyovin parohul bisericii ortodoxe ruse din Hawaii a cumpărat o astfel de copie de la magazinul bisericii ruse din Toronto și a dăruit-o citețului Nectarios care o duce acasă.

Nectarios observă în luna octombrie 2007 că icoana dăruită izvorăște mir și casa lui se umple cu miros de trandafiri.

Îi spune parohului și aduce icoana la biserică.

Părintele, după slujbă citește acatistul sfintei icoane Ivion și icoana se umplă de mir în fața tuturor .

Era 14.10. 2007 la praznicul Sfântul Acoperământ al Maicii Domnului.

Mirul care izvorăște mereu din icoană este văzut de toți cei

prezenți.

Mulți credincioși sunt vindecați sau își văd problemele personale rezolvate.

De aceea arhiepiscopul Kyrill, episcop de San Francisco al Bisericii Ortodox Ruse din afara Rusiei, a recunoscut oficial în luna iunie 2008, ca fiind miraculoasă și izorârea de mir este autentică .

De atunci a fost dusă de la o parohie la alta în peste 500 biserici din SUA și cinstită de peste 250000 de credincioși de toate credințele.

Datorită numărului mare de vindecări și rezolvări ale unor probleme grele ale credincioșilor care s-au rugat la ea a devenit renumită în întreaga lume.

12.13 Icoana Maicii Domnului de la mănăstirea Rarau

Această icoană este făcătoare de minuni și nefăcută de mână omenească.

Ctitorul sfintei mănăstiri Rarău, județul Suceava, este domnitorul Moldovei, Petru Rareș, în două domnii, prima 1527 - 1538 și ultima 1541 -1546.

Ca urmare a reclamațiilor unor boieri la Înalta Poartă, un grup de turci sunt trimiși de sultan să-l aresteze și să-l aducă legat la Constantinopol pentru judecată.

Domnitorul află și izbutește să fugă cu soția și fetele lui în

ultima clipă, dar sunt urmăriți de turci.

Soția și fetele se urcă pe muntele Rarău și trec printre două stânci foarte apropiate numite de atunci Petrele Doamnei.

Acolo sunt văzute de câțiva sihaștri care le ascund de turci.

Voivodul fuge spre sud până la sfânta mănăstire Bistrița (de Neamț), unde ajunge seara târziu, deși este urmărit de turci.

Vodă intră în mănăstire și alături de întreaga obște stau la rugăciuni toată noaptea.

Înainte de răsăritul zorilor, iese pe poarta din spate a mănăstirii care a fost numită de atunci „Poarta lui Petru Vodă”

Turcii care înconjuraseră sfânta mănăstire, în loc să-l oprească și să-l aresteze, strigă ceva și deschid calea.

Așa scăpat Petru Vodă spre uimirea călugărilor, care au văzut cum a trecut în goană calul printre urmăritorii săi.

Apoi turcii au intrat în mănăstire și au întrebat ce caută sultanul nostru la mănăstirea voastră.

Atunci au înțeles călugării că Domnul a făcut o minune, ca voievodul să fie văzut ca sultanul lor și să scape.

În timpul celei de-a doua domnii, Petru Vodă a ridicat o biserică pe muntele Rarău ca mulțumire că soția și fetele sale au scăpat de turci, fiind ascunse de sihaștri.

În urma războiului dintre ruși și turci, 1768 -1774, a fost închinat tratatul de la Kaiciuk-Kainargi pe 26 aprilie 1775, Turcia a fost de acord ca Austria să anexeze partea de Nord Vest a statului Moldovei, zonă numită Bucovina.

Pentru că domnitorul Moldovei Grigorie Ghica al III-lea s-a împotrivit nedreptei decizii, a fost ucis de un trimis al sultanului în toamna anului 1777.

În aceste condiții, puțin înainte ca trupele austrice să ajungă la mănăstirea Rarău și s-o distrugă, icoana Maicii Domnului a ieșit singură din biserică la sfârșitul unei slujbe și a mers prin aer spre uimirea călugărilor care au urmat-o.

Sfânta icoană s-a oprit după 8 km și la acel loc s-a ridicat noua Mănăstire Rarău.

Pe vechiul loc, după 1990, s-a ridicat o mănăstire numită Sihăstria Rarău.

Datorită acestei mari minune a Domnului, icoana Maicii Domnului a fost salvată și ocrotește mereu țara și poporul român.

12.14 Icoana Maicii Domnului de la Hodoj-Bodrog

Această sfântă mănăstire este lângă satul Bodrogul Nou, comuna Zădăreni, județul Arad.

Este cea mai veche mănăstire atestată documentar din România, conform unei diplome a cancelariei regelui Bela III al Ungariei din anul 1177.

Tradiția spune că a fost ridicată de călugării unei mănăstiri distruse de apele râului Mureș, aflată la Cenad în anul 1000.

Locul ales este o movilă în care un taur scormonind cu coarnele a scos la iveală o frumoasă icoană a Maicii Domnului cu pruncul.

În biserica mănăstirii se păstrează până azi coarnele taurului care a găsit icoana.

Numeroasele minuni făcute de Domnul celor ce s-au rugat la această icoană a făcut-o renumită.

Dar cea mai mare minune este că a fost posibilă viața neîntre-

ruptă în această mănăstire în condițiile ocupării teritoriilor Banatului și Ardealului de regatul ungar.

Știm că regele Ștefan cel Sfânt a creștinat poporul maghiar începând cu anul 1000.

După părăsirea credinței ortodoxe la Marea Schismă din 1054, Vaticanul a dus o permanentă luptă de prozelitism.

Regii Ungariei au acceptat catolicismul și au impus cu forța această credință, inclusiv popoarelor ocupate, români, sârbi, etc.

În anumite momente s-a ajuns la o adevărată prigoană.

Exemplu:

În timpul împărătesei Maria Tereza (născută în 1717 care a domnit între 1740 -1780) a fost trimis generalul Adolf Nicolae von Bulow, să distrugă toate bisericile și mănăstirile care doreau să rămână ortodoxe și refuzau unirea cu Roma.

Rezultatul a fost distrugerea a sute de biserici și mănăstiri ortodoxe ca răspuns la mișcarea religioasă de păstrare a ortodoxiei condusă de călugărul sârb Visarion Sarai și de ieromonahul român Sofronie de la Cioara din 1761.

Să mai amintim și de distrugerea sfintei mănăstiri Sâmbăta de Sus din 1785 cu tunurile din ordinului generalului von Preiss în timpul împăratului Iosif al II-lea (1780-1790).

Prigoana a fost considerată necesară deoarece Sfânta Biserică creștin ortodoxă era considerată o piedică în procesul de maghiarizare.

În aceste condiții, doar o mare minune a lui Dumnezeu a făcut să reziste la sfânta mănăstire Hodoș Bodrogo o vețuire neîntreruptă a credinței creștin-ortodoxe.

Mai mult chiar, unul dintre marii conducători ai vremii prințul

și feldmareșalul Eugen de Savoia, (1663 -1736) oferă protecție sfintei mănăstiri în 1716.

Suntem convinși pentru ajutorul primit la rugăciunile făcute la sfânta icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

Să amintim că singurul loc unde puteau românii să vorbească limba lor era Biserica Ortodoxă.

În școli, armată, administrație, justiție erau obligatorii vorbirea limbii maghiare și limbii germane.

13. Dumnezeu face minuni și celor care se roagă la sfinte cruci

13.1 Crucile izvorătoare de mir de la Dervent.

Sfânta mănăstire Dervent este în partea de Sud-Vest a Dobrogei, la 9 km de Ostrov și aparține de comuna Lipnița, județul Constanța, Romania.

Este ridicată pe locul a trei cruci vindecătoare din care una este în altar, alta în aripa stânga a bisericii iar a treia în afara bisericii în dreptul alatarului, pentru vindecarea animalelor.

Se presupune că ele ar fi fost puse în locurile, unde au fost martirizați unii creștini, în timpul prigonirilor împăraților păgâni până la venirea la conducere a lui Constantin cel Mare.

Cea mai veche mărturie a existenței unei mănăstiri în acel loc

este din anul 1036 dH, când pecenegii au distrus și mănăstirea și cele două cetăți Capidava și Dervent din zonă.

După bătălia de la Câmpia Mierlei din Kosovo 15-28 iunie 1389 turcii învingători ocupă Serbia, Bulgaria și Dobrogea.

Pașa de Silistra dă posibilitatea creștinilor din zonă să se roage la sfintele cruci „de leac”, hotărâre respectată și de urmași.

Biserica este ridicată începând cu anul 1936 și sfințită în 1942, închisă de regimul comunist între 1960-1970 apoi a fost biserică de mir pentru locuitorii satului între 1970-1990.

Este redeschisă în 1990 prin eforturile părintelui Elefterie Mihail.

Se făceau mereu vindecări minunate încât se păstrau multe cârje lăsate ca amintire de foștii bolnavi vindecați și multe dosare medicale cu declarațiile și mărturiile celor însănătoșiți.

Se mai păstrează din ele până azi doar câteva mărturii scrise, mare majoritate fiind distruse în timpul regimului comunist.

La aproape 300 metri este un izvor de apă vindecătoare așa cum declară cei ce s-au vindecat.

De menționat încă o minune din anul 1960 când izvorul a secat odată cu închiderea mănăstirii, de regimul ateu comunist, iar după redeschiderea ei în anii 1990, din izvorul secat a izvorât

apă.

Se povestește de perioada când veneau mulți credincioși din Bulgaria cu obiecte de îmbrăcăminte al unor bolnavi pe care le puneau pe vârful unor prăjini și le introduceau printr-un geam spart doar ca să atingă una din crucile vindecătoare (cea din stânga bisericii).

Credința acestor oameni a fost răsplătită de Dumnezeu și prin urmare bolnavii se vindecau și astfel s-a dus vestea.

De aceea au venit mereu mulți credincioși chiar în perioada regimului comunist când mănăstirea era desființată, biserica încuiată, iar călugării alungați.

14.Dumnezeu face minuni tuturor oamenilor indiferent de credința lor

14.1 Minunea apariției Maicii Domnului de la Al Zaitoun

În Cairo, capitala Egiptului este un cartier în partea de nord a orașului numit Al Zaitoun, care are o biserică creștină coptă închinată Maicii Domnului.

Doi muncitori care stăteau în fața bisericii au fost primii care au văzut o siluetă luminoasă pe cupolă.

Au crezut că o călugăriță vrea să se sinucidă și de aceea au strigat să nu facă așa ceva, iar lumea din jur s-a adunat repede.

Această primă apariție a avut loc pe data de 2 aprilie 1968, ora 20:30.

Unul dintre cei doi pe nume Farrouk avea un deget bandajat, plin de puroi iar din cauza cangrenei urma să fie amputat a doua zi.

Dar la spital spre mirarea tuturor, degetul a fost găsit sănătos, fiind prima vindecare miraculoasă.

Peste o săptămână a fost altă apariție și apoi au fost mai dese.

Toate aparițiile au avut loc noaptea.

Uneori Maica Domnului era cu pruncul Iisus în brațe, alteori împreună cu sfântul Iosif și cu Iisus la 12 ani sau avea o ramură de măslin în mână și un grup de porumbei zburau în jurul lor.

Dacă apărea singura, binecuvânta mulțimea sau se ruga în genunchi în fața sfintei cruci de pe cupola bisericii.

Întreaga siluetă emana lumină și de multe ori se simțea un miros de tămâie care persista multă vreme.

Logic că vestea s-a răspândit cu viteza fulgerului atrăgând mii și zeci de mii de persoane de toate religiile și etniile atât din Egipt cât și din alte țări, inclusiv din S.U.A, Franța, Italia..etc.

Unele ziare apreciau că doar în primele câteva săptămâni a fost văzută de 250000 persoane.

Prima poză a fost făcută de un fotograf profesionist Wagin Rizc Hutta pe data de 13 aprilie 1968 după care constată că și el s-a vindecat de o veche rană la braț.

Atmosfera era deosebită, fiecare se ruga sau citea din Evangheliilor, Coran sau Tora.

Aparițiile au durat de la câteva minute la 9 ore.

Exemplu: de la ora 20 la 5 dimineața în zilele de 4 și 5 mai și apoi pe 8 și 9 iunie 1968.

Episcopul copt Atanasie a venit personal să cerceteze și doi trimiși ai Papei de la Roma.

Au venit să o vadă pe Maica Domnului multe persoane oficiale și chiar fostul președinte al Egiptului Abdel Nasser.

Autoritățile au vrut să se convingă și au făcut controale amănunțite în toată zona și chiar au ajuns să întrerupă curentul electric pentru a elimina o posibilă sursă de lumină.

Dar aparițiile Maicii Domnului au continuat fiind însoțite de vindecări nenumărate inclusiv de boli grele, grave și vechi.

Cel mai impresionant este numărul mare de convertiri la creștinism din rândul celor ce au văzut și au crezut.

Ultima apariție a fost pe data de 29 mai 1971.

15. Dumnezeu face și alfel de minuni

Despre minuni

Dumnezeu a fost văzut de Adam când a suflat asupra lui „suflare de viață”, apoi a vorbit cu el în Rai.

A vorbit și l-a sfătuit pe Cain și înainte și după ce l-a ucis pe Abel (fratele său).

A vorbit cu Noe, cu Avraam, cu Lot, cu Moise, cu Daniel, cu Ilie și cu toți proorocii Vechiului Testament trasând, clar linia între bine și rău, permis și oprit, moral și imoral.

A dat astfel oamenilor un cod de conduită și responsabilitate a propriilor fapte.

Cele mai aspre porunci au fost împotriva închinătorilor la idoli pentru că de multe ori ei jertfeau pe primul născut... „...aceia și pe fiii lor și pe fiicele lor le ard în foc înaintea dumnezeilor lor” Deut. 12.31

Primul set de porunci este cunoscut drept „legea talionului” sau „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”.

Scopul acestor porunci era oprirea abuzurilor la pedeapsirea unui vinovat adică pedeapsa să fie proporțională cu vătămarea sau paguba adusă.

Ieș 21.23 „Iar de va fi și altă vătămare, atunci să plătească suflet pentru suflet”

Ieș 21.24 „ Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior”

Ieș 21.25 „ Arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie” Lev 24.19-21; Deut 19. 17-21

Dumnezeu a arătat atât prin sfinții din Vechiul Testament cât și prin mucenicii perioadei de prigoană anticreștină că nu permite închinarea la idoli, din cauza obiceiului de a jerfi copii.

În anul 313 dH, împărații Constantin (care conducea imperiul în Răsărit) împreună cu Liciniu (care conducea în Apus) au semnat o scrisoare adresată conducătorilor (guvernatorilor) din provincii numită: Edictul de Toleranță de la Milano prin care creștinii erau liberi să-și practice credința și li se înapoiau averile confiscate.

15.1 Șerpii Maicii Domnului din Kefalonia

O mare minune se vede în fiecare an la o biserică ridicată pe locul unei foste mănăstiri de maici Langouvarda din localitatea Marcoupolos, aflată pe insula Kefalonia, Grecia

Cu câteva sute de ani în urmă sătenii au văzut la marginea

satului un copac în flăcări.

După ce au stins focul au găsit o icoana a Maicii Domnului pe care au dus-o la biserica satului.

Dar icoana a revenit la locul în care a fost găsită de mai multe ori până s-a înțeles că Maica Domnului acolo vrea să rămână.

De aceea s-a ridicat un paraclis în acel loc apoi o mănăstire.

Mănăstirea a fost atacată de pirați iar maicile s-au rugat să nu fie batjocorite.

Dumnezeu a făcut o minune căci au apărut mii de șerpi care au înconjurat mănăstirea punând pe fugă pirații și maicile ar fi fost transformate și ele în șerpi,

Mai târziu turcii au distrus mănăstirea și un cutremur a dărâmat ce mai rămăsese.

Pe locul fostei mănăstiri Langouvarda s-a ridicat o biserică cu hramul Adormirea Maicii Domnului unde a fost pusă icoana cea veche.

În fiecare an, prin minune, apar mai mulți șerpi, neveninoși cu semnul sfintei cruci pe cap, doar între 6 august (Schimbarea la Față) și 15 august (Adormirea Maicii Domnului) după care dispar.

Nici un specialist nu a putut găsi din ce specie fac parte acești

șerpi care nu se sperie de oameni, intră în biserică și se așează în jurul icoanei Maicii Domnului spre mirarea miilor de pelerini care vin special.

Altă minune a fost la schimbarea calendarului pe stil nou care a fost în 1924 la greci.

Spre uimirea tuturor șerpilor au venit la noua dată adică între 6 și 15 august și nu între 18-28 august cum era pe stil vechi.

Se menționează și faptul că în anii războiului 1940-1944 șerpilor nu au mai venit.

La fel și în 1953 când un puternic cutremur a afectat insula.

15.2 Copacii Sfintei Teodora de la Vasta

(praznic 11 septembrie)

În satul Vasta din Peloponez (Grecia), este o mică biserică de piatră pe acoperișul căreia se află 17 copaci.

Sfânta Biserică este închinată sfintei Teodora care a trăit în secolul IX-lea.

S-a călugărit într-o mănăstire de călugări a Maicii Domnului aflată între Arcadia și Messina ca să i se piardă urma zicând că este băiat și îl cheamă Teodor.

Prin lucrarea celui viclean, o tânără a acuzat-o că a lăsat-o

gravidă iar părinții tinerei au luat-o cu forța din mănăstire.

Au condamnat-o la moarte prin decapitare și au ucis-o.

Abia după moarte au văzut că este femeie și au regretat amarnic.

Teodora a refuzat să le arate că nu este bărbat și a acceptat să fie condamnată pe nedrept.

Ultima rugăciune a fost ca Dumnezeu să-i transforme părul ei în copaci și sângele ei în râu.

Dumnezeu a ascultat-o și vedem până azi această minune, căci la Domnul totul este cu putință.

Copacii cresc pe acoperiș fără rădăcini, greutatea copacilor este mult mai mare decât ar putea suporta acoperișul.

Au rezistat la furtunile care au dărâmat mulți copaci din zonă.

Prin rugăciunile sfintei Teodora au fost feriți copacii de a fi tăiați de niște necredincioși și de proiectul de salvare a bisericii care prevedea exact tăierea lor.

15.3 Curățirea minunată a unor Icoane.

În Rusia, în timpul regimului comunist, biserica din satul Anoșkino, sectorul Linskinki, strada centrală nr.13, regiunea Voronej 396096 a fost transformată într-o secție a fabricii de

nasturi și apoi în depozit al colhozului.

După ce s-a permis retrocedarea bisericii către parohie câteva bătrâne au început să curețe gunoaiele care erau sub forma unor grămezi de 1,5 m, iar biserica fiind pe jumătate ruinată, fără cruce și fără clopote.

Icoanele sfinților de pe pereți erau imposibil de identificat fiind complete întunecate.

Dar în timpul unui sfânt maslu s-a produs un mare minune.

Icoanele s-au curățat singure sub privirile uimite al celor prezenți apărând în toată splendoarea lor originală.

*RELAȚII la doamna Riazanova Claudia Frolovna
Pagina 68 in cartea Minunile Vremurilor din Urmă,
traducător Florațiu Cristea, Editura Egumenița 2005*

15.4 Minunea mutării Bisericii Bunei Vestiri din Nazaret în Italia

În anul 1263 musulmanii pun stăpânire pe orașul Nazaret din Palestina, după alungarea cruciaților și au vrut să transforme Sfânta Biserică în geamie.

Această biserică fusese construită pe locul casei Maicii

Domnului.

Prin minune sfânta biserică a fost ridicată și dusă în Italia, într-o pădure de dafini lângă orașul Ancona azi orașul Loreto.

Din cartea „Icoanele Maicii Domnului făcătoare de minuni”
Teofil Marinakis pagina 111

15.5 Învierea unor oameni din morți

Învierea unei femei din morți din orașul Barnaul în Rusia
Claudia Vasilievna Ustiujina a fost operată de cancer pe data de
19 februarie 1965, ora 11 a.m.

La operație medicul a găsit toate intestinele putrezite și de
aceea au fost aruncate iar femeia a murit.

Medicii au închis abdomenul (golit de intestine) cu copciși au
dat trupul pentru practică la medicii tineri.

Dar femeia a înviat pe data de 23 februarie 1965 la ora 9 a.m

Pe trup erau opt cusături de la cei care au făcut practică pe
corpul ei.

Trupul s-a refăcut treptat fiind hrănită artificial 20 zile.
Medicii au fost curioși cum a putut reveni la viață mai ales după
ce intestinele putrezite au fost aruncate.

Așa că a mai fost operată încă o dată iar doctorii au găsit toate

intestinele sănătoase.

În acest moment a venit și doctorul care o operase prima oară.

Toți au fost uimiți și nu au avut nici o explicație.

Dar Claudia a povestit ce a văzut după moarte: pe Maica Domnului, pe îngerul ei păzitor, iadul și chinurile păcătoșilor și i-a îndemnat pe toți să creadă în Dumnezeu, să respecte poruncile, să țină posturile rânduite, să se mărturisească și să se împărtășească.

Primului medic care a operat-o i-a zic că dacă crede să se boteze (fiind evreu).

După externare Claudia a devenit din necredincioasă atee o credincioasă practică, pentru că s-a mărturisit și a avut o viață creștinească.

În plus a depus carnetul de partid ceea ce era un act de mare curaj în vremea comuniștilor.

Adresa ei era Claudia Vasilievna Ustiușina.

Oraș Barnaul, ținutul Altai, str. Custkaia nr. 99

Din: Minuni din Vremea Noastră

Editura Axa, Botoșani, pag. 13

15.6 Înflorirea coroanei de spini uscate.

15.7 Biserica care s-a clădit singura.

În satul Nârov regiunea Perm din Rusia este o biserică despre care locuitorii susțin că s-a construit singură înainte de 1917.

Într-o dimineață sătenii s-au trezit cu biserica gata ridicată. Toți s-au mirat și au încercat să afle cine a înălțat-o, cine a lucrat sau măcar cine a adus materialele dar fără rezultat.

Mama surorii Antonina din Perm i-a zis că a văzut niște oameni care lucrau dar parcă totul intra în pământ și nu au fost nici scări nici schele inclusiv la montarea crucilor pe turlă.

Misterul a continuat în anii 1930 când în toată regiunea bisericile erau prădate și dărâmate iar această biserică s-a închis pe dinăuntru și nu a mai lăsat pe nimeni să intre în ea.

Și totuși în zilele de sărbătoare înăuntru era lumină,

se făcea slujba dar nimeni nu intra și nimeni nu ieșea din biserică

15.8 Icoana Mântuitorului de la Celic Dere care se curăță singură comuna Frecăței județul Tulcea.

La sfânta mănăstire Celic Dere se păstrează o icoană a Domnului nostru Iisus Hristos care se curăță singură.

Istoria ne spune că icoana a fost adusă de un ostaș în anul 1816 și a fost dată unui grup de călugări cu mențiunea că prin ea se va face o mare minune.

Deși atunci era complet neagră le-a zis că se va lumina (curăța) treptat iar ochii închiși ai Mântuitorului se vor deschide.

Icoana este pe suport de hârtie iar acum după 200 ani o vedem curățata (luminată) mai bine de jumătate.

Nimeni nu știe dacă viteza de curățire va rămâne aceeași pe viitor și nici ce se va întâmpla când se va termina această minune.

Maicile au remarcat că icoana se curăță în același timp și pe copiile ei !!!

15.9 Fotografia sfântului pă Arsenie Boca care izvorăște mir

Familia Simeon și Maria Bortăș din comuna Șemlac, județul Arad, Romania, a făcut un pelerinaj la Sfânta Mănăstire Prislop din județul Hunedoara în luna mai 2015.

Aici este mormântul părintelui Arsenie Boca numit „sfântul Ardealului” pentru mulțimea minunilor făcute în timpul vieții și mai ales după adormire.

Au cumpărat trei poze lipite pe plăci aglomerate din care una a fost pusă ca icoană deasupra unei uși de trecere din casa lor.

Au observat că din poză izvorăște mir.

Era duminica sfinților români (a doua duminică după Coborârea Sfântului Duh , Cincizecimea sau Rusaliile).

Au spus la toată lumea, au deschis casa pentru oricine dorea să vadă minunea.

De atunci au trecut pragul casei lor zeci de mii de oameni inclusiv sute de preoți.

Mirul a fost adunat și oferit gratuit credincioșilor în mii de sticleuțe.

Au fost mărturisite nenumărate vindecări, lepădări de beție sau fumat, femei care au putut rămâne însărcinate după mulți ani de

tratamente medicale fără rezultate ..etc, de cei ce s-au uns cu acest mir.

Menționez că Sinodul B.O.R a canonizat pe părintele Arsenie Boca în vara anului 2024 cu alți cincisprezece sfinți.

15.10 Cimitirul sfintei mănăstiri Sfântul Sava cel Sfințit din Țara Sfântă.

În această sfântă mănăstire monahii nu sunt îngropați, ci așezați unul lângă altul într-un spațiu subteran (ca o încăpere mai mare).

Mare minune este că toți au trupurile neputrezite, frumos mirositoare și mai mult sunt moi.(nu prezinta rigor mortis , adică li se pot mișca membrele cu ușurință).

Efectiv parcă dorm.

Acest loc este deschis doar în ziua în care un alt monah „savait” a trecut la Domnul și este pus alături de ceilalți.

Un fericit martor ne spune că mirosul mirului izvorât din acele sfinte moaște plutește peste toată mănăstirea și după închiderea trapei de acces la cimitirul „savaiților” iar pacea care plutește peste toți nu se poate descrie.

Iată ce minuni sunt ca urmare a rugăciunilor sfântului Sava cel Sfințit ocrotitorul și ctitorul acestei sfinte mănăstiri.

15.11 Osuarul Sf. Mănăstiri Sf Ecaterina din Sinai, Egipt.

La poalele munților Sinai (Horeb) din peninsula Sinai (Egipt) se află sfânta mănăstire Sfânta Mare Mucenică Ecaterina, ridicată la anul 330 dH de sfânta împărăteasă Elena.

Între 548-565 dH în timpul împăratului Iustinian vechea biserică a fost încorporată în cea actuală care este mai mare și s-au ridicat și zidurile de apărare.

Sfânta mănăstire are șase paraclise din care cel al sfântului prooroc Moise are altarul pe rădăcina rugului aprins care este verde și azi.

În sfânta mănăstire se păstrează moaștele sfintei Ecaterina (capul și mâna stângă).

Sub paraclisul sfântului Trifon se află osuarul unde sunt osemintele călugărilor dezgropați după șapte ani.

Acolo este o raclă de sticlă ca o vitrină în care sunt moaștele întregi ale sfântului Ștefan Sinaitul așezat pe un scăunel și cu metanii în mâini.

Unele persoane care l-au urmărit multă vreme, afirmă că

metaniile se mișcă din când în când în mâinile sfântului Ștefan adică se roagă și acum ca și în timpul vieții.

Cea mai impresionantă minune din osuar este că multe oseminte sunt izvorâtoare de mir adică sunt sfinte moaște ale unor călugări a căror nume s-a pierdut.

Sfânta Mănăstire Sfânta Ecaterina este cea mai veche mănăstire din lume cu viață monahicească neîntreruptă, care păstrează în bibliotecă zeci de mii de cărți unele din ele unicate.

Această viețuire neîntreruptă a fost posibilă nu numai datorită zidurilor ridicate de împăratul Iustinian ci mai ales de celebrul document Antiname păstrat în mănăstire în care profetul Mahomed decide ca musulmanii au datoria să-i apere pe monahi și să nu le perceapă taxe.

Acest document a fost respectat de musulmani până în ziua de astăzi.

15.12 Minunea de la Sfânta Mănăstire Peciora

Sfânta Mănăstire Peciora se află în Rusia aproape de granița cu Estonia la 50 kilometri vest de Pskov, lângă Perchory.

Biserica mare se află pe un deal de nisip iar dedesupt este un șir de galerii care adăpostesc mii de sicrie cu trupuri neputrezite

ale călugărilor dar și a unor înalți demnitari țariști.

Galeriile se pot vizita și fiecare poate constata că totul este din nisip care la simpa atingere cade.

Această minune a generat multe discuții și cercetări mai ales în perioada regimului ateu din secolul XX.

Cercetările n-au adus nici o explicație științifică deoarece toate sondajele făcute în acest scop au găsit doar nisip.

Și totuși cum poate susține un deal de nisip așa o mare greutate și de ce nu mai putrezește nici un trup?

O singură urmare a fost că un geolog ateu, după cercetări amănunțite a recunoscut că este o minune și a devenit creștin ortodox.

15.13 Minunile Sfântului Alexandru din Svir

Prăznuit pe 30 August

S-a născut la Oloneț, ținutul Novgorod din părinți Ștefan și Vasa, botezat Amos.

S-a nevoit la Sfânta Mănăstire Varlaam, a fost călugărit la 26 ani primind numele de Alexandru.

În urma unui îndemn dumnezeiesc a pustnicit o perioadă apoi o voce de sus i-a spus să călăuzească și alte suflete.

Este descoperit de un boier din zonă plecat la vânătoare Andrei Zavalîșin și apoi a fost găsit de mai mulți tineri care voiau să se facă călugări și așa a început să se ridice o mănăstire cu ajutorul banilor acestui boier.

În al 23-lea an de călugărie în anul 1508 i s-a arătat Prea Sfânta Treime sub formă de trei îngeri care i-au spus să închine biserica Prea Sfintei Treimi.

A ridicat o biserică de piatră cu ajutorul țarului Vasile Ivanovici apoi a ridicat a doua biserică cu hramul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului care a fost binecuvântată de Prea Sfânta Fecioară ce i s-a arătat așezată pe un tron.

A trecut la Domnul pe 30 august 1533 la 85 ani.

Sfânta mănăstire a fost distrusă de nemți și lituanieni la 1628 dar a fost refăcută.

În 1641 au fost găsite sfintele sale moaște.

În 1918 sfintele moaște au fost ridicate la ordinul regimului bolșevic și găsite abia în 1998 la Muzeul Academiei de Medicină din Sankt Petersburg.

Membrii comisiei au cerut voie conducerii Muzeului să facă o slujbă pentru a cere un semn de confirmare de la Sfântul Alexandru nefiind siguri dacă este el sau alt sfânt.

În timpul slujbei sfintele moaște au izvorât mir din palme și din tălpi (locul cuielor Mântuitorului).

Apoi s-a făcut confirmarea identității sale cu descrierile contemporanilor precum și după chipul său păstrat în primele icoane.

Acest sfânt este singurul cu excepția lui Avraam la care s-a arătat Prea Sfânta Treime sub formă de trei îngeri.

Cea mai mare minune este faptul că trupul său nu este transformat în sfinte moaște așa cum vedem la alți sfinți ci este exact ca și cum ar dormi deși au trecut peste 500 ani de la trecerea lui la Domnul.

Mai mult Sfântul Alexandru izvorăște mir în fiecare an pe 30 august și este cald la atingere.

Personal nu am întâlnit și nici nu am auzit în întreaga istoriografie creștină ceva asemănător despre alt sfânt.

15.14 Minunea crinilor uscați care înfloresc la Adormirea Maicii Domnului pe 15 august

Kefalonia este o insulă a Greciei aflată în Marea Ionică.

Se știe că sfântul arhangel Gavril a întâmpinat-o cu flori de crin pe Maica Domnului la Buna Vestire.

În insula Kefalonia lângă Argostali se află o biserică numită a „Maicii Domnului cu crini”.

Creștinii pun flori de crin în fața icoanei Maicii Domnului, care sunt lăsați acolo după ce se usucă.

Printr-o minune, în fiecare an, crinii uscați înfloresc a doua oară la Adormirea Maicii Domnului pe 15 august.

Tot în insula Kefalonia în satul Patra crinii pus de Rusalii la icoana Maicii Domnului Gravaliotissa din biserică satului înfloresc pe 15 august.

În insula Lipsos aflată la Est de Patmos și la Nord de Leros se pun crini la icoana Maicii Domnului „a lui Haron”.

Este o icoană aparte căci Maica Domnului ține pe Iisus Hristos răstignit pe cruce și nu ca prunc.

În insula Andros din arhipieleagul Ciclade în satul Apikia, crinii înfloriți în luna Mai sunt aduși la biserică pentru a primi binecuvântarea înfloririi a doua oară.

De remarcă că nu au mai înflorit în anul 1940 iar peste două luni Italia a ocupat Grecia.

15.15 Minunea mutării muntelui Adar

În anul 604 dH în timpul patriarhului Platon de Alexandria au năvălit arabii care fiind musulmani au vrut să-i alunge pe creștini din Egipt.

Din acest motiv patriarhul a primit un termen de 8 zile să mute muntele Adar care era lângă ei până în apa Nilului.

Musulmanii au găsit în cuvântul Mântuitorului „dacă aveți credință cât un bob de muștar veți zice muntelui acesta: ridică-te și te aruncă-te în mare și dacă veți crede va fi cum ziceți”

Au zis că Iisus minte dacă ei creștinii nu vor muta muntele din loc și prin urmare ei vor trece creștinii prin sabie și le vor lua averile.

Patriarhul a cerut creștinilor post și rugăciune și au făcut un pelerinaj în jurul muntelui cu rugăciuni.

După trei zile au hotărât să se spovedească și să se împărtășească toți creștinii așteptând să fie mucenici.

În cetate era un tânăr Ioan argintar care era cunoscut pentru credință sa deoarece a preferat să-și scoată un ochi decât să păcătuiască cu o femeie care îi făcea avansuri cu multă insistență.

Patriarhul apelează și la el.

Minunea a fost că Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Ioan și

muntele a plecat din loc cu mult cutremur și s-a oprit în apa Nilului.

Toți au fost îngroziți, creștinii au scăpat de amenințarea cu moartea dar arabii au rămas musulmani până azi.

15.16 Minunea mutării muntelui Francesc din Etiopia

Sfântul Serapion ajunge la sfântul Marcu care era din Atena și ajunsese pustnic pe muntele Francesc la vârstă de 130 ani după ce a stat 95 de ani fără a vedea un om.

Sfântul Marcu i-a povestit că în primii treizeci ani în acel loc a mâncat țărână, a băut apă din mare, a fost chinuit de gerul nopții până și-a pierdut degetele de la picioare și de la mâini și a fost chinuit și bătut de demoni care voiau să-l gonească.

Apoi Domnul a făcut să-i crească păr lung ca o blană pe tot corpul și un înger îi aducea zilnic o pâine și apă.

Sfântul Marcu îl întreabă pe Sfântul Serapion dacă în lume sunt oameni credincioși care să zică muntelui să se mute din loc și să facă așa.

Minunea mare a fost că muntele a plecat din loc cca 5000 coți până a ajuns în mare .

Sfântul Marcu zice muntelui „Nu ți-am zis să pornești, tu stai

la locul tău” și muntele s-a întors la loc spre marea mirare a Sfântului Serapion.

15.17 Mutarea muntelui Durda din Egipt

Minunea a avut loc pe timpul Patriarhului Ioachim - praznic 17 septembrie și 30 septembrie

Este canonizat de sfânta biserică rusă.

În timpul său în anul 1516 Egiptul este ocupat de sultanul Selim I (1512-1520) poreclit „Necruțătorul”.

Pe vremea acestui sultan apare o epidemie de ciumă în Egipt iar dușmanii creștinilor răspândesc zvonul că de vină ar fi creștinii deoarece ei fac vrăji.

Sultanul îi cere patriarhului să arate prin fapte că sunt adevărate cuvintele Mântuitorului din evanghelii că credința poate muta și munții din loc.

Scopul era evident: exterminarea creștinilor din Egipt.

Patriarhul primește câteva zile de pregătire și apoi se roagă împreună cu o mare mulțime de credincioși să nu fie rușinați în fața celor care îi urăsc zicând:

„În numele Domnului Iisus Hristos să se mute acest loc de la locul său în altul ! ”

Dumnezeu a ascultat rugămintea patriarhului și a mulțimii creștinilor disperați și a făcut o mare minune că muntele aflat lângă Cairo a plecat de la locul său.

Dar ura contra creștinilor nu a trecut așa ușor ci apoi l-a obligat pe patriarh să bea o băutură otrăvitoare

Patriarhul s-a însemnat cu Sfânta Cruce, a băut băutura otrăvită și a rămas nevătămat.

Această mare minune a fost verificată de episcopul Akakia și monahul Teofil trimiși anume de patriarhul de Constantinopol Sfântul Nifon.

Cu mila Domnului creștinii din Egipt au scăpat de mânia musulmanilor care ar fi vrut să-i treacă la credința lor fie să-i alunge fie să-i omoare cum s-a întâmplat de atâtea ori dealungul istoriei creștinismului.

Muntele a fost numit în limba coptă Dour Dag de la cuvintele „dur dago” adică „muntele care s-a oprit ” și poate fi văzut și azi în locul în care s-a oprit. (azi muntele poarta numele Mokattam ce înseamnă în arabă muntele care s-a spart, pentru că la porunca Patriarhului muntele s-a spart în trei după numărul Sfintei Treimi.

15.18 Mucenici din care a curs lapte în loc de sânge

1. Sfântul Apostol Pavel praznic 29 iunie

În viața Sfântului Pavel se menționează că a fost condamnat la moarte prin decapitare (ca o favoare) fiind cetățean roman pentru vina de a fi creștin.

Atunci a curs din trupul său sânge amestecat cu lapte o minune care a rămas peste veacuri ca un semn de la Dumnezeu.

2. Sfântul Pantelimon praznic 27 iulie

A fost condamnat la moarte pentru că a refuzat să se lepede de Hristos și să aducă jertfe zeilor.

A fost legat de un măslin și călăul l-a lovit cu sabia dar o mare minune, fierul s-a îndoit ca ceara, pentru că sfântul nu-și terminase rugăciunea.

Ostașii s-au speriat zicând „Mare este Dumnezeul creștinilor” și s-au rugat sfântului să-i ierte.

Rugându-se sfântul a venit glas din cer schimbându-i numele din Pantoleon în Pantelimon „întru tot milostiv”

Apoi sfântul a fost nevoit să poruncească ostașilor care tremurau de spaimă să împlinească porunca împăratului.

Ostașii i-au sărutat mai întâi trupul iar după tăierea capului altă minune că a curs lapte în loc de sânge.

Atunci măslinul de care era legat s-a umplut de roade și mulțimea de popor care a fost de față a crezut în Hristos.

Auzind minunile împăratul a intrat în panică poruncind să taie măslinul și să-l ardă cu trupul mucenicului.

După ce a ars măslinul creștinii au luat din cenușă trupul nevătămat de foc al mucenicului - altă minune a Domnului și l-au îngropat cu cinste.

3. Sfânta Mare Mucenică Ecaterina praznic 25 noiembrie

Sfânta a fost condamnată la moarte de mai multe ori dar Dumnezeu a făcut multe minuni spre luminarea închinătorilor la idoli.

Dar ei au rămas neclintiți în credința lor, dând ordin de ucidere prin decapitare .

La tăierea capului sfintei a curs lapte în loc de sânge - altă minune.

Sfintele ei moaște a fost luate atunci de sfinții îngeri în văzul celor de față și duse pe muntele Sinai - altă minune.

15.19 Animale care vorbesc

1. Șarpele care vorbește Evei

Înțelegem că cel viclean a luat înfățișare unui șarpe pentru a

îndemna la neascultarea cuvântului lui Dumnezeu - cel dintâi păcat.

Fac.3,1 - O face pe Eva să se îndoiască de poruncile Domnului

Fac.3,4 - Îl contrazice pe Dumnezeu

Fac.3,5 - Pune la îndoială motivele lui Dumnezeu.

2. Asina lui Valaam (Numeri 22,21-35)

Asina îl muștră pe Valaam proorocul și vrăjitorul care se ducea să blesteme poporul evreu la cererea regelui Balac al Moabului.

Asina vede îngerul Domnului și s-a oprit, motiv pentru care este bătută de Valaam iar aceasta îl ceartă.

Domnul deschide ochii lui Balaam ca să vadă și el pe îngerul Domnului care stătea în drum cu sabia în mână din cauza căruia asina s-a oprit.

3. Calul din viața sfântului Haralambie

Împăratul Sever (193-211 dH) ordonă aducerea sfântului Haralambie în Antiohia unui grup de ostași, care se comportă crud căci i-au bătut piroane de fier în tot corpul și-l trăgeau de barba lungă.

Atunci un cal a vorbit cu glas omenesc, certându-i pe ostași pentru cruzimea lor.

4. Calul din viața sfintei Irina

Când sfânta Irina a fost condamnată la moarte de tatăl ei pentru că fiind creștină a refuzat să aducă jertfe zeilor, un cal sălbatic se repede și-l ucide pe tatăl ei apoi vorbește omenește lăudând credința sfintei Irina spre uimirea tuturor.

Sfânta Irina se roagă și Domnul îl înviază pe tatăl ei care devine creștin.

(Notă - încă o dată că la Domnul totul este cu putință)

15.20 Mâna caldă a sfintei Maria Magdalena

În Sfânta Mănăstire Simonos Petras din Sfântul Munte, Athos, se păstrează mâna Sfinte Maria Magdalena, care este prin minune dumnezeiască, caldă.

Să ne amintim că Sfânta a fost martoră și la răstignire și la înviere. Această mână care a atins picioarele Domnului Iisus Hristos după înviere, transmite o bună mireasmă de trandafiri și după două milenii și multe minuni au fost făcute celor care s-au rugat cu credință la Dumnezeu.

16. Dumnezeu arată că adevărata cale de mântuire este credința creștin ortodoxă

În planul de mântuire a omenirii Dumnezeu a prevăzut refuzul poporului evreu la venirea Mântuitorului promis.

Romani 11.7 „...Nu tot Israelul a dobândit ceea ce căuta; ci cei aleși au dobândit, iar ceilalți s-au împietrit”

Romani 11.11 „... Și prin căderea lor, neamurilor le-a venit mântuirea, ca Israel să-și întărească râvna față de ele.”

Romani 11.15 „Căci dacă înlăturarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor la loc, dacă nu o înviere din morți?” Sfântul Pavel compară poporul evreu cu un măslin sălbatic cu ramurile tăiate și altoite iar ramurile aduse cu care s-a făcut altoirea sunt neamurile care au primit credința creștină.

De aceea le spune neamurilor creștine să nu se mândrească.

Romani 11.20 „... Din cauza necredinței au fost tăiate, iar tu stai prin credință. Nu te îngâmfa, ci temete;”

Romani 11.21 „... Căci dacă Dumnezeu n-a cruțat ramurile firești, nici pe tine nu te va cruța.”

Romani 11.25 „... că împietrirea s-a făcut lui Israel în parte, până ce va intra tot numărul neamurilor.”

Înțelegem că este timp lăsat neamurilor să vină la credința creștină.

De aceea Dumnezeu așteaptă de la noi, neamurile creștine să

dăm roadele Duhului Sfânt.

Galateni 5.22,23 „Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința”

Dar Dumnezeu nu-i părăsește pe evrei chiar dacă ei nu acceptă momentan creștinismul.

Romani 11.28 „Cât privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași din pricina voastră, dar cu privire la alegere ei sunt iubiți, din cauza părinților.”

Romani 11.29 „Căci darurile și chemarea lui Dumnezeu nu se pot lua înapoi.”

Romani 11.32 „Căci Dumnezeu i-a închis pe toți în neascultare, pentru ca pe toți să-i miluiască.”

Dacă evreii și celelalte neamuri care nu acceptă Evanghelia sunt „vrăjmași” față de creștini ce facem noi creștinii ?

Creștinii trebuie să-i iubească și să se roage pentru luminarea minții tuturor pentru ca Tatăl Ceresc să-i tragă la Iisus.

Ioan 6.44 „Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis, și Eu îl voi învia în ziua de apoi ”

Șansa mântuirii celor păcătoși este rugăciunea celor credincioși, ca să vină la credință.

Șansa mântuirii celor ce se cred credincioși (Doar Domnul știe câtă credință are fiecare) este rugăciunea pentru cei păcătoși, **Romani 12.19** „Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este: "A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul"

Romani 12.20 „Deci, dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând acestea, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui.”

Romani 12.21 „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele.”

Romani 13.10 „Iubirea nu face rău aproapelui; iubirea este deci împlinirea legii.”

16.1 Întoarcerea apei Iordanului înapoi în Ajunul Bobotezei

În ajunul Bobotezei se face o Sfântă Liturghie de Preafericitul Patriarh al Ierusalimului în fruntea unui sobor de preoți ortodocși pe malul Iordanului în Țara Sfântă.

Acolo unde se săvârșește Sfânta Liturghie este prin tradiție locul unde a fost botezat Domnul Iisus Hristos de Sfântul Ioan Botezătorul.

În momentul în care patriarhul de Ierusalim aruncă a treia oară crucea, împodobită cu o coroană de flori apele Iordanului se opresc apoi pornesc înapoi.

Se observă după direcția valurilor dar și după diverse frunze, bețișoare sau alte materii plutitoare duse de apă.

Această minune se repetă în fiecare an în fața a sute de persoane care au șansa să fie prezente în Ajunul Bobotezei pe stil vechi adică optsprezece ianuarie.

**16.2 Minunea aprinderii Sfintei Lumini la Sfantul Mormânt
Sfânta Lumină, Haralambie K. Skarlakidis,
trad. Ștefan Nuțescu, Atena
2011**

Obs:

În timpul sărbătorii ÎNVIERII DOMNULUI în Sfânta Biserică a Sfântului Mormânt din Ierusalim, Sfânta Lumina coboară doar la slujba creștinilor ortodocși.

Sfânta Lumină coboară sâmbăta pe la pranz și aprinde candelile din interiorul Sfântului Mormânt sau vata pusă pe lespedea Sfântului Mormânt .

Cea mai veche mărturie păstrată este în cronică EGERIEI, o pelerină din Spania care a fost la Sfântul Mormânt între anii 381 și 384 d.H.

Mai tarziu în anul 1009 d.H., califul Egiptului Hakim (996-1021) decide distrugerea Sfintei Biserici a Învierii din Ierusalim, convins că este o înșelăciune.

Cauza era că veneau mii de creștini de Paște și-i atrăgeau și pe musulmani.

Din acest motiv a început prigoana contra creștinilor între anii 1011-1012 d.H. când au fost darâmate mii de biserici în Egipt și Palestina, au fost distruse cărțile de cult și chiar crucile

de pe morminte iar casele creștinilor împrăștiate.

Urmarea logică a fost emigrarea în masă a creștinilor din Egipt și Palestina spre Imperiul Bizantin și Antiohia.

În anul 1030 d.H., împăratul Romanos al III-lea Argyros (1028 -1034) face o înțelegere cu califul Zahir (1021 - 1036), fiul lui Hakim care-i permite reconstruirea Sfintei Biserici a Învierii în schimbul eliberării tuturor prizonierilor musulmani.

Lucrările încep în anul 1038 d.H., și au durat 11 ani, fiind terminate de împăratul Constantin Monomahul 1042 -1055

Dar Sfânta Lumină a continuat să vină și după dărâmarea Sfintei Biserici a Învierii din anul 1009, printre dărâmături.

La 15 iulie 1099 este cucerit Ierusalimul de participanții la prima cruciadă, iar martorii oculari menționează crimele oribile ale cuceritorilor care au ucis pe toți musulmanii și evreii inclusiv femeile și copii.

Apoi cuceritorii fiind catolici au silit patriarhul grec ortodox Simeon, să se întoarcă în Cipru, unde fusese exilat de musulmani, înainte de asedierea Ierusalimului.

La 01 august 1099 a fost ales Arnulfos de Chocques, primul patriarh latin (catolic) de Ierusalim.

În decembrie 1099 a fost înlocuit de Daimbert primul

patriarh latin (catolic) de Ierusalim care este rânduit să fie conducătorul ceremoniei la Învierea Domnului.

Slujba s-a făcut respectând rânduiala, dar Sfânta Lumină nu coboară. Preoții catolici au considerat (pe bună dreptate) că faptele cruciaților nu sunt încuviințate de Dumnezeu și poruncesc să fie spovedite păcatele grele, deci mai întâi crimele.

După lungile ore de spovedanie, când aproape se înnoptase s-a arătat Sfânta Lumina în Sâmbăta Mare a anului 1100 d.H. și singura dată la o slujbă a catolicilor.

Dar în anul următor în Sâmbăta Mare 20 aprilie 1101 d.H., Sfânta Lumină nu mai apare.

Rugăciunile continua și a doua zi în Duminica Paștelui de dimineață dar totul este inutil.

De aceea preoții latini (catolici) decid să se retragă la biserica catolică făcută de cruciați prin transformare unei foste moschei.

Cei rămași (greci, armeni și sirieni) au făcut Sfânta Slujbă și MINUNE s-a aprins o candelă din interiorul Sfântului Mormânt.

Dar mormântul era încuiat iar cheia era la Patriarhul Daimbert care este chemat să deschidă ușile.

După eșecul din acest an 1101 d.H, regele catolic Balduin înapoiază cheile grecilor ortodocși de la Sfântul Mormânt.

Pe 03 iulie 1187 Sultanul Egiptului Saladin înfrange pe cruciați la Hatin (Hitin), și apoi intră în Ierusalim la 02 octombrie 1187 .

La 1298 papa Grigorie al IX-lea proclamă neautenticitatea minunii apariției Sfintei Lumini și interzice participarea catolicilor la ceremonie.

Obs:

În loc să recunoască papii că acest semn este de la Dumnezeu și să revină de la calea lor greșită preferă să dea această hotărâre. Păcatul mândriei este mult prea mare.

Minunea venirii Sfintei Lumini la Sfântul Mormant ne face să remarcăm:

- *se repetă anual deși data Învierii Domnului este variabilă*
- *Sfânta Lumina se coboară doar dacă slujba este făcută de ortodocși*
- *respectă calendarul ortodox*
- *Sfânta Lumina doar luminează, nu arde fața, părul sau barba în primele momente după apariție (apoi devine flacără obișnuită)*

Este dovada

luminii nemateriale a Sfântului Duh, care a fost văzută la

Schimbarea la Fața a Mântuitorului pe Muntele Tabor și la Coborarea Sfântului Duh sub formă de limbi de foc adică la Cinzecime (Rusalii).

Din anul 1579 a rămas pâna azi crăpătura în stâlpul de piatră din stânga porții de intrare la Sfânta Biserică a Învierii ca amintire a acestei mari minuni a Domnului.

Sfânta Liturghie a Învierii din Ierusalim de la Sfânta Biserică a Sfântului Mormânt este transmisă anual în toata lumea prin sateliți la TV.

Dar mulți oameni refuză să creadă ceea ce văd.

Ei refuză să accepte ceea ce Dumnezeu arată lumii întregi, că doar Sfânta Biserică creștină ortodoxă este mântuitoare și așa va fi, cât va păstra învățăturile Domnului fără erezii.

Cei ce văd și cred sunt ca Sfântul Apostol Toma de bună credință dar au nevoie de dovezi pentru a se convinge :

ex.:

- apariția Sfintei Lumini la Învierea Domnului*
- crăpătura în coloana de piatră din stânga intrării la Biserica Sfântului Mormânt.*
- o minune în viața lor personală.*

Cei care nu văd și cred suntem noi majoritatea creștinilor ortodocși care nu am văzut minunile Domnului Iisus Hristos făcute în fața mulțimilor și nici nu am fost martori la apariția Sfintei Lumini de Înviere la Ierusalim dar credem în mărturisirea altora.

Noi credem în Sfintele Evanghelii și Epistolele din Noul Testament scrise de sfinții apostoli, ca martori ale minunilor Domnului și în minunile din viețile sfinților releate de martori oculari.

Dumnezeu ne dăruiește și nouă minuni pentru întărirea credinței noastre slabe.

Ex.: Sfintele Moaște, Sfintele Icoane Făcătoare de Minuni, izvoare de aghiazmă, vindecări miraculoase etc..

16.3 Coborârea norului sfânt pe Mt Tabor în noaptea Schimbării la Față

Pe muntele Tabor Domnul Iisus Hristos și-a arătat Dumnezeirea celor trei ucenici Petru, Ioan și Iacov într-o lumină orbitoare discutând cu sfinții prooroci Moise și Ilie.

Această minune este cunoscută ca Schimbarea la Față și este

prăznuită în fiecare an în ziua de 06 august pe stil nou, respectiv 18 august pe stil vechi.

În Israel pe muntele Tabor este o mănăstire ortodoxă cu hramul Schimbarea la Față iar sfânta Liturghie se ține în noaptea de 18 spre 19 august.

Cei care au șansa să fie prezenți văd în timpul slujbei cum coboară o mulțime de picături foarte fine și dese.

Acest fenomen unic este numit „norul sfânt” și are loc în fiecare an spre bucuria celor prezenți.

17. Mărturii personale

17.1 O minune de la sfânta mănăstire Sâmbăta de Sus

Dintr-un autocar venit din București, se formează două grupuri, primul cu cei mai grăbiți să ajungă la izvorul părintelui Arsenie Boca și al doilea cu cei ce au mers mai lent.

Cei din primul grup povestesc că au ajuns la izvor râzând, strigând și fugărindu-se dar surpriză:

Brusc parcă Soarele se prăbușea peste ei, schimbându-și forma de la cerc la pătrat, dreptunghi, triunghi, din ce în ce mai mare și culoarea de la galben, roșu, violet, maro și negru, făcându-se

întuneric, frig și un vuiet din ce în ce mai mare.

De frică unii au început să țipe, alții să plângă iar alții au căzut la pământ crezând că le vine sfârșitul.

Groaza i-a cuprins pe toți, încât nu mai puteau vorbi până s-au întors la autocar.

Al doilea grup au făcut o deviere la dreapta intrând într-o pădure, tot cu glume, strigăte și alergătură.

Din senin s-a auzit un vuiet mare, Soarele s-a întunecat brusc și s-a stârnit un vânt puternic care își schimba direcția mereu încât vârfurile copacilor atingeau pământul când într-o parte când în alta.

Toți am fost speriați și au început în cor Tatăl Nostru imediat.

Toate au dispărut la fel de brusc cum au apărut și vuietul și vântul și întunericul înainte de terminarea rugăciunii.

Am plecat mirați, impresionați și muștrați de propria conștiință, pentru comportarea noastră necorespunzătoare față de locuri sfântite de rugăciunile zilnice ale monahilor și binecuvântate de părintele Arsenie Boca.

În autocar am înțeles că la primul grup ispita celui viclean a durat mult mai mult pentru că nimeni nu a avut inspirația de a se

ruga imediat.

S-a întâmplat în vara anului 1992.

17.2 O minune a Sfintei Parascheva de la Iași

În ultimul an când rândul pelerinilor la sfintele moaște ale sfintei Parascheva era pe bulevardul Ștefan cel Mare, spre seara zilei de 14 octombrie a pornit o ploaie puternică.

Pelerinii puteau intra în curtea Mitropoliei pe măsură ce înainta rândul.

Când am intrat am observat că se întunecase și pe aleea din curte s-au aprins luminile însă ploaia și zgomotul ei au dispărut brusc.

Am întors privirea să văd dacă ploaia rămăsese în stradă dar am văzut că deși continua și în curte picăturile cădeau doar pe spațiul verde.

Am ridicat ochii și la lumina becurilor aprinse am văzut clar cum picăturile de ploaie ce coborau deasupra rândului de pelerini se despărțeau și cădeau doar în afara aleii ca și cum ar fost un acoperiș invizibil ce ne proteja.

Această minune a durat câteva ore bune până am trecut de baldachinul cu racla sfintei Parascheva.

În restul curții și a orașului ploaia cădea normal.

Cu ce bucurie am plecat de la Sfânta Parascheva atunci nu pot descrie prin cuvinte.

17.3 Minunea Sfântului Dimitrie cel Nou Basarabov

Sfântul cuvios Dimitrie cel Nou a trăit în vremea împăraților Asănești care au condus al doilea țarat româno-bulgar cu capitala la Târnovo între 1185-1260.

Era dintr-un sat Basarabov la sud de Dunăre lângă actualul oraș Ruse lângă apa Lomului, azi Bulgaria .

Sfintele sale moaște au fost găsite în albia Lomului după ce s-a arătat în vis unei fete bolnave pentru a o vindeca dacă va fi scos.

Părinții fetei împreună cu sătenii au găsit sfintele moaște la locul arătat în vis fetei și le-au pus la închinare în biserica lor.

Acolo au stat până la războiul ruso-turc 1778-1784 când au fost luate de generalul rus Petru Saltikov cu dorința de a le duce în Rusia.

Când a poposit în București cu trupele sale, un boier Hagi Dimitrie l-a convins să le lase Țării Românești ca o mângâiere pentru locuitorii ce au avut mult de suferit în timpul războiului.

Multe minuni s-au făcut celor ce s-au rugat la Sfântul Dimitrie cel Nou dealungul anilor pentru care a devenit ocrotitorul

Bucureștilor.

O mare minune s-a petrecut cu mâna sfântului Dimitrie cel Nou după ce două femei au vrut să ia o părticică din sfintele moaște.(1993)

Una din ele a înfipt un cuțit în mâna sfântului dar a fost observată și îndepărtată.

Tăietura rămasă a fost multă vreme vizibilă dar treptat s-a micșorat până la dispariție.

Așadar trupul sfântului a reacționat asemenea trupului unui om viu.

Nu am mai auzit ceva asemănător și nici nu am citit nicăieri.

17.4 Izvoare și alte ape vindecătoare

Sfânta Mănăstire Izbuc din județul Bihor este ridicată lângă un izvor care izbucnește din când în când, cu perioade în care curge apă mai multă sau mai puțină sau chiar seacă.

Un caz pe care mi l-a mărturisit o maică care suferea de o tumoare la un picior, tratată cu antibiotice, dar fără rezultat.

Era pusă în situația de fi nevoită să ajungă la spital pentru a i se amputa piciorul.

De la spital cere voie ca să se întoarcă la mănăstire spre a se

mărturisi și împărtăși.

Pe drumul înapoi spre spital, fiind în mașina mănăstirii condusă de o maică sunt oprite de un preot care făcea autostopul

Preotul le cere să facă un mic popas la sfânta mănăstire Izbuc.

Măicile îi spun preotului că se grăbesc căci sunt așteptate pentru operație dar preotul insistă să treacă pe la izvorul vindecător.

Acceptă să oprească la sfânta mănăstire unde află de la un monah că izvorul nu mai curge de multă vreme.

Vor să plece imediat dar preotul insistă să se roage puțin și la izvor.

Sunt de acord să oprească la izvorul fără apă unde părintele face o mică rugăciune și brusc izvorul izvorăște apă, cu mult zgomot ca de obicei.

Părintele îi spune să pună piciorul bolnav în apă și maica îl ascultă.

După puțin timp îi spune să pună piciorul bolnav și nu cel sănătos.

Atunci auzi înțeles că a fost o minune. Piciorul bolnav din care curgea puroi s-a făcut sănătos instantaneu.

Evident s-au întors bucuroase la sfânta mănăstire dar acolo nu

le credea nimeni, mai mult doctorul programat pentru operație sunase de mai multe ori impacientat de lipsa pacientei.

Ne putem imagina bucuria minunii în sufletele maicilor din mănăstire care știau situația piciorului afectat.

Alt caz de vindecare minunată este povestită de maica Marina Gligor, stareța sfintei mănăstiri Strâmba de Jiu, județul Gorj, care având probleme tot cu picioarele a fost la izvorul sfintei mănăstiri Izbuc și a fost suficient să pună picioarele în apă că s-a văzut vindecată.

Sunt multe cazuri de vindecări de la acest izvor.

În Rusia lângă Diveevo este un izvor numit al Sfântului Serafim de Sarov care având binecuvântarea acestui mare sfânt este renumit pentru multe vindecări miraculoase.

18. Minuni și false minuni.

Mihai Urzică „Minuni și false minuni” Editura Anastasia 1993

La Dumnezeu este totul cu putință și toate sunt cu voia Sa, dar nu toate sunt de la El.

Înseamnă că orice minune ca manifestare suprafirească este de la Domnul, putând fi și minuni făcute de cel viclean.

Ca să nu cădem în plasa duhurilor necurate care ne ispitesc cu false minuni este nevoie să le deosebim.

Duhurile viclene au fost făcute îngerii la început și au primit liberul arbitru ca și oamenii.

Păcatul mândriei i-a făcut să-și dorească a fi asemenea cu Dumnezeu și au fost aruncați în iad refuzând să se pocăiască.

Cu voia Domnului li se permite să ispitească pe oameni, făcând semne și minuni încercând să-l imite pe Creator.

Cei ce sunt înșelați de cel viclean să creadă în minunile lor false ajung să devină niște unelte oarbe și propăvăduiesc vedeniile, semnele și arătările demonice.

Ca apărare creștinii au ca apărare postul, rugăciunea, slujbele bisericii (sfânta Liturghie, sfântul Maslu, dezlegările) și mărturisirea la duhovnic.

Dumnezeu îngăduie ca unii oameni să fie stăpâniți de cel viclean (demonizați sau posedați).

Cauze posibile ar fi pedeapsa pentru păcate lui sau ale părinților, sau o încercare a credinței sau pentru o altă lucrare a Domnului.

Aceste manifestări pot fi pe față ca manifestări demonice sau ca manifestări fals divine (falșii profeți sau falșii făcători de

minuni).

Duhurile rele luptă mereu contra planului divin de mântuire a oamenilor.

Mântuirea în afara bisericii nu există și de aceea cel viclean atacă fiecare învățătură a sfintei Biserici Ex. : sfintele Taine (botezul, mărturisirea, cununia, preoția, împărtășirea) dar și postul, rugăciunea, credința, familia creștină etc..

Scopul lor este distrugerea Sfintei Biserici creștine deși Domnul Iisus a zis: „...voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor dărâma” Matei 16.18

Vicleanul a zăpăcit mințile multor oameni luptând pe multe planuri fie prin teorii filozofice ateiste, prin erezii care au dus la schisme și secte prin partide politice atee (comuniste) luând șansa mântuirii nu doar celor cu pregătire religioasă slabă dar și unor intelectuali.

Manifestările demonice sunt multe și diferite:

- apariția unor infirmități (orbire, surzenie, anchilozări)
- primirea unor puteri fizice mult peste normal
- obținerea de informații din unele domenii fără nici o studiere în prealabil.
- cunoașterea bruscă de limbi străine sau în domeniul științelor,

istorie, filozofie, religiilor, etc..)

- poate ghici, prevesti sau vedea lucruri ascunse.
- poate produce fenomene ciudate (mutări, sau ridicări de obiecte, zgomote, apariții luminoase fără a le atinge).

O astfel de capacitate ieșită din comun este vorbirea cu morții (spiritismul) deși este condamnată încă din vremea Vechiului Testament.

În plasa abil aruncată de cel viclean au căzut chiar și mari personalități intelectuale gen Bogdan Petriceicu Hașdeu după pierderea mult iubitei sale fiice Iulia.

Pe plan mondial dacă s-a refuzat avertismentul sfintei Biserici creștine s-a ajuns să se considere un obiect de studii științifice și s-au organizat chiar societăți, asociații, cluburi spiritiste care publică reviste, ziare, cărți pe această temă.

Pe această cale demonii au oferit teoria reîncarnării conform căruia un suflet trece prin mai multe trupuri pentru perfecționare și o purificare continuă.

Așa răpesc demonii șansa mântuirii celor ce acceptă această iluzie deși Sfântul Pavel spune clar „așa este scris oamenilor, odată să moară și apoi urmează judecata” Evrei 9.27

Dacă înțelegem că viața este unică ne luptăm pentru mântuire,

dacă nu, zicem „lasă că avem și alte vieți în care ne putem preocupa de mântuire...” și așa ajungem să facem voia celui viclean ajungând în iad.

Demonii au influențat pe unii filozofi care au ajuns să creadă că este posibilă cunoașterea lui Dumnezeu pe calea legăturii directe cu divinitatea sau cu ajutorul „intuiției mistice”.

Aceste concepții filozofice numite teozofice susțin că unii oameni pot comunica cu Dumnezeu și primesc „inspirații” când vor ei nu când vrea Domnul.

De aceea unii teozofi susțin că ajung la cunoașterea esenței lui Dumnezeu cu ajutorul unei „iluminări”.

Alții pretind că primesc îndrumări secrete de la grupări de vindecători tibetani sau de la gurii yoghini din India.

Se știe că putem ajunge la Dumnezeu doar pe calea arătată de Domnul, respectând cuvântul și învățăturile sfintei Biserici creștin ortodoxe mântuitoare.

Exact asta este calea pe care nu vor demonii să mergi, de asta îți arată orice alte căi care duc la pierderea mântuirii.

Alte manifestări spiritiste sunt mai spectaculoase.

- ridicări sau deplasări de obiecte grele fără a fi atinse.
- producerea sau doar percepția de atingeri sau lovituri pe

corpul nostru.

- schimbarea greutateii unor corpuri (exemplu unele grele devin ușoare și altele ușoare devin grele)

- plutirea în aer a unor persoane

- apariții luminoase

- scrierea unor mesaje de la „spirite” fără a se atinge cineva de pix (creion) adică practic pixul (creionul) scrie singure în fața tuturor.

Aceste „minuni” se fac prin intermediul unor persoane „mediumi” care intră în „transă” și comunică cu spiritele.

Unii mediumi se rup de orice religie iar alții rămân atașați de credința lor.

Ultimii condamnă ferm spiritismul ca lucrare demonică, fiind convinși că ei sunt vrednici de revelații divine.

Ei nu cheamă morții ca ceilalți mediumi dar primesc „comunicări divine”

Așa ajung să răstălmăcească învățăturile Sfintei Biserici creștin ortodoxe și cred cu ușurință în toate revelațiile primite prin astfel de „canale luminoase”

Crezându-se aleși, ajung la o falsă smerenie fiind mereu îndemnați la activitățile de binefacere, la milostenie și

cumpătare în toate.

Aceste îndemnuri sunt momeală prin care demonii îi conving că sunt trimiși de Domnul și sunt pe calea cea bună.

Dar uită că sfântul Pavel zice „...Dacă vă propăvăduiește cineva altceva decât ați primit să fie anatema!” Galateni 1.9

Cercurile spiritiste pretind că ei comunică direct cu Dumnezeu cu preasfânta Fecioară sau cu diverși sfinți de la care ar primi texte și îndemnuri religioase, sfaturi morale, anunță chiar și evenimente sau fapte viitoare.

Aceste manifestări au fost constatate, analizate și dezbătute de specialiști, psihologi, medici, fizicieni, chimiști etc...dar care au exclus existența duhurilor viclene așa ne spune Biserica.

Dar pentru cine nu crede în cuvântul evangheliei, Dumnezeu le trimite duh de înșelăciune.

Cei ce nu sunt tari în credința adevărată sunt cei mai ușor de ispitit de cel viclean.

Altă înșelare este hipnotismul.

Prin sugestii se pot provoca la persoanele hipnotizate efecte clare, Exemplu; iritații ale pielii într-o anumită zonă sau stări de beție, de veselie de tristețe, de schimbarea personalității (se cred generali, cerșetori, câini care latră, pisici care miaună etc...

Ispita unor astfel de performanțe a dus pe unii cercetători să aplice hipnoza cu sugestii la vindecarea unor boli, traume la eliminarea unor obsesii etc...

Dar rezultatele oricât ar fi de spectaculoase rămân tot false minuni și nu minunile care se fac prin Sfântul Duh.

Mulți cercetători ocolesc adevărul arătat de Sfânta Biserică deoarece nu vor sau nu pot să creadă .

Așa ajung unii oameni să creadă că sufletele celor adormiți circulă peste tot și în plus vin să răspundă la chemarea oricărui medium.

Doar duhurile viclene au voie să circule liber și să ispitească oamenii.

Hipnoza este o formă de colaborare cu duhurile viclene care dau aceste puteri hipnotizatorilor lăsându-i să creadă că au niște calități (daruri) de la Dumnezeu sau de la natură.

Dar orice colaborare cu demonii, chiar în mod inconștient, este o formă de vrăjitorie și ne duce la pierderea mântuirii.

1 Petru 6.8 „Fiți treji, privegheați, Potrivnicul vostru, diavolul umblă răcnind, căutând pe cine să înghită”.

II Corinteni 11.14 „Nu este de mirare, deoarece însăși Satana se prefăce în înger al luminii”

Efesenii 6.12 „Căci lupta noastră nu este contra trupului și a sângelui ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânirilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în văzduhuri”

Iov 19.31 „Să nu alergați la cei ce cheamă morții, pe la vrăjitori să nu umblați și să nu vă întinați cu ei. Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru”

Sub influența celui viclean apar teorii științifice care susțin apariția vieții în mod natural din materii neînsuflețite, în anumite condiții încă necunoscute dar fără intervenție divină pe care o neagă.

Dar cei ce susțin aceste concepții nu-și dau seama că scopul duhurilor necurate este același: lupta împotriva adevărului biblic.

Așa s-a ajuns la deformarea concepției umane prin noțiunile despre inconștient culminând cu psihanaliza clasică a lui Freud și cea analitică a lui Jung în teoriile despre arhetipuri și inconștientul colectiv.

Știința modernă acceptă veșnicia materiei ci „nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă căci totul se transformă” conform legii conservării materiei Lomonosov-Lavoiser dar nu acceptă

ideia de suflet.

Alungându-l pe Dumnezeu ajungem să admitem căsătoria doar cu „scop natural” nu ca taină și divorțurile devin normale iar femeia este îndemnată spre carieră, îngreunându-i viața și îndepărtând-o de la rolul divin de a fi mamă.

Așa ajungem la planul demonic de a lupta împotriva vieții prin justificarea războaielor, pandemiilor, avorturilor, sinuciderilor, toate în numele libertății de conștiință dar fără morala creștină.

Pe măsura scăderii credinței locul nu rămâne gol.

Inima omului care își pierde credința este ocupată de cel viclean chiar dacă nu vrea să-i recunoască existența sau nu mai poate fiind orbit de sfaturile demonilor.

Prin astfel de oameni înșelați se răspândesc ideile satanice în lume.

Matei 18.7 „vai de cei prin care vine ispita”

Mulți se închină la alți dumnezei: la bani, la funcții, la titluri și așa înfloresc corupția, drogurile, alcoolismul, prostituția, violența, scăderea respectului datorat părinților sau profesorilor.

Dacă păcatele cresc, devenind o normalitate nu înseamnă că nu sunt și minuni adevărate ale Domnului.

Dar ele sunt tot mai puțin luate în seama fie din orbirea ateilor,

fie din neîncrederea în unii „vizionari” sau posibilitatea de a fi niște halucinații sau chiar lucrări demonice.

Materialismul și raționalismul luptă să elimine creștinismul.

Râvna și buna credință a unora care se cred vizionari chiar dacă îndeamnă la fapte bune nu este o garanție că sunt de la Domnul.

Și demonii cred și se cutremură de frica lui Dumnezeu dar nu vor să se smerească.

De aceea cele mai periculoase rătăcirii sunt cele care îndeamnă la credință dar care strecoară și o deviere mică.

Așa este momeala care a rătăcit multe suflete ducându-le pe calea sectelor cu îndemnuri la fapte bune, milostenii și o credință mai puternică dar lipsindu-le de sfintele taine ale Bisericii.

De aceea să fim atenți la orice abatere de la cuvântul Scripturii.

Matei 24.11 „Și mulți prooroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe mulți”

Semne și minuni pot face ușor duhurile viclene.

II Corinteni 11.14,15 „Însăși Satana se preface în înger al luminii”

Nu este lucru de mirare dacă și slujitorii lui iau chip de

slujitori ai dreptății, „...al căror sfârșit va fi după faptele lor”

De aceea un credincios respinge minunile nu doar din prudență ci și din smerenie căci multe semne și minuni reale sunt făcute de cel viclean.

Exemplu: minunile făcute de vrăjitorii Egiptului în fața lui Faraon imitând minunile făcute prin Moise și Aaron cu puterea lui Dumnezeu.

Exemplu: minunile făcute de Sfântul Ciprian pe vremea când era vrăjitor, sau minunile făcute de Rasputin la curtea Țarului Nicolae al II-lea care au uimit pe contemporani.

Cel viclean prinde puteri asupra noastră prin păcatele nemărturisite la duhovnic cu toată pocăința și cu decizia de a nu le mai repeta.

Omenirea cu cât se îndepărtează de Dumnezeu cu atât mai multă putere are duhul viclean de a ne ispiți, cu minuni din ce în ce mai mari.

Dacă oamenii scapă cu ajutorul rugăciunilor sfintei Biserici către Domnul este necesar să nu mai păcătuiască căci duhurile se întorc cu mai mulă putere.

Să fim atenți la cei vindecați care ar fi trăirea în Domnul înainte și după vindecare precum și frecvența mărturisirii și a

împărtășirii .

Vindecările minunate făcute de cel rău au ca scop să-i convingă pe oameni să meargă pe o cale greșită care să-i ducă la pierzare.

Timotei 4.1 „Dar Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor”

Sunt destui dintre ocultiști, mediumuri sau spiritiști care țin post, se mărturisesc și se împărtășesc fiind convinși că au primit niște daruri de la Domnul și de aceea nu concep că ar putea fi înșelați de demoni.

Matei 17.21 „..acest soi de demoni nu ies decât cu post și rugăciune”

Adevărata rugăciune înseamnă o stare de ascultare față de toate rânduielile sfintei Biserici iar credinciosul nu se consideră nici înțelept, nici ales, nici inițiat, nu se alătură celor eretici și nici nu admite răstălmăciri ale Sfintei Scripturi.

Adevăratul post este o renunțare totală la gândurile, vorbele și faptele păcătoase nu doar renunțarea la alimentele de origine animală în anumite zile.

Minunile de la Domnul nu urmăresc doar vindecarea trupului

ci și mântuirea sufletului.

Adevăratele minuni sunt făcute cu voia Tatălui Ceresc în numele Domnului Iisus Hristos.

Fapte 19.13-20 Unii iudei au încercat să alunge demonii folosindu-se de numele Domnului „Vă jur pe Iisus, pe Care-l propovăduiește Pavel! ” dar nefiind cu voia Tatălui Ceresc au fost bătuți și alungați”

Minunile făcute cu voia Tatălui din cer în numele Domnului Iisus Hristos sunt multe.

Fapte 3.6 „Iar Petru a zis: Argint și aur nu am; dar ce am, aceea îți dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te și umblă!”

Fapte 9.34 „Și Petru i-a zis: Enea, te vindecă Iisus Hristos. Ridică-te și strânge-ți patul. Și îndată s-a ridicat.”

Fapte 16.18 Referitor la slujnica care ghicea având un duh pitonicesc (demon) și care striga după Pavel „Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii ” Pavel a zis duhului „În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit”

La fel vindecarea slăbănogului de către Domnul Iisus vezi Luca 5.17-24.

Dar sunt și minuni care strecoară învățături noi, modificări cum ar fi cea de la Lourdes (Franța) care ajunge să devină dogmă a neprihănitei zămisliri a Preasfintei Fecioare (Imaculata concepție).

Duhurile întunericului cunosc toate cele petrecute în trecut și prezent și caracterul nostru și de aceea pot face anumite profeții din care multe se pot împlini dar cu voia Domnului.

Este cazul ghicitorilor în cărți în palmă, în stele, în ghioc etc sau a celor căzuți în transă (medium).

Știm că este păcat a ispiți pe Domnul și este limpede că Domnul nu-și arată planul de mântuire a omului în zațul de cafea sau cărți de joc etc...

Știm că Saul după ce cade în păcatul neascultării, Duhul Domnului îl părăsește și este chinuit de un duh necurat trimis de Dumnezeu.

Prezicerea femeii care chema morții s-a împlinit, dar înțelegem că vedenia care semăna cu Samuel este o nălucire a celui viclean.

Știm că între sufletele celor dreți și a celor păcătoși este o prăpastie peste care nu se poate trece (vezi pilda cu Lazăr și bogatul nemilostiv).

Sufletului proorocului Samuel nu putea veni și nici nu putea sta împreună cu sufletul lui Saul cel pedepsit de Domnul.

Demonul zicând „,măine tu și fii tăi veți fi cu mine... (1 Regi 28.19) s-a demascat căci însemna că vor fi cu el în iad.

De aceea vedenia apărută femeii era un demon.

Oamenii sunt permanenți influențați de îngeri buni și păzitori dar și de cei vicleni însă nu suntem obligați să urmăm nici pe unii nici pe alții având liberul arbitru.

O altă metodă de a ghici este radiestezia folosită ca metodă de a găsi inițial izvoarele de apă pentru săparea de fântâni.

Ulterior a devenit un „panaceu universal” răspunzând la întrebări.

Se bazează pe convingerea radiestezistului că Sfântul Duh îi răspunde la întrebările sale puse în așa fel încât rezultatul să fie „da” sau „nu”.

Se folosește fie un pendul fie o nuia de alun (baghetă) sau sârmă îndoită în V (ansă) sau două sârme în forma literei L.

În funcție de mișcarea lor se obține efectul dorit.

Se știe că Sfântul Duh se îndepărtează de cel păcătos (vezi Saul).

Cum am putea crede că Sfântul Duh ne răspunde nouă la

întrebări pentru că avem multe păcate, deși suntem creștini ortodocși.

Cum putem crede că Sfântul Duh răspunde la întrebările tuturor oamenilor indiferent de religie, comportament față de respectarea cuvântului lui Dumnezeu adică și la atei, la liberi cugetători. etc..

Este limpede o lucrare de înșelare a duhurilor necurate și de aceea radiestezia este o formă de vrăjitorie chiar dacă mulți nu pot să creadă.

-Este tentantă și pentru cei care caută pe hartă puncte de interes; peșteri, grote, tunele, căi subterane, comori etc., dar neagă posibilitatea de a fi înșelați de cel viclean.

O descoperire dumnezeiască are unele condiții:

- persoanele sunt de bună credință, cu minte sănătoasă și echilibrate căci vasele alese sunt cu totul curate.

- descoperirea (mesajul) să fie în deplină concordanță cu Sfânta Scriptura și cu învățăturile sfintei Biserici; căci Dumnezeu nu va lucra niciodată împotriva Sfintei Sale Biserici.

Matei 3.24 „Dacă o împărăție se va dezmina în sine, aceea împărăție nu va putea dăinui”

Galateni 1.8 „Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar

vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o - să fie anatema!”

- Să nu ofere motive de mândrie sau să nu ne ispitească cu promisiuni despre viața viitoare.

- Mesajul să nu pretindă a fi de la un sfânt sau de la altă persoană decedată.

- Minunile să fie făcute în numele Domnului Iisus Hristos

- Proorociile sunt doar de la Dumnezeu, singurul care cunoaște viitorul.

Profețiile se încadrează în planul de mântuire iar ghicitorile sunt doar despre probleme lumești și de regulă stârnesc o curiozitate vicioasă și conțin și abateri sau învățături greșite.

Știm că o minciună are mai multe șanse să fie crezută cu cât este amestecată cu un procent mai mare de adevăr.

De aceea orice abatere de la Sfânta Scriptura ne arată că nu este de la Domnul.

O condiție de bază a mântuirii este conlucrarea credinței cu faptele.

- Faptele să izvorască din dragoste.

- Credința să izvorască din adevăr.

Dacă folosim mijloace magice pentru a atinge scopurile

noastre facem farmece.

Dacă apelăm cu bună știință la duhurile necurate ajungem la satanism.

Altă erezie este credința în talismane adică ideia că dacă o persoană poartă diverse obiecte primesc ocrotire de la ele și nu la Dumnezeu.

Exemplu: scrieri apocrife ca Visul Maicii Domnului sau cărțuții cu fragmente din Evanghelii crezând că ar avea o mare putere.

Superstițiile au fost mereu în istoria omenirii cum ar fi credința că unele zile ar fi norocoase și poți să lucrezi și în altele nu.

Alții cred în numere norocoase.

Unii cred că le merge bine dacă văd pe drum un porumbel alb sau un hornar iar dacă le taie drumul o pisică neagră nu.

Unii cred în vise sau poartă ierburi de leac la gât sau la brâu.

Alții zic că le merge bine dacă văd un miel alb la început de an sau dacă fac zgomote în noaptea de Anul Nou ca să alunge duhurile necurate.

Alții cred în „făcături de dragoste” sau dacă aud o cucuvea zic că va muri cineva.

Chiar dacă unii le consideră obiceiuri sau tradiții populare sunt

condaminate de Biserică pentru că sunt rămășițe ale practicilor păgâne (idolatrie).

1 Aspecte comune îndoielnice ale revelațiilor

- ușurința de a crede că vedeniile sunt de la Domnul.
- toți sfinții au refuzat să creadă în apariții care pretindeau că sunt fie sfinți, fie îngeri, fie arhangheli sau chiar Maica Domnului sau Mântuitorul.

Cei ce cred sunt înșelați spunându-le că sunt vrednici de a fi aleși de Domnul să primească mesaje cerești.

2 Mulțimea semnelor miraculoase.

În jurul celor care au primit „mesaje divine” apar tot felul de semne luminoase, raze, arătări pe care nu le văd toți și de aici mândria la unii care se cred mai vrednici și mai curați ca alții.

Iată lucrarea duhurilor viclene.

Deci simpla constatare a unui semn nu este garanția că este de la Domnul.

3 Nesocotirea sfintelor taine

Multe apariții îndeamnă la pocăință sau la ridicarea de cruci sau troițe pentru plângerea păcatelor.

Majoritatea mesajelor nu îndeamnă nici la o mai deasă spovedanie nici la sfânta împărtășire cu toată smerenia.

Unele mesaje zic să ne plângem păcatele la cruci sau troițe și Domnul ne va ierta păcatele dar nu zic nimic despre o pocăință sinceră și completă la duhovnic.

Dar șansa noastră pentru a ni se ierta păcatele este mărturisirea la duhovnic așa cum a lăsat Domnul.

4 Prioritatea dată grijilor omenești

Mesajele pun accentul pe problemele zilnice: grija pentru ploi, de roadele pământului pentru hrană animalelor, de sănătate dar nu zic nimic pentru mântuire.

Sfântul apostol Pavel spune:

Corinteni 15.19 „Iar dacă nădărdum în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii”

În Vechiul Testament proorocii vesteau pedepse și răsplătiri materiale pentru că nu era cu putință mântuirea sufletelor care a devenit posibilă abia după învierea Domnului.

5 Mistificări

Au fost chemați preoți să facă sfinte slujbe în locurile cu apariții miraculoase.

S-a validat doar în ochii oamenilor o manifestare care nu a fost verificată atent.

6 Convingeri și făgăduințe

Toți vizionarii anunță mare plată celor care cred în cele spuse de ei și pedepse pentru cei ce nu cred.

Normal ar fi să aștepte fiecare să se pronunțe mai întâi Biserica după o atentă cercetare.

Canonic ar fi ca persoanele care au avut vedenii să țină post să se roage și apoi să meargă la duhovnic să se mărturisească.

7 Curiozități

Unii vizionari acceptă să li se spună „sfinți” deși Iisus nu a acceptat să I se spună „bunule”

Luca 18.19 „Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu”

Alții permit să li se sărute mâna, le place să fie apreciați, laudați, fotografiați.

De câtă smerenie au dat dovadă toții sfinții și cuvioșii lui Dumnezeu, ajungând să se defăimeze singuri și refuzând orice laudă.

19. Mumii, trupuri blestемate si sfinte moaște.

„Dincolo de moarte, sfinte moște, mumii, trupuri blestемate”

Pr. Dragoș Cornel, Editura Egumenița 2009

Trupurile celor decedați se descompun în mod natural prin

activitatea bacteriilor și viermilor.

Există și excepții adică trupuri neputrezite (mumii naturale sau artificiale) trupuri blestemate și sfinte moaște.

1. Trupuri neputrezite din cauze naturale (mumii naturale)
posibile cauze:

a. Solul are anumite substanțe care împiedică descompunerea
exemple: mumiiile naturale ale călugărilor capucini din
Palermo(Sicilia - Italia) aflate sub catedrala din Venzona,
mumiile din Cehia (de la Brun) sau din Germania de la Bremen
anume Bleikeller(pivnița din plumb) sau cripta principilor
nobiliari din Quedlinburg sau cele din Viena – Austria de la
Cripta Sfântului Mihail.

b. Factori de climă deșertică cu temperaturi ridicate, vânt și
umiditate foarte redusă care duc la o uscare rapidă a țesuturilor.

c. Temperaturi scăzute sub temperatura de îngheț care
împiedică descompunerea practic congelarea în gheață sau
zăpada.

Exemplu: trupurile alpiștilor găsiți după zeci de ani.

d. Lipsa oxigenului în unele mlaștini cu mușchi de turbă care
degajă acid humic și tanic.

Urmările sunt că în afară de împiedicarea descompunerii și

dizolvării vaselor sanguine apare conservarea pielii și colorarea în cărămiziu a părului exemplu fiind trupurile găsite în mlaștinile din Europa de Nord.

2. Trupuri neputrezite din cauze artificiale (mumii făcute de oameni) prin diverse procedee.

2a. prin uscare după eliminarea organelor cele mai ușor degradabile (creier, plămâni, inimă, intestine etc.). și adaos de sare, rășini și ierburi...etc

Exemplu: mumiiile din Egipt la care se mai adaugă condițiile climatei deșertice și menținerea lor într-un anumit loc din piramidă.(la 1/3 departare de bază).

Așa numitul efect de piramidă presupune eliminarea particulelor de apă la nivel de celulă și conservarea țesuturilor.

Cea mai cunoscută mumie este a faraonului Tutankamon a cărui mormânt nu a fost jefuit.

2b. Mumiiile făcute prin afumare (din Australia și Malaezia).

2c. Mumii realizate prin metode necunoscute

Exemplu: din China

Se presupune scufundarea corpului într-o soluție cu săruri de mercur și plumb înainte de a fi pus în sarcofag.

Compoziția deocamdată este necunoscută (Lângă Changsha

capitala provinciei Hunan a fost găsită mumia soției guvernantului Li Cang pe care o chema Xin Zhui prințesă de Dai.

Trupul ei și-a păstrat mobilitatea articulațiilor, elasticitatea musculaturii, a pielii și în plus are intacte toate organele interne.

La fel de bine conservate sunt și alte două trupuri din timpul dinastiei Han găsite în sarcofage pline cu un lichid necunoscut.

Mumii auto conservate din Japonia.

În provincia nordică muntoasă a Japoniei este un grup de mumii a unor adepți ai Budismului Shingon care încă din timpul vieții s-au automumificat.

Crezând că după moarte se vor renaște într-un alt corp, au încercat să iasă din acest circuit prin atingerea unei stări de „iluminare”.

Automumificarea era considerată atingerea iluminării de respectivul călugăr budist.

Exemplu: Ku kai (774 – 835 dH) care a mâncat doar scoarță de pin, nuci și rădăcini.

Aceștia beau un ceai otrăvitor Hrushi în urma căruia vomitau pentru dehidratarea corpului.

Apoi beau apă dintr-un izvor care a fost dovedit că avea mult

arsenic.

Erau izolați într-o mică celulă aerisită printr-un tub timp de 1000 zile (până la moarte).

Altă mumie autoconservată este a lui Chukai (1697-1755) care a folosit o cale specială stând într-o cameră plină de fum de ardei arși.

Automumificarea a fost interzisă de la sfârșitul secolului XIX.

2d. Mumii din vremuri moderne

Începând cu secolul XIX a început îmbălsămarea trupurilor celor decedați.

Începutul l-a făcut Dr. Thomas Holmes (1817-1900) a fost ofițer în războiul civil din America (1861 - 1835) pentru a trimite familiilor trupurile decedate. A folosit o soluție pe bază de arsenic.

În 1868 chimistul german August Wilhelm von Hofmann a injectat o soluție de formol, metodă numită plastinare larg folosită până astăzi.

Cea mai renumită mumie a vremurilor moderne este a lui Vladimir Ilici Lenin.

Mumificarea a început cu eliminarea creierului și a tuturor organelor interne , apoi spălat cu apă distilată și acid acetic.

A fost injectată cu o soluție de formol.

Au mai fost îmbălsămați și alți lideri exemplu Stalin (1953), Ho SI Min, (1969) etc..dar și soția lui Peron(1950) președintele Argentinei.

În 1908 profesorul Mina Minovici a mumificat corpul unui cerșetor care timp de 95 ani a stat într-o vitrină a Institutului Medico-Legal din București.

Formula lichidului folosit la îmbălsămare este cunoscută: 2 litri formol 40%, 25 ml glicerină și alcool etilic de 96 grade.

În toate cazurile de trupuri neputrezite fie din cauze naturale sau prin intervenția omului acestea trebuie păstrate în condiții identice de temperatură, umiditate etc.. pentru a nu se degrada.

2e. Criogenia este considerată o suspendare a vieții pentru o perioadă de timp până când trupul ar putea fi readus la viață.

Ea pleacă de la faptul că celulele se pot păstra prin congelare iar după dezghețare se pot diviza.

Condițiile sunt înghețarea rapidă și dezghețarea lentă.

În regnul animal sunt câteva broaște și șopârle care pot supraviețui după ce au fost înghețate parțial, prin producerea unui antigen propriu.

Dar nu există nici o dovadă că un corp uman poate fi readus la

viață după congelare .

Adepții acestei metode doresc o trecere de la moarte la viață dar nu prin învierea lui Hristos ci o nemurire pământească prin perpetuarea trupului.

Criogenia presupune răcirea și păstrarea la -180°C în azot lichid sau o variantă mai scumpă cu păstrarea la -270°C în heliu lichid.

Sunt multe întrebări legate de momentul în care este început procesul de criogenare.

Persoana este încă în viață sau nu? dacă nu se mai plătesc facturile se consideră o condamnare la moarte ? unde stă sufletul în timpul congelării ? etc..

Trupuri blestemate

Toate sunt urât mirositoare, umflate și greu de privit și aparțin unor persoane care au murit cu păcate grele și nespovedite sau în urma legăturilor făcute de preoți sau episcopi.

De aceea este necesară chemarea preotului sau episcopului care i-a legat pentru a fi citite rugăciuni de dezlegare.

Dacă și ei au decedat se vor chema cei care i-au urmat în postul respectiv (preot sau episcop).

Dacă cauza este o nedreptate făcută de mort să fie îndreptată

(dacă este posibil).

Să se roage de cei nedreptățiți sau de urmașii lor să-l ierte pe mort.

Se schimbă și groapa (altă groapă).

După rugăciunile de dezlegare făcute de preoți sau episcopi trupul se descompune imediat chiar în timpul rugăciunilor făcute în fața tuturor.

Dacă totuși nu se descompune trupul înseamnă că nedreptățile făcute ar fi putut fi înlăturate dar nu s-au făcut.

Puterea sfintelor moaște

Sinodul al VII-lea ecumenic de la Niceea din 787 dH decide cinstirea sfintelor moaște ca și Sfintele Evanghelii, Sfânta Cruce și Sfintele Icoane, considerându-le minunate daruri de venerare.

Sfintele moaște ne dau posibilitatea unui contact direct cu materia purtătoare de Sfânt Duh căci se slăvește Dumnezeu prin aleșii Săi.

Exemplu: moaștele sfintului Vavila episcop la Antiohiei praznic 4 septembrie.

A fost episcop între 237-253 și a fost martirizat de împăratul roman Numerianus (283-284).

După o bătălie cu un conducător păgân ca o garanție a păcii

primește pe fiul acestuia ca zălog a bunei credințe.

Dar împăratul își încalcă toate jurămintele și îl ucide cu mâna lui pe băiat.

Apoi a vrut să intre în biserica creștină unde slujea Sfântul Vavila dar este oprit și împins afară pentru crima făcută.

Împăratul îl obligă să slujească zeilor și pentru refuz sfântul Vavila este închis, torturat și apoi ucis.

Odată cu el sunt torturați și uciși și trei tineri, fiii duhovnicești ai episcopului de 7, 10 și 12 ani care la fel au refuzat să jertfească idolilor.

Trupurile mucenicilor sunt transformate de Domnul în sfinte moaște și au fost cinstite de creștini în Antiohia.

Constantinus fiul împăratului Constantin cel Mare îl face părtaș la împărăție pe Gal, fiul fratelui său Iulian Apostatul(361-363) viitorul împărat.

Împăratul Gal aduce din Antiohia moaștele sfântului Vavila și a celor trei tineri la Dafne într-o biserică creștină.

Dar în cetatea Dafne (care poartă numele unei fecioare pe care o urmărea zeul Apollo ca să o necinstească) era un templu păgân cu un oracol.

Templu era închinat zeului Apollo și avea o statuie care

proorocea (oracol) prin care vorbeau demonii.

Împăratul Iulian ducându-se la oracolul din Dafne să-l întrebe despre lupta contra perșilor află cu uimire că idolul nu mai răspunde după ce au fost aduse sfintele moaște în biserica creștină.

Iulian ordonă îndepărtarea sfintelor moaște care sunt duse cu mare cinste de creștini în Antiohia.

Dar la scurt timp cade foc din cer peste templul lui Apollo care arde complet iar împăratul Iulian Apostatul ultimul mare prigonitor al creștinilor moare în bătălia cu perșii de la Ctesiphon iunie 363 dH.

Iată ce mare putere au sfintele moaște.

Sfintele moaște ne arată nu numai existența și puterea lui Dumnezeu dar și imposibilitatea reîncarnării.

Sfintele moaște se mențin sfidând descompunerea doar prin voia Domnului adică fără nici un tratament de conservare sau îmbălsămare a trupului după deces și fără nici o condiție specială de păstrare după descoperirea lor.

Ele sunt în plus și făcătoare de minuni celor ce se roagă sfinților respectivi, unele au o bună mireasmă și altele sunt izvorâtoare de mir pentru că harul Sfântului Duh lucrează prin

ele.

Sub influența hinduismului și a budismului din Orient precum și a spiritismului, magiei și vrăjitoriei din toată lumea se răspândește teoria reîncarnării susține că sufletul după moarte nu este judecat ci primește alt trup fie ca om, fie ca animal până ajunge la purificare.

Se observă lipsa divinității, lipsa judecății dar și lipsa învierii trupului.

Prin practica hipnozei regresive și a unor mediumuri care cad în transă se aduc tot felul de informații din alte vieți pretins anterioare.

Se uită că demonii pot aduce multe date biografice de existența unor persoane din trecut, date care se pot verifica și confirma, dar nu este nici o dovadă că același suflet a trecut prin mai multe corpuri.

Scopul este unul singur înșelarea oamenilor.

Argumente

Domnul Iisus Hristos a înviat în același trup purtător al urmelor piroanelor și a suliței.

Ioan 20.27 „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și să nu fii necredincios ci

credincios”

Dacă ar fi fost reîncarnare sufletul ar fi înviat cu alt trup și de unde alt trup ?

La fel cu trupul au înviat și Lazăr și fiul văduvei din Nain și Tanita, fiica lui Iair mai marele sinagogii.

Reîncarnarea succesivă nu ne mântuiește ci Domnul Iisus Hristos prin Întruparea, Moartea și Învierea Sa.

Tâlharul din dreapta Mântuitorului a fost mântuit de Domnul (după pocăința lui) și nu a fost curățat de „Karma Rea” a păcatelor prin alte reîncarnări.

Sfânta Biserică Creștină Ortodoxă ne spune clar despre existența judecății particulare.

Evrei 9.27 „Este rânduit oamenilor odată să moară și apoi urmează judecata”

„Pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată a lui Hristos, ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău” II Corinteni 5.10

Așadar „prin trup” nu prin trupuri succesive.

După judecată sufletele sunt repartizate în Rai sau Iad și nu mai pot trece dintr-o parte în alta fiind despărțite de o prăpastie.

Alt argument este că toți cei înviați și-au păstrat memoria

propriei persoane.

Dacă ar fi reîncarnare ar fi necesar nu doar alt trup dar și altă memorie de la zero.

Exemplu:

Cei care au avut moarte clinică și s-au văzut cu ochii sufletului pe ei cât și pe cei din jur au fost permanenți conștienți cine sunt deci memoria este a sufletului și nu se șterge.

În cazul învierii din morți chiar după mult timp cum a fost Claudia Vasilievna Ustiușina din orașul Barnaul(Rusia) decedată în 19 februarie și înviată pe 23 februarie 1965 adică după patru zile, memoria a fost păstrată intactă.

Despre sfinte moaște

Dacă este firească descompunerea corpurilor după moarte cu excepțiile menționate adică mumiile naturale și cele artificiale prin intervenția oamenilor există și cazuri de trupuri neputrezite prin intervenția divinității.

Se vede acest lucru la trupurile blestemate și la sfintele moaște.

Asupra sfintelor moaște nu se folosesc nici un fel de metode de conservare sau mumificare ci după descoperirea lor nu se ia nici un fel de măsuri de păstrare în anumite condiții de temperatură, umiditate etc..

Sfintele moaște nu numai că rămân la fel dar unele sunt și frumos mirositoare și altele sunt izvorâtoare de mir.

Prin sfintele moaște Domnul își arată nu doar existența Sa dar confirmă creștinilor șansa învierii cu trupurile lor așa cum a înviat și Iisus Hristos.

Știm că păcatul este înstrăinarea de Dumnezeu iar plata păcatului este moartea.

De aceea trupul unui mort devine spurcat conform Vechii Legi Numeri 19.11-19 și Facere 3.19.

Excepțiile din Vechiul Testament sunt Enoh care a fost răpit la cer Facere 5.24 și Evrei 11.5, proorocul Ilie răpit la cer într-un car de foc IV Regi 2.11, proorocul Moise care deși îngropat apare cu Ilie la Schimbarea la Față a Domnului pe muntele Tabor Matei 17.3-5 și sfinții care au ieșit din morminte după învierea Domnului Iisus Hristos Matei 27.52,53.

După Învierea Domnului prin jertfa de pe Cruce și harul răscumpărător trupurile oamenilor devin vase de cinste II Timotei 2.21 care sunt sfințite prin Botez.

De aceea trupurile creștinilor devin locașuri vii sau temple a lui Dumnezeu Ioan 14.23; 15.4; I Corinteni 3.16,17, 6.19,20

Creștinii vrednici au primit și daruri de a face minuni din

timpul vieții (vezi viețile sfinților).

În plus trupurile lor au devenit nestricăcioase făcând excepție de la legea generală.

Prin împărtășirea cu Sfintele Taine creștinii devin „fii ai lui Dumnezeu prin har ” Ioan 1.12, Galateni 4.57; Romani 8.14-17 și „dumnezei” după har Ioan 10.34.

Dacă starea de har se păstrează se sălășluiește Hristos în ei Galateni 2.20 și se fac părtași „ dumnezeieștii firi” II Petru 1.4

În acest fel trupurile unor sfinți devin „ izvorătoare de mir”

Exemplu: Sfântul Dimitrie din Tesalonic, Sfântul Simeon al sârbilor, sfântul Teofil de Aton.

Toate sfintele moaște se păstrează intacte și neatinse de putreziciune, fără condiții de păstrare speciale.

De unele moaște nu se atinge nici focul.

Exemplu: Sfânta Parascheva de la Iași, Sfântul Ioan Rusul, moaștele sfinților de la Lavra Pecerskaia etc..

În Vechiul Testament peste oasele proorocului Elisei aruncându-se un mort, acela a înviat IV Regi 13.20,21

Sfântul Ieronim spune că „Cinstind moaștele martirilor, noi adorăm pe Dumnezeu ai cărui mărturisitori sunt ei și Care i-a învrednicit de atâtea daruri”

Multe sfinte moaște au un miros plăcut specific care bucură pe cei credincioși.

Sfântul Ioan Gură de Aur zicea că în trupul mucenicilor este harul Sfântului Duh care prin minunile pe care le face ne încredințează pe noi de adevărul învierii... vezi cuvânt la amintirea sfântului Vavila.

Cinstirea sfintelor moaște

1. Zidirea altarelor bisericilor pe sfintele moaște.

Exemplu: pe moaștele sfântului Ignatie Teoforul (martirizat la anul 104 dH)

În România au fost găsite moaștele sfinților de la Murighiol mai precis Sfântul Astion și Epictet la baza unei biserici din fața cetății Halmyris.

De asemenea la Niculițel au fost găsite moaștele a patru mucenici martirizați la Noviodunum și îngropate într-o criptă de tip martiricon.

După terminarea prigoanei anticeștine peste sfintele lor moaște s-a ridicat altarul unei biserici.

Numele lor este scris în interiorul cripei Zoticos, Atalos, Camasis și Filipos.

Sfintele lor moaște sunt păstrate la sfânta mănăstire Cocoș

județul Tulcea.

2. Fixarea unei zile de sărbătoare în amintirea găsirii sau strămutării moaștelor unor sfinți.

3. Pelerinaje spre locurile unde sunt sfinte moaște.

4. Procesiuni a sfintelor moaște pentru anumite rugăciuni.

Exemplu: pentru ploaie în vreme de secetă, pentru oprirea unor epidemii.

5. Sărutarea sau atingerea de sfinte moaște cu toată credința.

În fața multor minuni făcute de Dumnezeu celor ce se roagă la sfintele moaște apar și multe ispite a celui viclean.

Așa apar tot felul de rătăcirii și interpretări a căror unic scop este îndepărtarea de credință și de Biserică.

Exemple:

- Cinstirea sfintelor moaște ar fi idolatrie deci ar fi contra primelor două porunci din Decalog. Ieșire 20.1,2

Dar creștinii ortodocși nu consideră sfintele moaște a fi Dumnezeu și nici nu se închină lor ca lui Dumnezeu.

Se roagă lor căci minunat este Domnul care îi slăvește pe sfinții Săi și-I cinstește.

- Alții zic că toate trupurile se prefac în țărână Facere 3.19 că dacă nu vor putrezi nu vor învia I Corinteni 15.42

- Dar sunt excepții ca Enoh și Ilie sau Moise deși îngropat apare la Schimbarea La Față a Domnului sau a sfinților din Ierusalim după învierea Domnului care s-au arătat la mulți.

- Alții zic că atingerea de moaște ar fi o întinare Levetic 21.11

Dar creștinii au ieșit de sub blestemul păcatului, căci cei ce au murit după ce au primit harul înfierii nu mai sunt morți căci harul Domnului rămâne lucrător și după moarte celor care s-au făcut biserici vii a lui Dumnezeu I Corinteni 19,20.

De aceea sărutarea lor este o sfințire nu o întinare și părțile din sfintele moaște se pun și în sfântul Antimis.

Și în perioada Vechiului Testament unele oseminte erau respectate.

Exemplu: Ale patriarhului Iosif care la ieșirea din Egipt sunt aduse în Canaan cu toată cinstea.

Până azi mormintele patriarhilor Avraam, Isaac și Iacob sunt respectate și cinstite.

- Unii afirmă că este imposibil ca trupurile să se păstreze dacă nu ar avea niște condiții de sol, de temperatură, umiditate etc..negând existența lui Dumnezeu.

Este dreptul lor să nege ce nu le convine dar deosebirile sunt clare la o analiză comparativă.

Dumnezeu a făcut minuni nu numai prin sfinții în viață sau prin moaștele lor dar și prin atingerea bolnavilor cu umbra sau cu un obiect.

Exemplu: umbra lui Petru Fapte 5.15 sau șorțul (brâul) lui Pavel Fapte 19.11,12.

Unii zic că nu toate trupurile sfinților sunt nestricăcioase și că nu toți sfinții fac minuni prin sfintele lor moaște și nu toți credincioșii primesc ajutor la rugăciunile lor.

Dumnezeu decide care dintre sfinți să aibă trupurile transformate în sfinte moaște.

Dumnezeu hotărăște la care rugăciuni să răspundă și când și în ce fel.

În lumea catolică s-a păstrat cinstirea sfintelor moaște și după ruperea de sfânta sobornicească Biserică ortodoxă în 1054, dar se ridică mare semne de întrebare legate de dispariția interdicției la conservarea sau îmbălsămare după moarte.

Să amintim câteva:

- Fericita Margareta (1247-1297) aflată în Catedrala din Cartena (Toscana) care a fost mumificată artificial.
- Vincent de Paul (1581-1660) mumificat artificial.
- Francis Xevier (mort 1552) mumificat artificial.

- Philip Neri (1515-1595) mumificat artificial

Este un vechi obicei apărut după ruperea de Sfânta Biserică creștin ortodoxă mântuitoare care se găsește într-un tablou din secolul XV-lea al celebrului pictor Sandro Botticelli unde este reprezentată scoaterea inimii unui înalt prelat catolic.

Chiar și în cazul Bernadettei Soubirous (1844-1879) căruia i s-ar fi arătat Maica Domnului la Lourdes (Franța), deși a fost examinată în 1909 iar apoi de încă două ori fără a se găsi urme vizibile de descompunere, totuși i s-a aplicat un strat de ceară pe față și pe mâini.

Vaticanul o declară sfântă în 1933 și este păstrată într-un sicriu de sticlă în localitatea Nevers.

Să mai menționăm și cazul binecunoscutei misionare maica Tereza decedată în 1997, asupra căreia s-au făcut îmbălsămări.

Vaticanul are mii de sfinte moaște din care unele furate de cruciați din Țara Sfântă cu ocazia cruciadelor.

Exemplu: moaștele Sfântului Apostol Iacob aflate la Santiago de Compostela (Spania) sau a Sfântului Apostol Marcu furate de venețieni din Alexandria în anul 828 sau ale sfântului Nicolae furate din Myra Licie (Turcia) în anul 1097 și duse pe 9 mai la Bari (Italia) unde sunt și azi.

Alte sfinte moaște au fost furate din Constantinopol după cucerirea cetății de catolici la 1204 până la 1273 când au fost alungați.

Vaticanul păstrează și sfintele moaște al sfinților înainte de ruperea de Sfânta Biserică Ortodoxă din 1054.

Exemplu:

Cuthbert (634-687) episcop anglo-saxon și misionar

Werbunga (650-700) prințesă și stareță din Anglia

Guthlac (673-714) călugăr și ascet din Anglia

Wunibald (701 -781) prinț și călugăr englez misionar

Romuald (951-1027) călugăr și ascet italian.

Coloman (605-675) episcop irlandez misionar în Scoția

Patrick (387-461) misionar și episcop irlandez

Bonifaciu (387-461) misionar și episcop german

20. Despre rugăciune

Știm că rugăciunile pot fi de slavă, de mulțumire și de cerere.

1. Rugăciunea de cerere să fie făcută cu mulțumire ca și cum deja am primit ceea ce ne-am dorit.

Matei 11.24 „Toate câte cereți rugându-vă să credeți că le-ați primit și le veți avea”

Tesaloniceni 5.16-18 „Bucurați-vă pururea, rugați-vă

neîncetat, dîți mulțumire pentru toate că aceasta este voia lui Dumnezeu întru Hristos Iisus, pentru voi”

Adică să mulțumim la prezent pentru viitor.

Exemple:

Doamne îți mulțumesc că mă ajuți să rezolv problema,,,,să trec examenele, să vînd ceva...să găsesc un loc de muncă.

Preasfântă Fecioară, Măicuța Domnului îți mulțumesc pentru..

La fel mulțumin sfinților mucenici sau cuvioși la care ne rugăm..

2. Rugăciunile să fie făcute cu credință.

Matei 21.22 „Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință veți primi”

3. Rugăciunea să fie adresată Tatălui în numele Fiului.

Ioan 14.13,14 „Și orice veți cere în numele Meu, aceea voi face, să fie slăvit Tatăl întru Fiul. Dacă veți cere în numele Meu, Eu voi face”

4. Să nu judecăm pe nimeni.

Iacov 4.12 „Unul este Dătătorul Legii și Judecătorul, Cel ce poate să mântuiască și să piardă. Iar tu cine ești care judeci pe aproapele”

Luca 6.37 „Nu judecați și nu veți fi judecați, nu osândiți și nu

veți fi osândiți, iertați și veți fi iertați”

5. Să nu facem nici un jurământ.

Iacov 5.12 „Iar înainte de toate frații mei să nu vă jurați nici pe cer, nici pe pământ, nici cu orice alt jurământ, ci să vă fie ce este da, da și ce este nu, nu, ca să nu cădeți sub judecată”

6. La bolnavi să chemăm preoții.

Iacov 5.14 „Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu undelemn în numele Domnului”

7. Pentru a fi curați când ne rugăm mai înainte să ne mărturisim:

Iacov 5.16 „Mărturișiți-vă deci unul altuia păcatele și vă rugați unul pentru altul ca să vă vindecați că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului”

Dar nu oricui să ne mărturisim ci doar la preoții duhovnici căci doar ei au primit Duhul Sfânt la hirotonie și puterea de a ierta păcatele nu doar a le asculta.

Ioan 20.22,23 „Și zicând aceasta a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt !

Căroră le veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute”

Prin succesiune apostolică, Duhul Sfânt se transmite de la apostol la urmașii lor episcopii până azi, iar episcopii dau preoților la hirotonie acest dar al Sfântului Duh.

Și Iuda și-a mărturisit păcatul vânzării Domnului în fața Sinedriului, a aruncat și arginții primiți pe jos dar nici un arhiereu nu a putut să-i dea iertare de păcate și nici măcar o speranță căci nu aveau Duhul Sfânt.

8. Să facem milostenii mereu :

Luca 6.36 „Fiți milostivi precum și Tatăl vostru este milostiv

9. Să lăsăm de la noi, să fie pace

Matei 5.40 „Celui ce voiește să se judece cu tine și să-ți ia haina, dă-i și cămașa”

10. Depinde ce cereți că dacă cerem pentru păcate sau plăceri să nu ne așteptăm ajutor pentru așa ceva.

Iacov 4.3 „Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să risipiți în plăceri”

11. Depinde dacă cerem de pe poziția unuia plin de sine, mândru vom fi ca fariseul.

Iacov 4.6 „Dumnezeu celor mândri le stă împotriva iar celor smeriți le dă har”

12. Domnul ne spune clar:

Ioan 14.15 „De Mă iubiți, păziți poruncile Mele”

13. Cea mai grea poruncă cred că este iubirea de vrășmași:

Luca 6.35 „Ci iubiți pe vrășmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți nimic în schimb și răsplata voastră va fi multă și veți fii Celui Preaînalt, că El este bun și cu cei nemulțumitori și răi”

14. Dar dacă nu ascultăm de poruncile Domnului înseamnă că nu-l Iubim și atunci de ce ne mai rugăm la El ?

Luca 6.46 „Și pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne și nu faceți ce vă spun?”

I Tesaloniceni 5.22 „Feriți-vă de orice înfățișare a răului”

15. Ioan 8.34 Cine iubește mai mult păcatul decât pe Dumnezeu este rob păcatului.

Ioan 8.34 „Oricine săvârșește păcatul este rob păcatului”

16. Să nu ajungem să iubim păcatul până la sfârșitul vieții căci plata păcatului este moartea.

Apoc. 16.11 „Și au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor și a bubelor lor dar de faptele lor nu s-au pocăit”

Asta este orbirea păcatelor și de aceea să ne rugăm mereu ca Domnul să ne lumineze mintea să înțelegem care este voia lui și să ne ajute să o împlinim întocmai.

Romani 6.23 „Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru”

17. Să ne rugăm ca Dumnezeu Tatăl să ne cheme pe toți la El.

Ioan 6.44 „Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi”

18. De aceea toate rugăciunile creștinilor încep și se termină cu „Facă-se voia Ta, Doamne! ”

21. Despre botez

„Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi” Corinteni 2 5.17

La botezul creștin ortodox preotul slujește trei taine ale bisericii, scufundarea în apă de trei ori, în numele Prea Sfintei Treimi, euharistia, împărtășirea pruncului cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Mântuitorului, apoi miruirea cu Marele Mir cu care se sfințesc și bisericile de către episcop și în final preotul îi suflă pruncului în gură așa cum Hristos a suflat spre apostoli la Cîna cea de taină.

Sunt mulți care susțin ca botezul să fie făcut la maturitate.

Argumentele ar fi :

1. Este necesar să urmărim exemplul Domnului.
2. Domnul Iisus Hristos a fost botezat la vârsta de 30 ani de către Sfântul Ioan Botezătorul la Iordan.
3. Cel botezat este să înțeleagă care este semnificația și necesitatea botezului și să aibă cunoștințele de bază ale credinței creștine.

Dacă un copil moare nebotezat va fi mântuit pentru că cei mici sunt ca îngerii.

Dar aceasta ar fi absurd deoarece ar însemna a fi posibilă mântuirea fără harul Sfântului Duh care se primește la botez.

Rezultă că nu ar fi necesar botezul dacă ar fi posibilă mântuirea fără harul Sfântului Duh.

Este adevărat că dacă suntem creștini este necesar să urmărim exemplul Domnului Iisus.

Dar Domnul Iisus a fost botezat în a opta zi de la nașterii conform Legii lui Moise.(tăierea împrejur).

Domnul Iisus a zis „... mergând învățați toate neamurile botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”

De aceea este necesar de a se face botezul copiilor mici iar dacă vor dori să-și schimbe religia o vor putea face la maturitate.

Botezul pruncilor este un dar de la Dumnezeu prin care

primește un nume minunat de Fiul a lui Dumnezeu, e primirea cetățeniei pentru Rai, e darul lui Dumnezeu, „e haina pe care Tatăl o dă fiilor săi” ea este o neprihănire pe care doar Dumnezeu o poate da, dar Ființa nouă are o misiune de a sfinți și mintea și trupul pentru a fi întreg.

De aceea restul vieții pruncului spre maturitate, prin Biserică, prin mărturisire și jertfelnicie, omul se înnoiește prin conlucrarea conștiința a omului cu darul lui Dumnezeu spre fericirea și viața plenară în Dumnezeu.

22. Luptele creștinismului

La după două milenii de la Învierea Domnului lumea este în războaie, foamete, lipsuri materiale și suferințe ca și cum nu s-ar fi întrupat Hristos și nu ar fi posibilă eliminarea tuturor problemelor.

Mulți zic că creștinismul este o utopie ce nu se poate realiza practic și de aceea ar fi atacat și criticat din exterior și din interior.

Cei ce atacă din afară au un mare argument: comportamentul deplorabil al multora dintre creștini.

Pe bună dreptate că mulți se declară creștini dar din comportamentul lor rezultă că sunt falși creștini iar oamenii sunt

tentați să judece creștinismul prin faptele creștinilor deși mulți nici nu merită acest nume.

Nikolai Berdiaev în „Despre vrednicia creștinismului și nevrednicia creștinilor”, menționează că prin faptele lor creștinii sunt o „sminteală pentru cei ce nu sunt creștini”

Creștinismul ar trebui judecat după adevărul veșnic pe care îl propăvăduiește.

Fiind religia dragostei este judecat după ura dintre așa zișii creștini.

Chiar cei ce se declară creștini, compromit creștinismul și devin o piedică pentru înțelegerea creștinismului.

Ei devin o mască pe fața creștinismului și sunt comparați adesea cu cei din alte religii sau chiar cu ateii care sunt mai buni decât creștinii.

Dar nevrednicia creștinilor rezultă din neîmplinirea poruncilor.

Adică sunt judecați creștinii pentru neputința de a se ridica până la cerințele credinței lor.

Domnul Hristos nu este vinovat dacă noi nu ne putem ridica la înălțimea creștinismului dacă încălcăm poruncile.

Dar să recunoștem că este mai greu pentru un creștin să ierte pe toți . să-și iubească vrășmașii, să-și ducă crucea fără cârtire

cu smerenie și milostenie ceea ce nu se cere în nici o altă religie.

Judecăm după ce se vede după exteriorul unei persoane și nu știm nimic despre cum se roagă și ce fapte bune face pe ascuns.

Tot așa judecă și Biserica creștină după istoria vizibilă de multe ori cu fapte nedemne dar care sunt de fapt tot ale oamenilor.

Exemple: războaie, cruciade, condamnări la moarte, inchiziție, indulgențe..etc

Dar puțini mai știu de lupta cu păgânismul, idolatria, cu instinctele inumane, crime, răzbunări, cu păcate considerate normale (homosexualitatea, zoofilia, canibalismul, poligamia) cu care a avut de luptat creștinismul.

Creștinismul a oferit religia iubirii celor cu instincte barbare care s-au opus duhului creștin.

Omenirea este tentată să învingă răul cu rău.

Creștinismul vrea ca renașterea duhovnicească să se facă cu acordul liber al omului prin harul lui Dumnezeu.

Ateii promit o societate perfectă, fără rele, cu pace, echitate, dreptate pe pământ adică ceea ce nu a realizat creștinismul.

Dar promisiunile ateilor experimentate prin statele cărora li s-a impus ideologia comunistă nu s-au realizat pentru că libertatea

omului a fost încălcată și s-a ajuns la dezumanizare.

Creștinismul înseamnă libertatea individuală sub harul Sfântului Duh și nu organizarea exterioară a societății umane până la pierderea libertății și a individualității.

Comunismul vrea să impună dreptatea socială cu forța în realizarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, a fericirii și dreptății fără cruce și fără suferință ceea ce este o înșelare.

Și Domnul Iisus Hristos a fost ispitit când i s-a arătat bogăția lumii doar să se închină celui viclean (duhului lumii).

Creștinii care au făcut păcate în numele Domnului nu au împlinit poruncile înseamnă că au fost orbiți de patimi, mințea lor întunecându-se de starea de păcat.

A fost denaturată ideea de Biserică fiind identificată cu păcatele creștinilor ceea ce a dus pe mulți să o părăsească.

Dar Biserica creștin ortodoxă fiind Trupul lui Hristos, are două firi, una umană și una divină.

Partea dumnezeiască este Hristos și deci desăvârșită.

Partea umană este supusă slăbiciunilor și greșelilor dar nu se micșorează esența divină și sfințenia dăruită de harul Stăpânului.

Este e luptă ascunsă între divin și uman căci divinul luminează umanul iar umanul se opune și tinde să deformeze divinul.

Biserica cere omului să se depășească pe sine depărtându-se de păcate și luptând împotriva stării de păcat astfel creștinul fiind pe cruce capătă sfințenia.

Dragostea față de Dumnezeu, este în esență dragoste față de Adevăr, căci Dumnezeu este Adevărul și dragostea de oameni e strâns legată.

Dar oamenii preferă dragostea față de om, fără mai întâi să și dăruiască iubirea către Dumnezeu.

Biserica creștin ortodoxă a păstrat și transmis cuvântul lui Dumnezeu și suntem datori să îl aplicăm permanent în viața noastră fără modificări ale cuvântului divin.

23. Responsabilitatea creștinilor ortodocși

Sunt doar două opțiuni în viață să facem ascultare față de poruncile Domnului sau nu.

Știm că botezul e condiția necesară dar nu și suficientă pentru mântuire.

Este doar șansa, dar nu este suficient.

Este necesar să ascultăm și să păzim cuvântul Domnului și dacă totuși am păcătuît este necesară spovedania la duhovnic pentru a nu pierde harul Sfântului Duh.

Sunt multe exemple deplorabile în rândul creștinilor ortodocși;

de la minciuni, furturi, beții, droguri, intrigi până la corupție, trădări, crime și războaie pentru putere și averi etc.

Dar nu putem crede că harul Sfântului Duh a lucrat și a îndemnat la păcate.

Exemple:

- împărăteasa bizantină Irina (797-803) ordonă orbirea propriului fiu Constantin al VI-lea ca să rămână singură pe tron,
- împărăteasa Evdochia ordonă orbirea soțului ei Roman al IV-lea Diogenes, în 1071 ca să conducă singură.

- țarul Rusiei Ivan cel Groaznic (1530-1584) ajunge să-și omoare fiul în bătaie și exemplele sunt nenumărate.

La fel s-a întâmplat și în zona catolică.

Datorită menținerii ereziilor s-a îndepărtat harul Sfântului Duh din Biserica Vaticanului și prin urmare au apărut nemulțumiri grave ce au dus la desprinderea unor mari comunități care au revendicat titlul de Biserici, husită, luterană, calvină, anglicană, baptistă, adventistă, penticostală etc.

Acestă fărâmițare a credinței creștine până la absurd a fost încurajată și de neimpozitarea organizațiilor religioase în toată lumea.

Urmarea interpretărilor textului Biblic după părerea și interesul

fiecăruia a scăzut credința atât de mult încât s-a ajuns ca mii de biserici și catedrale din Vestul Europei să ajungă muzee, magazine, depozite chiar restaurante sau baruri.

Asupra populației consecințele sunt jalnice căci cel viclean nu doarme iar ce ce nu mai cred sunt afectați de alcoslism, droguri, prostituție, violență, depresii și sinucideri, propaganda păcatelor contra firii homosexualitatea, îndemnuri la avort la orice ce se opune vieții.

Domnul a zis „Eu sunt calea, adevărul și viața”

Lupta împotriva celui viclean împotriva Domnului este împotriva vieții noastre.

De aici înțelegem de ce decreștinarea este urmată de satanizarea societății.

De aceea să ne creștem copii cu credința adevărată în Dumnezeu.

Salvarea societății este întoarcerea la învățătura Domnului Iisus Hristos adică la recreștinarea societății omenești cu credința ortodoxă singura care mai păstrează harul Sfântului Duh pentru că a refuzat ereziile.

Această mare răspundere pentru viitorul societății omenești

este frumos prezentată în poezia „Mai este o judecată” scrisă de Traian Dorz.

Mai este, la sfîrșit, o Judecată
cumplita Judecată de Apoi
căci trebuie pe drept să-și ia răsplată
cum a lucrat oricare dintre noi.

Noi nu murim când inima-ncetează
lăsăm în urmă tot ce-am scris și spus
dar tot ce dăm la cei ce ne urmează
mereu dă rod cînd noi demult ne-am dus.

Avem copii, - și-i creștem după vrere
avem elevi, - și-i învățăm ce vrem
avem o turmă-n grijă și-n veghere
și-ntreaga lor răspundere avem.

Căci ei vor fi în lume și în viață
așa cum noi le-am spus și arătat
Iar ei, la fel așa vor da povață
și-un lung popor e-acum de noi format.

Îi creștem buni? - la fel și ei vor face!
Îi creștem răi? - așa vor îndruma
noi i-ndreptăm înspre război sau pace
rând după rând, pe câți ne vor urma.

Și-abia atunci la Marea Judecată
vedea-vom toți uimiți cu-adevărat
cât a salvat o creștere curată
cât a ucis un suflet blestemat.

O, voi cei mari răspunzători de gloate
părinți și-ndrumători pentru urmași
voi veți purta răspunderile toate
voi creșteți sfinți,
sau creșteți ucigași...

De-aceea pentru tot ce ne urmează,
la Marea Judecată de Apoi,
cu ochi uimiți oricare o să vază
cât rău sau bine a-nceput cu noi!

Slavă lui Dumnezeu pentru toate

24. Epilog

Dacă recunosc că sunt păcătos se mai cuvine să vorbesc de Dumnezeu ?

Tocmai eu vorbesc fără rușine ?

Ar trebui să vorbească cei care au ascultat și păzit cuvântul lui Dumnezeu.

Este adevărat că cei ce ascultă și păzesc cuvântul lui Dumnezeu au o viață binecuvântată și sunt o pildă vie și demnă de urmat de toți cei ce își doresc mântuirea.

Dar Sfântul Pavel ne îndeamnă:

2 Timotei 4.1-4 „Propovăduiește cuvântul, stăruiește cu timp și fără timp, muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată îndelunga răbdare și învățătură.

Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci dornici să-și desfăteze auzul, își vor îngrămădi învățători după poftele lor.

Și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme”

Scopul propovăduirii este clar ne spune tot Sfântul Pavel.

2 Timotei 4.18 „Domnul mă vă izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui în împărăția Sa cerească”

Lui fie slava în veci ! Amin ”

Dar și noi cei păcătoși suntem datori să propăvăduim cuvântul lui Dumnezeu pentru a nu cădea și alții în păcat cu noi.

Suntem asemenea celor căzuți în mlaștină pentru că ne-am abătut de la calea adevărată și strigăm să nu vină și alții după noi să nu pățească la fel.

Și poate se va găsi cineva care să ne dea o mână de ajutor să ieșim și noi.

Putem fi acuzați de fanatism.

Dar atenție un fanatic creștin ortodox nu face nici un rău nimănui și este gata să fie hulit, prigonit și chiar ucis pentru propăvăduirea cuvântului lui Dumnezeu, pentru mântuirea tuturor.

Vezi viața sfinților mucenici uciși pentru credința lor în Domnul Iisus Hristos începând cu întâiul mucenic Ștefan ucis cu pietre de fanaticii iudei și apoi Sfântul Iacob primul dintre sfinții aposoli.

A urmat prigoana, torturarea și uciderea creștinilor din imperiul roman, persan, otoman până în zilele noastre etc....

În dorința de intimidare au fost uciși în public după torturi îndelungate fie în grupuri mici fie în masă.

Exemplu: 20000 de mucenici uciși în cetatea Nicomidia în anul 287 dH din ordinul împăratului păgân(idolatriu) Dioclețian (285-305 dH) praznic 28 decembrie.

4300 mucenici uciși în anul 523 dH în cetatea Najran(Nagran) sau Negras din Arabia Saudită la ordinul conducătorului evreu Dhu Nuwas (Dunaan) al cetații Fare vezi viața sfântului Areta praznic 24 octombrie.

Creștinii uciși în număr atât de mare în Palestina încât au fugit câteva zeci de mii spre Imperiul Bizantin în perioada prigoanei 1009-1012 ordonată de sultanul musulman Hakim (992 -1021).

Atunci au fost dărâmate casele creștinilor, averile confiscate până și crucile de pe morminte distruse, bisericile și cărțile de cult arse inclusiv sfânta biserică a Sfântului Mormânt din Ierusalim.

Și prigoanele au continuat până în secolul 20 cu genocidul armenilor în Turcia și în secolul 21 a creștinilor din Etiopia, India, Siria etc....

Spre deosebire de fanaticii creștini ortodocși, fanaticii altor religii și fanaticii atei pentru că nu au cunoscut dragostea

Domnului Iisus Hristos sunt gata să hulească să prigonească și să ucidă creștinii.

Ei nu-și dau seama că pacatele nu se justifică și de regulă îi acuză pe cei ce nu sunt de accord cu ei de ură.

În realitate ura contra altor persoane este de la cel viclean care nu acceptă iertarea și iubirea lui Dumnezeu.

De aceea creștinii sunt datori să ierte și să se roage și pentru acești oameni orbiți de cel viclean care îi îndeamnă la răzbunare pentru a se perpetua lucrarea demonică în lume, de distrugere a creației divine.

Răzbunarea este din armele celui viclean de a lupta contra iubirii de vrășmași propăvăduită de Iisus.

Religia creștină provine din cea mozaică (de la Moise) și îndrumă omenirea până la învierea Domnului.

Credința evreilor este asemenea portaltoiului iar credința creștină este asemenea altoiului.

De aceea Dumnezeu așteaptă roadele credinței de la creștini.

Noi trebuie să propăvăduim smerenia, iertarea și iubirea prin exemplul propriei noastre vieți ca să dăm o șansă de mântuire și celorlanți.

Dacă noi nu ne rugăm pentru luminarea minții celor care nu

cred că Domnul Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat facem un mare păcat căci Adevărul nu se pune sub oboroc (nu trebuie ascuns).

Iar dacă cădem în ispita ecumenismului acceptând să spunem că ar fi altă șansă de mântuire și la cei care nu sunt creștini ortodocși am minți știind că minciuna este de la cel viclean.

În plus le-am lua șansa mântuirii îndemnându-i să rămână în răătăcirea lor.

Cu păcatele nu-i de joacă căci sunt și păcate care nu se iartă.

Matei 12.32 „Orice păcat se va ierta oamenilor dar hula împotriva Duhului nu se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie”

Ele sunt:

- necredința, care începe de la lipsa grijii personale de mântuire și pot ajunge la ateism adică la lupta plină de ură contra altor persoane credincioase.

- lipsa pocăinței și dezinteresul pentru propria viață duhovnicească sub masca libertății absolute de a păcătui și de a te mândri cu propriile păcate.

- apostazia adică lepădarea de credință creștin ortodoxă mântuitoare.

- deznădejdea care poate duce chiar și la sinucidere.
- împietrirea inimii care te împiedică să ierți.
- încrederea prea mare în bunătatea Domnului care te face să zici „lasă că mă iartă Domnul” fără a te opri din păcate, fără regrete, fără pocăință.

Șansa iertării este o pocăință sinceră urmată de hotărârea de a nu mai păcătui și de a ne face canonul primit de la duhovnic.

Atenție pentru cei care iau cu nevrednicie sfânta împărtășanie.

I Corinteni 11. 29,30 „Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului”

„De aceea mulți dintre voi sunt neputincioși, bolnavi și mulți au murit”

Dacă continuăm să păcătuim în mod conștient o facem doar din mândria care ne împiedică să vedem adevărul.

Evrei 10. 26,27 „Căci dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoștință despre adevăr, nu mai rămâne pentru păcate nici o jertfă”

Ci o înfricoșată așteptare a judecății și iuțimea focului care va mistui pe cei potrivnici”

Apocalipsa 16.11 „Și au hulit pe Dumnezeuul cerului din

pricina durerilor și bubelor lor, dar de faptele lor nu s-au pocăit”

Dumnezeu nu mântuie pe nimeni cu de a sila.

Sfântul Apostol Petru spune;

I Petru 4.18 „Și dacă dreptul abia se mântuiește, ce va fi de cel necredincios și păcătos ?”

- Dacă ne dorim să fim în rândul dreptilor care să fie mântuiți să avem mereu în minte întrebarea sfântului prooroc David

Psalmi 10.3 „...dar dreptul ce-a făcut ?”

Minunile prezentate sunt doar o picătură dintr-un ocean căci este imposibil să le aduni pe toate.

Ioan 21.25 „Dar sunt și multe lucruri pe care le-a făcut Iisus și care dacă s-ar fi scris cu de amănuntul cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin”

Dumnezeu nu mântuie pe nimeni cu forța !

25. Bibliografie